

Giới thiệu Xem Em Thu Phục Anh Như Thế Nào

Thể loại: hiện đại, đô thị, trừ ma bắt quái, HE.

Số chương: 114 chương + 8 ngoại truyện

Tên khác: Nhóc Con Đùng Lâm Anh Động Tâm

Editor: Vân Vân

Thời gian gần đây có rất nhiều tin tức được lan truyền rộng rãi đều xoay quanh ở Đề Đồ.

Tờ báo đầu tiên lại nói rằng: Đứa con gái của nhà thị trưởng Trần trước đây đã từng bị lừa bán đã tìm được về, nghe nói bị bán đến nơi núi sâu hẻo lánh (thâm sơn cùng cốc), sống rất cực khổ.

Tờ báo thứ hai: Nghe nói con gái nhà thị trưởng Trần là đồ ngốc, hàng ngày đều nói mình trông thấy ma.

Tờ báo thứ ba: Nghe nói con gái nhà thị trưởng Trần cưỡng hôn Tam công tử nhà bộ trưởng Lâu (về mặt của mọi người đều hoảng sợ: Lâu Minh mà cũng dám chọc!!!)

Trần Ngự đem Lâu Minh đề trên ghế sofa hôn một hồi lâu.

Trần Ngự hỏi “Cảm giác có tốt hơn chút nào không?”

Lâu Minh nheo mắt lại “Nhóc con, đừng làm anh phải động tâm”

Mặt Trần Ngự ngơ ngác --- Tôi chỉ đang cứu anh mà thôi.

Tác giả tóm tắt: Khi Trần Ngự năm tuổi bị bọn bắt cóc buôn người lừa bán đến vùng núi, ông nội nhận nuôi cô là một người có năng lực rất thần thông (thần côn), một lòng muốn Trần Ngự kế thừa bí kíp của ông để trở thành bà đồng nhưng Trần Ngự chỉ một lòng muốn học hành đàng hoàng, muốn cố gắng học thật giỏi để vào đại học thoát khỏi vùng núi nghèo. Khi Trần Ngự thi lên đại học thì cha mẹ ruột của cô tìm thấy cô. Lúc này cô mới biết được thân phận thực sự của mình, vất vả nhọc nhằn vài chục năm đọc sách, Trần Ngự rất muốn nói rằng: sớm biết thế cô sẽ cố gắng học ông nội làm sao để đuổi yêu ma quỷ quái đi.

Đây là câu chuyện về một cô gái cố gắng học tập thi lên đại học mới biết so với học đại học thì biết bắt ma còn dễ kiếm được tiền hơn, vừa bắt ma vừa trêu chọc nam chính.

Bạn đang đọc truyện *Xem Em Thu Phục Anh Như Thế Nào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Thành phố quả nhiên là một nơi rất nguy hiểm

Tỉnh Thanh Sơn là tỉnh có diện tích rừng lớn nhất cả nước, bởi vì đây là tỉnh biên giới nên rừng và núi chiếm đa số diện tích. Môi trường tự nhiên phức tạp, đường sá khó khăn lại thêm diện tích lớn, nên Thanh Sơn cũng là tỉnh có mức độ chênh lệch giàu nghèo lớn nhất cả nước.

Sâu trong vùng núi hùng vĩ, đồ sộ là một thôn xóm nghèo nàn lạc hậu, ở nơi này có những thế hệ cả đời đều không ra khỏi núi lớn trước mặt thôn, bởi vì đường núi rất gấp ghe, đi ra được bên ngoài là chuyện vô cùng khó khăn.

Trần Ngự là một đứa bé miền núi điển hình, từ nhỏ ước mơ của cô là được học hành như trường thôn, học thật giỏi, mỗi ngày một tốt hơn, sau đó thi đậu một trường đại học thật tốt để có thể đi ra khỏi núi. Mặc dù ông lão thần côn nhận nuôi cô vẫn luôn nói với cô là, cho dù cô không cần cố gắng học tập như thế, khi thời điểm chín muồi đến cô vẫn có thể rời khỏi vùng núi này. Nhưng Trần Ngự tin rằng đây đều là những điều không có thật mà ông lão dụ dỗ cô để cô từ bỏ việc giành thời gian cho học tập, cùng ông ra ngoài học bắt ma bắt quỷ.

** Thần côn là từ mang nghĩa xấu, châm biếm, chỉ những người giả mình có phép thuật, có quyền năng, hoặc cả khả năng siêu phàm nào đó để lừa bịp nhằm trục lợi từ người khác, hay gọi là thầy đồng, bà đồng.*

không sai, Trần Ngự chính là một đứa trẻ cô nhi (mồ côi), theo như ông lão thần côn đã nuôi dưỡng cô, mười lăm năm trước ông vô tình nhặt được cô ở một nơi nào đó dưới chân núi. Khi ông nhặt được cô, ba hồn của Trần Ngự đã bị mất hai hồn, gần như là tắt thở rồi. May mắn được ông sử dụng chiêu pháp gọi hồn trở về, Trần Ngự mới có thể khỏe mạnh sống đến bây giờ.

Đối với điều này, trước khi bảy tuổi, Trần Ngự là tin tưởng một cách mù quáng, nhưng sau khi cô bảy tuổi, cô không thể không tin. Dù sao, sau khi mở Mắt âm dương, ngay cả hồn ma quỷ quái cô đều đã thấy, còn dám nói ông lão là phong kiến mê tín thì thật sự là quá không thành thật rồi.

· Mắt âm dương: theo quan điểm của khoa học tâm linh, người có mắt âm dương có thể nhìn thấy hồn ma, cõi âm.

Bất kể nói thế nào, vừng vàng kiên định con đường đọc sách mới là đường ra duy nhất của bạn học Trần Ngự, cuối cùng cô cũng đạt được nguyện vọng khi nhận được thông báo trúng tuyển của trường đại học. Giờ phút này, Trần Ngự vô cùng kích động, thề son sắt với trường thôn là “Trường thôn, thôn Đại Mộc nuôi dưỡng con, sau này con có sự nghiệp, kiếm được tiền, con nhất định sẽ vì quê hương xây cầu sửa đường, cống hiến một phần sức lực vì thôn ta.”

Lập tức trường thôn vô cùng vui mừng, nước mắt vui mừng (lệ nóng doanh tròng), nắm chặt tay Trần Ngự mà sụt khóc to lên, liên tục nói “Con ngoan, đi rồi phải nhớ đến quê hương nghe con.”

“Đọc sách thì làm được cái gì, nếu con học được chút bản lĩnh của ông, ra ngoài lăn lộn mấy năm thì một mình con kiếm tiền sửa đường cho thôn là dư dả.” Lão thần côn gõ gõ đầu thuốc, vừa hừ hừ nói lấy.

“Ông lợi hại như vậy, sao mấy chục năm rồi con không thấy ông sửa đường.” Mỗi lần lão thần côn nói khoác bản lĩnh bắt ma của ông có thể kiếm được nhiều tiền, Trần Ngự sẽ liền đối đáp với ông như vậy.

Dù sao một lần bắt ma ông chỉ thu người ta một trăm đồng, năm nào tháng nào ông mới phát tài được đây. Học phí cô học đại học còn do cô phải xin giấy chứng nhận thôn nghèo để xin vay vốn học tập đây này.

Trần Ngự hỏi mượn trường thôn chiếc xe gắn máy duy nhất trong thôn, vất vả vào thôn xin cấp giấy chứng minh, khi về đến nhà chợt phát hiện trong sân nhà mình đứng chập người.

“Khách đến rồi ạ?” Trần Ngự cười đi vào sân, coi những người này là những người có tiền nghe danh ông lão tìm đến nhờ đuổi ma.

“Em là Trần Ngự?” một người thanh niên lạnh lùng, ánh mắt dò xét nhìn chằm chằm vào Trần Ngự.

Trần Ngự bị anh ta nhìn có chút không thoải mái, trừng mắt nhìn lại anh ta “Là tôi, sao vậy?”

Sắc mặt người thanh niên nháy mắt lộ ra vẻ kinh ngạc, lập tức im lặng một hồi mới lên tiếng một lần nữa “anh là Trần Dương, là anh trai của em.”

“...”

Khoảng khắc biết thân thể của mình, cả người Trần Ngự đều ngổn ngang. Nghĩ mà xem, nếu như một người từ nhỏ đã có ước mơ được đến thành Rome, kết quả cô nỗ lực phấn đấu mấy chục năm, còn chưa cảm được vé xe lửa trong tay, đã có người đến nói với cô, thực ra nhà cô ở ngay tại thành Rome, cô sẽ có cảm giác gì?

Thiệt thòi mà! Thiệt thòi thật lớn mà!

Nhớ đến khi cô học tiểu học, mỗi ngày trời còn chưa sáng đã phải rời giường, trèo đèo lội suối, leo qua hai ba hòn núi lớn nhỏ mới đến được trường. Nhớ đến mỗi kì nghỉ đông, nghỉ hè, ban ngày hay đêm tối đều đi theo lão thần côn bắt ma còn phải mang theo bài tập làm bài chăm chỉ. Nhớ đến khi cô thi tốt nghiệp trung học, mang theo khí thế ‘không thành công thì cũng thành nhân’, thực sự là càng nghĩ càng cảm thấy trong lòng chua xót.

cô đây là tội gì ...

“Ông đã sớm nói với con rồi, khi thời điểm đến, tự nhiên con sẽ rời khỏi thôn thôi.” Khi rời khỏi thôn Đại Mộc, lão thần côn lấy bao vải bên người đưa cho Trần Ngự.

“Ông nội ...” Bình thường có bao nhiêu ghét bỏ lão thần côn thì lúc này Trần Ngự có bấy nhiêu sự lưu luyến.

“Đừng có khóc lóc vờ vịt.” Ông lão đem túi vải nhét vào lòng Trần Ngự “Những thứ này ông không cần dùng, con mang theo đi.”

“Ông vẫn không từ bỏ ý định, muốn con kế thừa sự nghiệp của ông ạ?” Trần Ngự nhìn đồ vật trong túi.

“Ba con là thị trưởng đó, ông làm sao mà dám chứ.” Ông lão tức giận nói “Lúc trước, khi nhặt được con về, con đã bị mất đi hai hồn, thời gian bị mất cũng khá dài nên thể chất của con có chút thay đổi. Ông để con tu luyện huyền học (khoa học huyền bí, tâm linh) với ông là để tăng cường thể chất cho con. không ngờ là con lại có năng khiếu bắt ma như vậy, chính mình mở được mắt âm dương.”

“Lúc đầu ông nghĩ, con học được cũng tốt, tối thiểu là ra cửa cũng có cái nghề để kiếm ăn.”

Trần Ngự hoài nghi nhìn ông lão, dường như muốn nói, giờ này mà ông còn muốn gạt con.

“Ông lừa con lúc nào.” Ông lão tức giận đến mức dựng râu tròng mắt “Lúc ta còn trẻ, người khác muốn mời ta đi đuổi ma, không có mấy trăm vạn thì đừng nghĩ đến chuyện gặp mặt ta.”

Về mặt Trần Ngự ‘dù sao con cũng đâu kiếm được, ông nói sao thì vậy đi’.

“Được rồi, được rồi.” Ông lão không muốn giải thích nữa “Ba con là thị trưởng, chắc là sau này con cũng không thiếu tiền. Chỉ là dù sao con

cũng đã nhập môn, yêu mà quý quái ở thành phố so với ở nông thôn thì mạnh hơn rất nhiều, những thứ này ông cho con để phòng thân, không dùng đến đương nhiên là tốt nhất.”

“Cái la bàn này ông cũng bỏ được luôn sao?” Trần Ngự từ trong túi lấy ra cái la bàn to bằng bàn tay, cô biết cái la bàn này chính là bảo bối của ông lão.

“không muốn thì thôi.” Ông lão làm bộ muốn lấy trở về.

Tay Trần Ngự lập tức rút về.

Ông lão cũng không giành lấy mà tiếp tục dặn dò “Cái la bàn này là linh vật đó (vật có linh hồn), khi mà con còn chưa sử dụng có thuần thực thì đừng có sử dụng nó ở bên ngoài, sẽ dễ dàng bị mất.”

“Mất? Nó có chân chạy đi ạ.” Trần Ngự lơ đãng nói.

“Đến lúc đó con sẽ biết.”

Ông lão còn dặn dò thêm một chút nhưng Trần Dương – anh ruột của cô nhóc đến, lễ phép khách sáo nói “thật ngại quá, nhưng nếu không đi bây giờ, trời tối thì không xuống núi kịp.”

Thôn Đại Mộc ở sâu trong dãy núi, đường đi quanh co uốn lượn, hơn nữa chỉ có thể đi xe máy, xe hơi không thể đi vào được. Lần này Trần Dương vào thôn Đại Mộc là sử dụng xe máy, tốc độ không thể nhanh bằng xe hơi, anh sợ đi trễ sẽ bị kẹt lại giữa núi.

Ông lão gật gù đầu, nhìn Trần Ngự, cuối cùng nói “Ở bên trong ông còn để một bức thư, khi nào đến nhà con thì con mở ra đọc.”

“Ông nội ...” Trần Ngự ôm chặt ông lão thần côn mà mình đã sống dựa mười mấy năm qua.

“Được rồi, đừng khóc, con đi đi.” Mặt ông lão cũng vô cùng quyến luyến.

“Khi nào được nghỉ hè con sẽ về thăm ông.” Trần Ngự đảm bảo nói.

==

một ngày sau, tại khu tập thể bộ đội nào đó ở Đé Đô, nhà họ Trần.

“Ba là Trần Kiến Huân, là ba ruột của con.” trên khuôn mặt cương nghị của người đàn ông có xuất hiện chút mềm mại, hiền hòa, từ sự cương cứng trên gương mặt của ông có thể nhìn ra ông không thường có loại biểu cảm này.

“Con ... Con là Trần Ngự.” Trần Ngự không tự chủ được có chút lo lắng.

“Con nên gọi ba là ba.” Thị trưởng Trần nhắc nhở.

“... Ba.” Trần Ngự do dự một chút rồi kêu.

“Ừ.” Thị trưởng Trần gật nhẹ đầu, gương mặt từ trước đến nay không có biểu lộ cảm xúc gì, cuối cùng cũng có chút vui mừng “Hoan nghênh con đã về nhà.”

Trần Ngự xấu hổ cười nhẹ với ông.

“Mẹ là mẹ con.” Từ khi Trần Ngự vào cửa, ánh mắt vẫn dán vào con gái-mẹ Trần, không kịp chờ đợi mà tự giới thiệu mình.

“Mẹ.” Tiếng ba đã kêu được, tiếng mẹ càng kêu dễ dàng hơn nhiều.

“Ồi!” Mẹ Trần nghẹn ngào đáp lại, nước mắt suýt chút nữa thì rơi xuống, nắm chắc tay con gái không thả.

Trần Ngự không ngờ mẹ Trần lại khóc đau lòng như vậy, liền không biết phải an ủi bà như thế nào, chỉ có thể nhìn người mà mình tiếp xúc lâu nhất- anh trai Trần Dương.

“Mẹ, em gái đã ngồi máy bay cả ngày, chắc là rất mệt mỏi, mẹ để em lên nghỉ ngơi trước đi.” Kỳ thật ba con nhà họ Trần cũng không chịu nổi giọng nghẹn ngào của mẹ Trần.

“Đúng thế, đúng thế, em con chắc là mệt lắm rồi, để em con lên lầu nghỉ ngơi trước đã. Để mẹ dắt em đi.” Mẹ Trần lập tức ngừng khóc, tự mình mang con gái lên lầu nghỉ ngơi.

Trải qua cuộc gặp mặt nhận người thân ngắn gọn, một mình ngồi trong phòng – Trần Ngự thở phào một hơi, một chút buồn ngủ cũng không có. cô biết bây giờ ba người đang ngồi dưới lầu nói chuyện về cô, kỳ thật trong đầu cô cũng rối như mớ bòng bong. Trần Ngự cũng không biết phải chung sống với ba người thân bỗng nhiên xuất hiện của mình như thế nào.

Trần Ngự ngồi phát ngốc một lúc lâu, nhớ đến lá thư ông lão thần côn đã nói đến, lấy cái túi tìm kiếm. Trần Ngự tiện tay đem la bàn, hộp mực đỏ,

cùng một đồng giấy vàng dùng để vẽ bùa trong túi đặt lên bàn, sau đó cô nhìn thấy lá thư để lẫn trong mớ giấy vàng, đang muốn mở ra xem thì thấy la bàn ở trên bàn bỗng lóe lên một cái.

“A.” Trần Ngu đặt lá thư trong tay xuống, cầm la bàn xem xét “Lúc này có phải nó lóe sáng lên một cái không ta?”

Dường như muốn đáp lại thắc mắc của Trần Ngu, la bàn lại lóe sáng một cái nữa, một luồng ánh sáng nhàn nhạt từ phía trong la bàn tản ra xung quanh.

“Mày phát hiện ở đây có đồ gì không sạch sẽ sao?” Trần Ngu không cảm giác được xung quanh có hơi thở (khí tức) không tốt nào, cũng không nhìn thấy linh hồn (quỷ hồn) lang thang nào. không những thế, tòa nhà này còn có phong thủy rất tốt, trong không khí còn phảng phất có linh khí (không khí linh thiên, thần kỳ).

“Vù!”

La bàn bỗng nhiên chấn động, kim đồng hồ chuyển động, chỉ về hướng bắc, mắt Trần Ngu run lên, nhìn về hướng kim đồng hồ chỉ, đi đến bên cửa sổ, nhìn về hướng bắc.

“không có cái gì mà, rốt cuộc là mày phát hiện ra cái gì vậy?” Trần Ngu nhìn một lúc, không phát hiện điều gì bất thường.

“Vù!” một tiếng nữa.

La bàn trong tay bỗng nhiên chuyển động, không chịu khống chế của cô, Trần Ngu không để phòng la bàn tuột khỏi tay, nó lập tức từ cửa sổ bay ra ngoài.

“Mẹ nó ... thật sự mày có thể tự chạy đi sao.” Trần Ngu nhìn về phương hướng la bàn bay đi, đứng ở cửa sổ do dự mười giây, sau đó quả quyết nhảy cửa sổ đuổi theo.

Trần Ngu theo khí tức của la bàn đuổi theo đến một nơi vắng vẻ trong khu tập thể bộ đội, nhìn thấy một tòa nhà tỏa ra linh khí dày đặc. Cuối cùng Trần Ngu cũng biết la bàn chạy đến đây làm cái gì, thì ra không phải là phát hiện đồ vật không tốt mà là phát hiện đồ vật tốt, chạy đến đây ăn trộm linh khí.

Trần Ngu hơi chần chừ, đi đến trước cửa của ngôi nhà, gõ nhẹ lên cửa. Trong chốc lát, cửa nhà mở ra, một người đàn ông mặc âu phục đi giày da, trên người tỏa ra khí thế hung ác (sát khí) đứng ở cửa nhìn Trần Ngu.

Sát khí thật nặng, lần đầu tiên Trần Ngu gặp một người có sát khí nặng như vậy, chân mày không tự chủ mà nhíu lại.

“Tìm ai?” Người đàn ông hỏi.

“A, thật ngại quá, tôi có làm rơi đồ ở sân nhà anh, tôi có thể vào nhặt được không?” Trần Ngu cười hỏi.

“Ở đây không có đồ của cô đâu.” Người đàn ông đóng sập cửa lại.

“...” Trần Ngu tiếp tục gõ cửa.

Mở cửa vẫn là người đàn ông vừa nãy, anh ta thấy Trần Ngu thì nhướng mày “Chuyện gì nữa?”

“Thực sự là tôi làm rơi một vật ở đây, một cái la bàn, lớn bằng chừng này, vừa mới rơi vào, anh để cho tôi vào tìm một chút thôi. Nếu anh không yên tâm thì đi theo tôi cũng được.” Trần Ngu giải thích một lần nữa.

“Mời cô đi đi cho!” Người đàn ông lộ vẻ không kiên nhẫn, khép cửa lại một lần nữa.

Trần Ngu nhìn đồng hồ, phát hiện đã đến giờ ăn cơm tối, nhất định cô phải về nhà trước giờ ăn cơm tối, không thể ngày đầu tiên về nhà mà cô chơi trò mất tích được.

Trần Ngu đi dạo xung quanh một vòng, không thấy người nào khác, trong lòng mặc niệm câu, cô cũng là bất đắc dĩ. cô vén tay áo lên, xoay người một cái liền trèo vào. Vào trong sân, theo khí tức của la bàn, rất nhanh Trần Ngu thấy chiếc la bàn đang trên một phiến đá, hấp thụ linh khí, cô cầm lên rồi định dingay, quay đầu lại thì đối mặt với hai khẩu súng ngắn.

Trần Ngu rất tự giác giơ hai tay lên.

Trong lòng thầm nghĩ, ông nội nói đúng là không sai, thành phố quả thật là một nơi nguy hiểm.

Cách một bức tường, trong phòng khách, Lâu Minh liếc nhìn ngoài cửa, hỏi “Bên ngoài có chuyện gì?”

“Có người leo tường trèo vào sân ạ!” Hà Thất – trợ lý của Lâu Minh báo cáo.

Lâu Minh có chút ngỡ ngàng, hỏi “Đó là ai?”

“Là con gái nhà thị trưởng Trần mới tìm về được, Trần Ngu.” Hà Thất đáp.

=====

Edior nhắn gửi: vì truyện này có các tình tiết bắt ma nên sử dụng nhiều từ hán việt, trong bản edit mình sẽ để nguyên từ hán việt nha, để ngắn gọn và hay hơn chứ diễn giải ra thì câu văn lủng củng lắm. Từ nào có từ thuần Việt hay thay thế thì mình sẽ để từ thuần Việt.

Bạn đang đọc truyện *Xem Em Thu Phục Anh Như Thế Nào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2: Xin hãy gọi con là Tây Thi

“cô nhóc nhà họ Trần mất tích mười mấy năm trước à?” Lâu Minh nhíu mày.

“Vâng, cô ta bị bọn buôn người lừa bán đi.” Vì bảo vệ an toàn cho Lâu Minh, Hà Thất đều điều tra hết những việc, những người trong khu tập thể, kể cả chuyện nhà họ Trần mới tìm được Trần Ngư về “cô ta bị bán đến một thôn nghèo hẻo lánh ở tỉnh Thanh Sơn, hai ngày trước Trần Đại thiếu mới đón trở về.”

“Bị lừa bán đi?” Lâu Minh không tự chủ nhíu nhíu mày, nếu như hỏi trên đời này loại người nào làm cho người ta căm thù đến tận xương tủy thì bọn buôn người chính là một trong những loại người đó.

Lâu Minh thả tạp chí đang đọc dở trên tay xuống, đứng lên đi đến bên cửa sổ, vén màn cửa sổ lên nhìn ra ngoài. Chỉ thấy một dáng người vô cùng gầy gò, nhỏ bé, mái tóc cột đuôi ngựa lỏng lẻo phía sau, hai tay giơ lên, đưa lưng về phía anh.

“Tôi ... tôi thật sự là đến nhặt đồ làm rơi, anh nhìn đồ còn trong tay tôi nè, tôi ... tôi thật sự không phải là người xấu đâu.” Giọng nói Trần Ngư run rẩy, cố gắng giải thích.

đã lớn đến chừng này, ma quỷ cô đã gặp qua không ít, nhưng súng thì cô chưa gặp đâu, muốn hù chết người ta mà, ô ô ô ...

Lâu Minh nhíu mày rồi nói “nói mấy câu kia để súng xuống đi, đừng dọa con gái nhà người ta.”

“Vâng.” Hà Thất nói vào tai nghe mấy câu, ngoài cửa sổ, hai bảo vệ lập tức bỏ súng xuống. Lúc này, phòng điều khiển bên cạnh cũng coi video giám sát kiểm tra lời nói của Trần Ngư, phát hiện mười phút trước đúng là có một vật thể bất minh rơi vào trong sân, chính là cái la bàn Trần Ngư đang cầm trên tay.

“Kiểm tra rõ ràng chưa?” Lâu Minh hỏi.

“Vâng, đã kiểm tra xong. Đúng là Trần tiểu thư vào sân để nhặt đồ.” Hà Thất trả lời.

“Vậy cậu thả cô ấy ra ngay đi.” Lâu Minh thả màn cửa xuống, đi về ghế sa lon ngồi.

“Vâng, để em cho Trương Võ đưa cô ấy về.” Hà Thất cầm tai nghe chuẩn bị phân công.

“không cần đâu, đưa cô ấy ra ngoài rồi để tự cô ấy về.” không biết Lâu Minh nghĩ đến điều gì mà lên tiếng nói.

“Tam thiếu, em thấy chuyện này vẫn nên để thị trưởng Trần biết một chút mới được.” Hà Thất nhắc nhở, dù sao tòa nhà này là khu vực cấm ở khu tập thể bộ đội, Trần Ngư vô cớ xâm phạm lần này, bọn họ có thể thả cô đi nhưng nếu có lần sau thì sẽ không may mắn như thế này đâu.

“cô ấy từ nhỏ đã bị lừa bán, mới vừa được đón về nhà, trong một hoàn cảnh hoàn toàn mới như vậy chắc chắn trong lòng cô ấy không có cảm giác an toàn. Nếu cậu cho người đưa cô ấy trở về, thị trưởng Trần biết cô ấy gặp rắc rối, chắc chắn cô nhóc này ở trong nhà càng không được tự nhiên.” Lâu Minh nói “Huống hồ vừa rồi cô nhóc cũng bị các cậu dọa một trận không nhẹ, chắc là sau này cũng không dám đến đây đâu.”

“Vâng” Hà Thất do dự một chút rồi cuối cùng quyết định nghe theo lời Tam thiếu dặn dò.

Hà Thất giao việc xong, thấy chén trà của Lâu Minh đã cạn, lấy ấm nước châm thêm vào chén.

“Tuồng sân của chúng ta cao bao nhiêu?” Lâu Minh đột nhiên hỏi.

Hà Thất sững sốt một chút rồi rất nhanh phản ứng lại, trả lời “Hai mét chín.”

“Cao như vậy sao.” Lâu Minh bỗng nhiên cười một tiếng “cô nhóc này có thân thủ (bản lĩnh) không tệ.”

không biết có phải là ảo giác hay không, Hà Thất luôn cảm thấy Lâu tam thiếu có cảm tình khó hiểu đối với con gái nhỏ nhà họ Trần. Mà điều anh ta suy đoán này, rất nhanh liền được chứng thực.

Khi bị súng chĩa vào người, Trần Ngu cảm thấy lần này mình không đổ máu ở đây thì chắc cũng phải bị lột da, cô đang nghĩ ngợi có cần hét lên thông báo ba cô là thị trưởng, tranh thủ giành lấy cơ hội sống sót hay không, vậy mà đối phương chỉ cảnh cáo cô một chút rồi thả cô đi.

Trần Ngu dùng tay che trái tim nhỏ của mình, dùng ba giây để xác định cô vẫn còn sống khỏe mạnh, vất chân lên cỏ chạy nhanh về nhà.

Thuần thực leo cây, leo tường, một lần nữa trở lại phòng ngủ trên lầu hai, vừa mới ngồi xuống một lát thì có tiếng gõ cửa.

“Ai ... ai đó?” Trần Ngu chột dạ hỏi

“anh đây.” Giọng nói của Trần Dương từ ngoài truyền vào.

“Dạ ... dạ”. Trần Ngu vội vàng đứng lên mở cửa, miệng toe toét cười ngây ngô nhìn anh trai nhà mình.

Trần Dương thấy em gái mình cả đầu đầy mồ hôi, nghi ngờ hỏi “Sao đầu toàn mồ hôi thế này?”

“A?” Trần Ngu hốt hoảng đưa tay xoa xoa mặt, cười gượng “Nóng ... nóng quá ạ.”

“Em không mở điều hòa sao?” Trần Dương lúc này mới để ý, trong phòng Trần Ngu rất oi bức. Thời tiết tháng tám chính là thời điểm nóng nhất ở Đê Đô, cho dù đã chạng vạng tối nhưng vẫn còn rất oi nùng.

Trần Dương đi vào phòng, cầm lấy điều khiển giúp Trần Ngu mở điều hòa không khí. anh biết nhiều đứa nhỏ miền núi đến thành phố đều rất tiết kiệm nên cũng coi Trần Ngu vì lý do này cho nên mới không mở điều hòa. anh muốn nói gì đó nhưng lại sợ tổn thương lòng tự trọng của em gái, do dự một chút rồi chỉ nói “Trong thành phố mùa hè rất nóng, khi em ở trong phòng thì nên mở điều hòa, nếu không sẽ rất dễ bị cảm nắng, anh và ba mẹ sẽ lo lắng.”

“Ừm, vâng, em biết rồi.” Trần Ngu căn bản không chú ý đến anh trai nhà mình đang cẩn thận từng li từng li che chở trái tim pha lê của mình.

“Vậy em đi tắm đi rồi xuống nhà ăn cơm.” Trần Dương bỏ điều khiển xuống.

“Vâng.”

Chờ Trần Dương đi, Trần Ngu thở phào một tiếng đứng tựa trên cánh cửa vỗ vỗ bộ ngực nhỏ của mình, nói thầm nguy hiểm thật.

Chờ Trần Ngu tắm rửa thay quần áo đi xuống lầu, đồ ăn trong phòng bếp đã nấu xong. Bởi vì muốn chào đón Trần Ngu, bình thường nhà họ Trần ăn uống đơn giản nhưng hôm nay cũng hiếm khi làm thêm mấy món ăn. Trong bữa ăn, mẹ Trần không ngừng gấp thức ăn vào chén cho Trần Ngu, Trần Ngu lại không nở từ chối, chỉ có thể cố sức vùi đầu vào ăn. Vẫn là thị trưởng Trần nhìn thấy con gái 卅, tìm chủ đề cho cả nhà nói chuyện.

“Hai ngày nữa ba cho người chuyển hộ khẩu cho con, con có muốn đổi tên khác không?” Thị trưởng Trần hỏi.

“Đổi tên? Tại sao phải đổi tên ạ?” Trần Ngu không hiểu ngẩng đầu hỏi.

“Vậy thì không cần đổi nữa, vẫn gọi con là Trần Ngu nha.” Thị trưởng Trần mặc dù muốn giữ lại cái tên của con gái mà ông đã đặt cho cô, nhưng dù sao tên ‘Trần Ngu’ con gái đã dùng quen, bây giờ đổi lại đúng là có chút bất tiện.

Mẹ Trần nghe vậy nhin không được hỏi “Tên của con là ai đặt vậy? Sao lại gọi con là Trần Ngu, vì khi nhỏ con thích ăn cá sao?” (Ngu trong tên chỉ nghĩa là cá)

“Dạ, không phải” Trần Ngu lắc đầu “Tên của con là do ông lão ... khụ ... ông nội đặt cho con. Mới đầu ông đặt theo bộ chữ Vương, Thiên bằg tên con là ‘Du’, nghĩa là ngọc tốt. Nhưng khi đi khai hộ khẩu, bác thôn trưởng viết nhầm tên con thành ‘Ngu’ trong ‘cá chép’. Đến khi ông nội phát hiện thì hộ khẩu đã làm xong rồi, ông nội lười đổi lại nên con vẫn dùng tên này đến giờ.”

鱼: ngư

瑜: du

“Ngu trong ‘cá chép’ cũng rất tốt, nghe rất hoạt bát.” Mẹ Trần cười nói.

Thị trưởng Trần cũng cười gật đầu.

“Mọi người cảm thấy hoạt bát sao?” Trong mắt Trần Ngu ánh lên vẻ nghi ngờ “Mọi người không có liên tưởng khác sao ạ?”

“Liên tưởng gì?” Mẹ Trần liếc nhìn ba Trần và con trai, về mặt hai người cũng ngơ ngác.

“Trần Ngu, trầm ngư.” Trần Ngu nhắc nhở “Bốn vị mỹ nhân cổ đại ấy ạ.”

“Tây Thi?” Trần Dương phản ứng nhanh nhất.

“Đúng không, đúng không anh.” Về mặt Trần Ngu ‘con biết ngay mọi người sẽ đoán ra được mà’ “Bởi vì thế, khi đi học, các bạn của con đều không gọi tên con mà toàn gọi con là Tây Thi hoặc là tiểu mỹ nhân, mọi người cũng có thể gọi con như vậy.”

“...” Ba người nhà họ Trần lâm vào sự im lặng kỳ lạ, vẫn là ba Trần không hổ là người có kiến thức rộng rãi, là người phản ứng nhanh nhất, cấp tốc điều chỉnh lại tâm trạng nói “Biệt danh của con thật thú vị, sau này chúng tay sẽ gọi con là Tây Thi.”

Bàn tay cầm đũa của Trần Dương khẽ run rẩy, nhìn thoáng qua em gái nhà mình mặt mũi đen nhẻm. Coi như đây là em gái ruột thịt nhà mình, Trần Dương cũng không thể trái lương tâm thuyết phục mình đây là một mỹ nhân (người đẹp) được. anh yên lặng nhìn thị trưởng Trần, dường như muốn hỏi, ba xác định kêu em là Tây Thi là không có ý châm chọc đi?

“Vâng, được ạ.” Trần Ngu vui vẻ đáp.

Vốn còn muốn nói gì đó, mẹ Trần thấy con gái rất vui vẻ, cuối cùng không nói gì thêm, gấp một miếng xương sườn bỏ vào chén cho con gái “Tây ... Tây Thi, con ăn sườn rím đi.”

“Vâng, cảm ơn mẹ.” Trần Ngu cười tủm tỉm nói cảm ơn.

Mẹ Trần nhìn con gái đen nhẻm, hốc mắt ửng đỏ, âm thầm quyết định, từ ngày mai sẽ đem con gái ra ngoài mua một bộ mỹ phẩm về, ra sức đem con gái và từ ‘người đẹp’ nhanh chóng có điểm chung.

Khi mọi người ăn cơm gần xong, người giúp việc dì Lưu bỗng nhiên đến nói “Tiên sinh, phu nhân, bên ngoài có người đến tặng quà cho tiểu thư ạ.”

“Ai vậy?” Thị trưởng Trần nghi ngờ hỏi.

“Hình như là người của Lâu Tam thiếu gia.” Dì Lưu nói.

“Tây ... em gái, em biết Lâu tam thiếu hà?” Trần Dương thực sự không thể kêu em gái là Tây Thi được.

“không, em không biết.” đang uống canh, Trần Ngu tranh thủ lắc đầu.

“Vậy tại sao Lâu Tam thiếu lại cho người mang quà sang tặng em?” Trần Dương hỏi.

Về mặt Trần Ngu cũng là ‘em không biết nữa’.

“đi ra xem một chút đi.”

Thị trưởng Trần dẫn đầu đi ra phòng khách, Trần Ngu đi theo mẹ phía sau, bước vào phòng khách thì thấy một luồng sát khí quen thuộc, Trần Ngu nói thầm một tiếng ‘không tốt rồi’. Ngẩng đầu lên, quả nhiên thấy một người đàn ông mặc đồng phục, mà đồng phục này giống y đúc với đồng phục của những người đã bắt mình lúc chiều trong tòa nhà kia.

Trời muốn diệt mình sao!!!

Làm sao bây giờ, làm sao bây giờ, mình giải thích làm sao đây? Mình đi ra ngoài như thế nào, tại sao muốn ra ngoài, mình rõ ràng ngồi ở trong phòng ngủ thì đồ vật sao lại rơi trong sân nhà người khác được. Trần Ngu càng nghĩ càng cảm thấy mình không thể giải thích rõ ràng được, về mặt sống không còn gì luyến tiếc nhìn người đang ngồi ở trung tâm phòng khách-Hà Thất. Trách không được lúc chiều dễ dàng buông tha cho cô như vậy, thì ra là muốn tính sổ lúc sau.

Hà Thất tất nhiên là nhìn thấy biến đổi trên mặt Trần Ngu, trong lòng cười thầm, nghĩ đến Tam thiếu gia quả nhiên đoán không sai, cô nhóc này rất sợ thị trưởng Trần biết việc cô đã đi ra ngoài lúc chiều.

“Trợ lý Hà, anh đến đây là?” Thị trưởng Trần nhận ra Hà Thất là trợ lý bên người Lâu Tam thiếu gia.

“Thị trưởng Trần, đây là chút quà Tam thiếu sai tôi đến tặng cho Trần tiểu thư.” Hà Thất nói rồi đem con gấu bông Teddy được gói cẩn thận, đẹp đẽ đưa ra phía trước.

“Đây là?” Thị trưởng Trần hơi kinh ngạc, hỏi “Sao Tam thiếu lại nhớ đến tặng quà cho đứa nhỏ nhà tôi?”

“Tam thiếu nói lúc Trần tiểu thư còn rất nhỏ, anh ấy đã từng đồng ý tặng quà cho Trần tiểu thư. Chỉ là sau đó Trần tiểu thư mất tích, mặc dù quà Tam thiếu có lòng mua nhưng lại không thể tặng được nữa. Hôm nay vô tình Tam thiếu nghe nói Trần tiểu thư đã tìm được trở về cho nên liền nghĩ đến chuyện này. Do đó mới bảo tôi đặc biệt đến đây một chuyến để chuyển quà cho Trần tiểu thư, xem như hoàn thành lời hứa của Tam thiếu đối với tiểu thư.” Hà Thất quay người nhìn Trần Ngu đang còn ngờ ngẩn “Trần tiểu thư, Tam thiếu nói món quà này đã chuẩn bị sẵn từ mười lăm năm trước nên hơi xưa cũ, hi vọng cô bỏ qua cho.”

“không ... không sao.” Trần Ngu lo lắng đến mức nói lắp.

“Vậy mong cô nhận cho.” Hà Thất cười đem món quà đưa cho Trần Ngu.

Trần Ngu đưa tay nhận lấy, vừa lo sợ nhìn Hà Thất, sợ anh ta sẽ nói ra điều gì đó.

“Quà tôi đã chuyển xong, vậy tôi không quấy rầy gia đình nữa.” Hà Thất đứng dậy cáo từ.

“Gửi lời cảm ơn của gia đình tôi đến Tam thiếu.” Thị trưởng Trần không ngờ việc nhỏ nhỏ từ mười lăm năm trước mà Lâu Minh còn có thể nhớ kỹ đến vậy, ngay ngày đầu tiên con gái ông trở về đã cho người đem quà tặng đến, lập tức vô cùng cảm động.

“Tôi nhất định chuyển lời đến Tam thiếu.” Hà Thất gật đầu, quay người rời đi.

Trần Ngu thấy anh ta đúng là chỉ tới tặng quà, vừa mừng vừa sợ. Ấn tượng với vị Lâu Tam thiếu này lập tức tốt lên hơn rất nhiều, cảm thấy mình cần làm chút gì đó để thể hiện lòng biết ơn, thế là cô cất tiếng gọi Hà Thất “anh ... anh chờ tôi một chút. Tôi ... tôi cũng có quà đáp lễ tặng lại Tam thiếu.”

nói xong cũng không đợi người khác phản ứng, Trần Ngu ôm gấu bông chạy lên trên lầu, chỉ trong chớp lát lại chạy xuống. cô đến trước Hà Thất, đưa bàn tay phải ra, trên bàn tay xuất hiện con hạc được gấp bằng tờ giấy màu vàng.

Hà Thất không hiểu nhìn Trần Ngu.

Trần Ngu giải thích “Đây là bùa bình an, mang trên người có thể mang đến bình an, mặc dù ... tôi gấp không khéo lắm nhưng hiệu quả không tệ đâu.”

Đây mà coi là gấp sao? Tiếng lòng của tất cả những người có mặt ở đây.

“Tôi sẽ chuyển cho Tam thiếu.” Hà Thất đưa tay nhận lấy hạc giấy, cẩn thận bỏ vào túi áo, một lần nữa cáo từ rồi đi.

Hà Thất nhanh chóng quay trở lại ngôi nhà nhỏ, gõ cửa phòng sách.

“Quà tặng đã đưa rồi?” Lâu Minh cầm bút lông vẽ gì đó, cũng không ngẩng đầu lên hỏi.

“Dạ, đã đưa đến. Tiểu thư Trần Ngu còn có quà đáp lễ.” Hà Thất nói rồi đem hạc giấy từ túi áo ra, để trong lòng bàn tay.

Nghe có quà đáp lễ, Lâu Minh kinh ngạc ngẩng đầu, ánh mắt rơi xuống con hạc giấy bằng giấy màu vàng trên tay Hà Thất, nhú mày.

“Trần tiểu thư nói đây là bùa bình an, mặc dù gấp không khéo nhưng hiệu quả không tệ.” Lúc nói chuyện, trong mắt Hà Thất còn ẩn ẩn ý cười.

“thật sao?” Lâu Minh duỗi tay cầm con hạc giấy nhỏ nhỏ lên ngắm nghía, giật giật hai cánh, thấy ở phía trên có hai chữ nhỏ: cảm ơn.

Khóe miệng Lâu Minh khẽ nhếch lên, nghĩ thầm cô nhóc này vẫn rất hiểu chuyện, lễ phép. Nhưng mà cái tờ giấy màu vàng này đúng là rất giống tờ giấy dùng để vẽ bùa, kiểu dáng rất giống bùa chú mà đại sư Mao đã cho anh.

“Có phải lại đến giờ thay ca không?” Lâu Minh nghe thấy bên ngoài có tiếng động.

“Vâng, Tam thiếu. Gặp lại anh vào tuần sau.” Hà Thất giờ tay chào theo nghi thức quân đội rồi xoay người rời khỏi phòng sách.

Mười giờ rồi, xem ra sát khí trên người mình lại tăng thêm, Lâu Minh không tự chủ lộ ra nụ cười khổ.

Bạn đang đọc truyện *Xem Em Thu Phục Anh Như Thế Nào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3: Kỹ năng kiếm tiền mới

Mặc dù Lâu Minh cũng ở trong khu tập thể của bộ đội, nhưng vì một vài nguyên nhân đặc biệt nên hầu như anh không có tiếp xúc với người ngoài, mọi người xung quanh cũng hết sức tránh tiếp xúc với Lâu Minh. Cũng chính vì thế, buổi tối nay khi Hà Thất đến tặng quà, thị trưởng Trần mới kinh ngạc như vậy.

“thật không ngờ nhiều năm như vậy, ngoại trừ chúng ta còn có người khác nhớ đến con gái chúng ta.” Mẹ Trần có chút cảm khái.

“Đúng vậy, Lâu Tam thiếu thật có lòng.” Thị trưởng Trần cũng gật đầu phụ họa.

“Lúc còn bé, em gái đã từng gặp Lâu Tam thiếu ă?” Trần Dương tò mò hỏi, phải biết rằng từ nhỏ anh đã sống ở khu tập thể nhưng số lần gặp được Lâu Minh chỉ đếm trên đầu ngón tay.

“Lâu Tam thiếu nói đã gặp con bé thì chắc là đúng rồi.” Mẹ Trần nhớ lại “Dù sao mười mấy năm trước dáng vẻ của cậu ấy cũng không giống như bây giờ. Lúc đó, nhà họ Lâu mở tiệc gì, Lâu Tam thiếu cũng đều có mặt. Có một năm mẹ đưa em con đến dự sinh nhật của bộ trưởng Lâu, chắc là gặp vào lúc đó.”

“Dáng vẻ như bây giờ? Dáng vẻ bây giờ như thế nào ạ?” Trần Ngu nghe vậy thì không nén được tò mò, hỏi.

“không có gì.” Mẹ Trần hiền nhiên là không muốn tiếp tục đề tài này, cười hỏi Trần Ngu “Con đã ăn no chưa? Con muốn ăn thêm gì không?”

“Con ăn no rồi.” Trần Ngu gật nhẹ đầu, lại nhìn không được lòng hiếu kì, hỏi “Đúng rồi, mẹ, Lâu Tam thiếu đang ở đâu ạ? anh ấy cũng đang ở trong khu tập thể này sao ạ?”

“Con hỏi cái này làm gì?”

“không phải là anh ấy tặng quà cho con sao? Con nghĩ ngày mai đến gặp anh ấy cảm ơn.” Trần Ngu vừa cười vừa nói.

“không cần đâu con.” Lần này thị trưởng Trần lên tiếng ngăn cản “Lâu Tam thiếu không thích người khác quấy rầy anh ta đâu.”

“Đúng vậy, ba con nói không sai, Lâu Tam thiếu đúng là không thích người khác làm phiền cậu ấy đâu.” Mẹ Trần vội vàng phụ họa nói.

“Vâng.” Trần Ngu vừa đáp lời vừa suy tư, trong đầu không khổng chế được lại hiện lên hình ảnh tại tòa nhà trong khu tập thể hồi chiều. một căn nhà tràn ngập linh khí, mười bảo vệ cao to, vạm vỡ trang bị súng, cả người tràn đầy sát khí, dùng đầu ngón chân để nghĩ thì cũng biết chắc chắn ở đó có vấn đề.

Mặc dù Trần Ngu rất tò mò nhưng cũng không định đi tìm hiểu làm gì, dù sao thì bị súng chĩa vào người không phải là một cảm thụ tốt đẹp gì cho cam.

Trần Ngu về phòng, cầm cái túi vải bỏ lại hộp mực đỏ, xấp lá bùa mình lấy ra lúc chiều vào, rồi ngồi trên giường cầm lá thư ông lão đã viết cho cô, chăm chú đọc.

{Nhóc con! Lúc trước ông đã nói với con, bản lĩnh của ông nội thực sự rất dễ kiếm được tiền, nhưng mà lúc đó con còn ở thôn Đại Mộc, ông cảm thấy con có tin hay không không quan trọng, cho nên cũng không định chứng minh cho con thấy. Nhưng mà hiện tại con đã ở Đế Đô, ông nội nhất định phải trình trọng nói rõ một lần nữa với con, bản lĩnh này của ông thật sự kiếm được tiền!}

“thật vất vả viết được lá thư cho mình mà vẫn viết mấy thứ không đáng tin này.” Trần Ngu nhìn dấu chấm than vừa lớn vừa đen trên thư, nhìn không được mà oán thăm.

{Lúc trước, ông mang con đến các thôn trấn xung quanh thôn Đại Mộc để bắt ma, cơ bản đều là để thực hành nhiệm vụ, mục đích để cho con học hỏi chút ít kinh nghiệm. Nếu quả thật dựa theo tiêu chuẩn thu phí trước kia của ông nội, muốn ông rời núi một lần, nếu không có mấy trăm vạn thì ngay cả gặp mặt ông cũng lười đến.}

{Ông biết chắc là con sẽ không tin, cho nên ông chuẩn bị cho con một tài khoản QQ là số 37829, mật khẩu: zhuoguish}

Trần Ngu nhìn trên lá thư thực sự có một địa chỉ QQ và mật khẩu đăng nhập, lập tức nhủ mảy, tiếp tục đọc thư.

{Tài khoản QQ này là năm đó ông nội lăn lộn ở giang hồ mà có, tài khoản nhỏ thôi, tài khoản lớn ông chưa cho con được, ông sợ hù dọa người khác. Tài khoản này bên trong cũng không có nhiều bạn tốt, chỉ có tác dụng duy nhất là trong đó kết nối với nhóm Thiên Sư, nếu con có thời gian rảnh thì lên đó đọc tài liệu đi, sẽ học được rất nhiều điều hữu dụng. Khi không có tiền có thể tiếp nhận mấy đơn đặt hàng, kiếm ít tiền lẻ.}

“thật hay giả vậy trời?” Trần Ngu cúi đầu tiếp tục xem thư.

{Chờ đến khi con có chút ít hiểu biết với việc bắt ma, nếu như cảm thấy có thể đảm nhiệm, ông nội hi vọng con có thể thông qua bản lĩnh mà ông nội đã dạy con, vì thôn Đại Mộc mà làm một chuyện, vì họ mà tu sửa lại đường.}

Trước khi nhìn thấy câu cuối cùng, từ đầu đến cuối Trần Ngu đều cảm thấy lão thần côn đang nói đùa với cô. Nhưng khi cô nhìn thấy ủy thác của ông lão muốn cô giúp người dân thôn Đại Mộc sửa đường, Trần Ngu bỗng chốc có chút tin tưởng.

Làm một con đường từ thôn Đại Mộc thông ra phía ngoài núi lớn là ước vọng đời đời kiếp kiếp của người dân thôn Đại Mộc. Lão thần côn mặc dù thường ngày không đứng đắn lắm nhưng cũng không thể lấy chuyện này ra làm chuyện đùa được.

“Đọc sách làm cái gì, nếu con học tốt bản lĩnh của ông thì một mình con cũng có thể kiếm đủ tiền sửa đường cho thôn ta.”

Trần Ngu chợt nhớ đến câu nói này của ông lão, liền nhảy xuống giường, chân trần chạy đến trước bàn sách, lưu loát bật máy tính lên, dựa theo tài khoản, mật khẩu mà ông lão đã đưa cho cô lần lượt nhập vào, cuối cùng con chuột dừng lại trên nút đăng nhập phía trên, Trần Ngu hít sâu một hơi rồi dứt khoát nhấn vào.

Tích tích, tích tích

âm thanh trong trẻo của hệ thống nhắc nhở vang lên, Trần Ngu không thể tin nhìn góc dưới bên phải đang nhấp nháy tin báo của diễn đàn, lập tức hít vào một hơi.

Tài khoản QQ thực sự dùng được sao?

không được, Trần Ngu, mi không được kích động, tài khoản QQ có thể sử dụng được thì có gì lạ đâu, phải quan sát thêm, quan sát thêm

Đầu tiên Trần Ngự kiểm tra thông tin tài khoản QQ, xem xong mới thấy, ông lão quả thật không nói khoác chút nào, trong vòng bạn bè không có người nào chỉ kết nối với một nhóm tên gọi “Quý thần đừng hỏi”, một người bạn tốt cũng không có. Tiện thể nói luôn, ông lão đã lấy nickname cho mình là “Tôi là tiểu hào”. (tiểu hào: số nhỏ)

Trần Ngự nhìn không được liếc mắt, đưa tay ấn mở cửa sổ group chat, yên lặng nhìn màn hình.

Hạt đậu ma: Phong Hòa, bán cho tôi hai lá bùa đuổi ma trung cấp đi, mười vạn một lá, được không?

Phong Hòa đạo nhân: Mười vạn một lá? anh có bao nhiêu, đưa hết cho tôi, tôi mua.

Hạt đậu ma: Mẹ kiếp, nếu tôi về được thì tôi tìm anh làm gì?

Phong Hòa đạo nhân: Mười vạn một lá là giá cách đây mười năm rồi người ơi, anh có thành tâm muốn mua không, chắc giá hai mươi vạn một lá.

Hạt đậu ma: Nể tình chúng ta quen biết nhiều năm như vậy, anh giảm giá chút đỉnh cho tôi được không.

một lá bùa đuổi ma trung cấp mà hai mươi vạn một lá á? Trần Ngự phản xạ có điều kiện liếc nhìn cái túi vải bị mình tiện tay để ở kia, trong đó có mười mấy lá bùa đuổi ma trung cấp mà, phải không? một lá hai mươi vạn, vậy mình có bao nhiêu tiền?

không được, không được, phải bình tĩnh, bình tĩnh. Sao lại có thể như vậy chứ, loại lá bùa này không đáng tiền, ông lão tùy tiện về là có mà. Lần trước ra ngoài bắt ma cho người ta, ông đã dùng liền tiếp tám lá bùa đuổi ma trung cấp, cuối cùng ông chỉ thu của người ta có một trăm đồng thôi cơ mà.

Trần Ngự lắc lắc đầu, tiếp tục yên lặng nhìn màn hình, cho đến khi một nickname là ‘Mưa bay tháng ba’ lên tiếng thì Trần Ngự bắt đầu không tình bình nổi.

Mưa bay tháng ba: Có phải người anh em đang ở Đế Đô không?

Hạt đậu ma: Sao vậy?

Mưa bay tháng ba: Đúng là anh ở Đế Đô hả? Vậy anh có thể giúp tôi một việc không, hôm trước tôi tiếp nhận một đơn hàng, đến khu công viên mới xây dựng bên bờ hồ để đuổi ma, nhưng đột nhiên tôi có việc bận không đi được. Các anh ai có thể đi giúp tôi vụ này không, thù lao một trăm vạn.

một trăm vạn??? Trần Ngự cảm thấy adrenalin của mình bắt đầu tăng vọt.

Hạt đậu ma: Đạo hạnh (công phu tu luyện) bao nhiêu năm?

Mưa bay tháng ba: Tôi đã đến xem qua một lần, chắc khoảng một trăm năm đạo hạnh.

Hạt đậu ma: một trăm năm đạo hạnh một trăm vạn, không có lời, không đi.

Mưa bay tháng ba: Trong nhóm mình có anh em nào rảnh không? Tôi có thể chi trước năm mươi vạn, tháng sau giải quyết xong là được.

Chi trước năm mươi vạn? Chi trước có nghĩa là có tiền ngay phải không?

Trần Ngự biết chuyện này không đáng tin lắm, nhưng khoản chi trước này có sức hấp dẫn quá lớn, và lại cô cho anh ta số tài khoản cũng không có gì nguy hiểm nhỉ.

Trần Ngự cắn ngón tay suy nghĩ hai phút, quả quyết ấn khung chat riêng với “Mưa bay tháng ba”.

Tôi là tiểu hào: một trăm vạn? Có thể giao trước tiền đặt cọc?

Mưa bay tháng ba: Đúng vậy, người anh em, anh có muốn thử không?

Tôi là tiểu hào: Để tôi suy nghĩ.

Mưa bay tháng ba: Người anh em, cho tôi số tài khoản, tôi chuyển khoản cho anh ngay nè.

Chủ động vậy sao? Trần Ngự trừng mắt nhìn, dù sao trong thẻ ngân hàng của cô cũng không có một xu tiền, lừa đảo thì lừa đảo, cô dứt khoát nhấn số tài khoản của mình cho bên kia.

một phút sau.

Mưa bay tháng ba: Người anh em, đã gửi tiền. Xử lý xong thì nhắn tin cho tôi, tôi chuyển khoản cho anh số còn lại.

Leng keng.

Hầu như là cùng lúc với tin nhắn của đối phương, điện thoại của Trần Ngự cũng nhận được tin nhắn, Trần Ngự mở điện thoại thấy bên trong viết: ‘Ngân

hàng Thanh Mộc: Tài khoản 62****888 của quý khách ngày 26 lúc 22 giờ 50 phút + 500.000 đồng. Số dư 500.000 đồng.’

không phải là tin nhắn lừa đảo chứ, Trần Ngự vừa cầm điện thoại vừa cầm thẻ ngân hàng, cố gắng khống chế tâm trạng gấp rút của bản thân lại muốn nhảy cửa sổ chạy đi tìm cây ATM để kiểm tra số dư tài khoản.

Dù là thật hay giả, nhưng vì việc này mà Trần Ngự cả đêm không ngủ ngon. Ngày hôm sau đã dậy thật sớm, treo hai con mắt thâm quầng trên mặt ngồi vào bàn ăn, nhưng mà bởi vì da cô quá đen nên không ai phát hiện điều đó.

“Tây ... Thi Thi, tối hôm qua có ngủ ngon không con?” Mẹ Trần cảm thấy hai chữ Tây Thi quá khó đọc nên tự động đổi sang thành Thi Thi.

“Rất ngon ạ, cảm ơn mẹ.” Trần Ngự trả lời.

“Vậy thì tốt, tốt quá.” Mẹ Trần cười, gấp cho con gái cái bánh bao nói “Con ăn nhiều một chút, chút nữa mới có sức cùng mẹ đi dạo phố.”

“Mẹ cũng ăn đi ạ.” Trần Ngự cũng gấp cho mẹ Trần cái bánh bao.

Mẹ Trần lập tức vui cười hơn hờ.

Ăn sáng xong, thị trường Trần đi làm, Trần Dương hẹn với bạn học đi đá bóng. Tất nhiên là Trần Ngự theo mẹ Trần một đường thẳng tiến đến trung tâm thương mại.

Mẹ Trần dường như muốn đem số tiền mười lăm năm qua chưa dành cho con gái đem ra xài hết một lần. Sau khi vào trung tâm thương mại, cả người không thể khống chế được, chỉ cần bà thấy con gái dùng được thì đều mua. Cho đến cuối cùng, ngay cả người có thể lực như Trần Ngự một tay có thể lật bốn quả núi lớn nhưng lúc này cũng thở không kịp, mẹ Trần mới đem Trần Ngự đến một spa thẩm mỹ để nhân viên tư vấn cho con gái một bộ mỹ phẩm dưỡng trắng da.

“Thi Thi, sau này mỗi cuối tuần, mẹ con mình đều đến spa làm đẹp nha.” Mẹ Trần nhận hóa đơn POS từ tay nhân viên, kí tên rồi nói với Trần Ngự.

** POS được viết tắt từ Point Of Sale là thiết bị dùng cho phương thức thanh toán bằng thẻ được sử dụng ở hầu hết tất cả các khách sạn, nhà hàng, siêu thị, trung tâm thương mại, cửa hàng kinh doanh tầm trung trở lên... sử dụng để khách hàng thanh toán các khoản phí dịch vụ bằng thẻ quốc tế hoặc thẻ nội địa.*

Trần Ngự nhìn thấy hóa đơn POS liền nghĩ đến việc kiểm tra số tài khoản thẻ ngân hàng của mình. đi theo mẹ Trần dạo một ngày, Trần Ngự quên khuấy mất việc dành thời gian đi tìm cây ATM để kiểm tra tài khoản ngân hàng. cô đang chần chừ tìm lý do để đi ra ngoài thì nhân viên spa mặc đồng phục màu hồng từ trong phòng đi ra, nói “Trần phu nhân, Trần tiểu thư, phòng đã chuẩn bị xong, xin mời bà và cô vào.”

“Thi Thi, chúng ta vào thôi.” Mẹ Trần kéo con gái đi vào phòng.

“Mẹ, mẹ vào trước đi, con đi vệ sinh cái đã.” Trần Ngự hơi ngượng ngùng nói.

“Ừ, vậy mẹ vào trước thay quần áo.” Mẹ Trần cũng không nghĩ nhiều, đi theo nhân viên spa vào trước.

Trần Ngự chờ mẹ Trần vào phòng, quay người đi ra cửa, nhân viên tiếp tân ngoài cửa nhìn thấy, cười nhắc nhở “Trần tiểu thư, trong tiệm chúng tôi cũng có phòng vệ sinh.”

“không sao, tôi thích đi ở ngoài.” nói xong cũng không chờ đối phương đáp lời, Trần Ngự đi ra phía thang máy, đi xuống lầu một. Trần Ngự nhớ kĩ lúc sáng cô đã nhìn thấy một ngân hàng bên cạnh trung tâm thương mại.

Trần Ngự tìm một cây ATM không có người, đóng cửa lại, cầm thẻ, nhập mật khẩu, chọn mục kiểm tra số dư tài khoản.

...

Trần Ngự sững sờ nhìn màn hình, chớp chớp mắt rồi lại chớp chớp mấy cái nữa, xem hết chữ số Ả rập rồi lại xem đến phần chữ tiếng Trung, xem đi xem lại vẫn không thể tin trong thẻ của cô thực sự có năm mươi vạn. Để chắc chắn số tiền là của mình, Trần Ngự quyết định rút thử một trăm đồng.

“Mời quý khách nhận tiền.”

Trần Ngự nhìn tờ tiền giấy màu đỏ rực mới ra lò còn mang theo chút nhiệt, lại nhìn số dư trên màn hình 499.900 đồng, cúi đầu trầm tư.

Kiểm tiền trở nên dễ dàng như vậy, làm cô bỗng nhiên bắt đầu nghi ngờ cuộc sống này, làm sao đây?

Bạn đang đọc truyện *Xem Em Thu Phục Anh Như Thế Nào* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: Đơn hàng đầu tiên

Trong nhận thức của tất cả mọi người, thành phố luôn là một nơi huyền ảo, người đông đúc, xe cộ rất nhiều, chuyện xảy ra cũng quá nhiều. Nhưng hai buổi tối ngồi ngầy người ở Đé Đô, Trần Ngu lại cảm thấy buổi tối ở thành phố này lại yên tĩnh đến vậy, bãi cỏ được chăm sóc tỉ mỉ nhưng dường như không có sự sống bên trong, đôi khi chỉ ngẫu nhiên vang lên tiếng ve kêu, mà còn không to bằng tiếng dế kêu ở thôn Đại Mộc.

Trần Ngu cầm một chiếc đèn pin nhỏ, khoác chiếc túi vải ông lão cho trên vai, lặng lẽ đẩy cửa sổ đi ra ngoài. Bây giờ là mười hai giờ khuya, phòng bên cạnh của ba mẹ Trần đã tắt đèn được hai giờ, phòng của Trần Dương bên trái cũng đã tắt đèn sau đó nửa giờ.

Trần Ngu thuận thực leo ra ngoài sân, cầm chiếc smartphone mẹ Trần mới mua cho cô hôm nay, định vị địa điểm mình muốn đến vào đêm nay.

“Ba mươi lăm cây số?” Trần Ngu nhin không được kêu lên “Vậy khi đến nơi không phải trời đã sáng rồi sao?”

Trần Ngu quyết định từ bỏ việc đi bộ đến đó, ở ven đường chặn một chiếc taxi lại. Bây giờ có bản lĩnh kiểm tiền mới thì phương thức tiêu tiền cô cũng phải bắt kịp thời đại mới được.

Ban đêm đường vắng lên xe đi rất nhanh, chưa đến bốn mươi phút, xe taxi dừng trước cổng công viên Tân Giang. Lúc xuống xe, bác tài xế taxi hiện lãnh thấy một cô gái trẻ như Trần Ngu một thân một mình xuống đây thì nhắc nhở “Này cháu, nơi này vắng vẻ quá, cháu thực sự muốn xuống xe ở đây sao?”

“Vâng ạ, cảm ơn bác tài.” Trần Ngu nói đưa một trăm đồng ra.

“cô gái, ở đây rất khó bắt xe, cháu ở đây có lâu không? Nếu không để chú chờ cháu?” Bác tài vừa nói vừa thối lại tiền cho Trần Ngu.

“Dạ, không cần đâu ạ. Cháu cũng chưa biết khi nào mình mới xong việc nữa, cảm ơn chú đã quan tâm.”

“Được rồi, vậy cháu cẩn thận một chút.” Bác tài thấy Trần Ngu kiên quyết cũng không nói thêm, hiện giờ mấy đứa trẻ dậy thì đều làm người lớn rầu thú vị ruột như vậy sao.

Chờ xe taxi quẹo qua góc đường không thấy bóng dáng, Trần Ngu mới quay người bước đến cửa chính của công viên. Công viên Tân Giang là công viên mới mở ven bờ sông, vẫn còn chưa khai trương, cánh cửa sắt cao cao bị một sợi dây xích sắt khóa lại. Trần Ngu liếc mắt ước lượng chiều cao, tìm một chỗ tương đối tốt đặt chân, hai ba lần liền leo vào được phía trong.

Sau khi tiến vào công viên, Trần Ngu lấy la bàn trong túi vải ra, kim đồng hồ la bàn quay một vòng chỉ về hướng nam.

Vậy là mục tiêu ở bên kia rồi.

Xác định phương hướng và vị trí, Trần Ngu phát hiện ở giữa khu rừng trúc phía trước có một chòi nghỉ mát để du khách nghỉ ngơi. Trần Ngu cảm thấy hơi mệt mỏi nên đi qua ngồi xuống. Sau đó lấy điện thoại di động ra, chuyên tâm chơi trò đấu địa chủ trên QQ.

“Cướp bài, tôi cướp.”

“Nhanh lên một chút, đừng câu giờ.”

“Con vua.”

Ngay khi Trần Ngu đang say mê chơi được bốn năm ván, một giọng nói lạnh lẽo vang lên bên tai cô “Bài này của ngươi không tốt lắm.”

“Đúng vậy, cho nên ta mới không giành được địa chủ.” Trần Ngu gật gật đầu đồng ý, vẫn tiếp tục cúi đầu chơi bài.

“...” Giọng nói lạnh lẽo đợi một lúc, trơ mắt nhìn Trần Ngu đánh xong một ván, thấy cô lại chuẩn bị đánh một ván tiếp, không thể nhịn được nữa, nói “Bên cạnh người bỗng nhiên có thêm một người mà ngươi cũng không thèm ngẩng đầu nhìn xem là sao hả?”

“Có thêm một người thì đương nhiên phải ngẩng đầu nhìn một chút, nhưng ngươi đâu phải là người ta.” Trần Ngu vừa nói lại vừa đánh ra một quân bài.

Ma nữ vốn muốn chờ cô gái nhỏ nhìn thấy mình mà hoảng sợ run rẩy, lập tức sắc mặt biến đổi, khuôn mặt tái nhợt dễ nhìn trở nên dữ tợn, móng tay lập tức dài ra vươn về phía Trần Ngu muốn bóp cô cổ.

Trần Ngu trở tay từ trong túm cỏ ra lá bùa đuổi ma trung cấp, thuận thế dán lên tay ma nữ vừa đưa ra, lá bùa đụng phải ma nữ trong nháy mắt bốc cháy thành ngọn lửa xanh lục, làm cho ma nữ thét lên thảm thiết thê lương, bày tay trắng bóc của ma nữ đã cháy rụi.

“cô là ai?” Ma nữ lùi lại hơn năm mét, cảnh giác nhìn Trần Ngu.

Trần Ngu nhấn nút thoát trò chơi, cất điện thoại đi, ngẩng đầu đánh giá mục tiêu đêm nay của mình. Đây là một con ma chết sớm, lúc chết chưa đến hai mươi tuổi, đôi mắt đỏ ngầu cũng không thể che giấu khuôn mặt thanh tú nguyên bản của nó. Trần Ngu nghĩ khi còn sống, nó chắc phải là một người đẹp.

“Tôi là thầy trừ ma (khu quỷ sư), cô có thể gọi tôi là Tây Thi.” Trần Ngu trả lời.

Ma nữ sống mười chín năm, chết hơn một trăm năm, chưa bao giờ thấy một phụ nữ tự kỷ như vậy, ma nữ không không chế được mà giật giật khoe miệng.

“Từ lần đầu tiên tôi bắt đầu trừ ma, ông nội tôi đã quy định cho tôi hai điều.” Trần Ngự nhìn ma nữ vờn hai đầu ngón tay lắc lắc “Thứ nhất, trừ ma tuyệt đối không thể miễn phí, cho dù chỉ một đồng cũng phải thu, dù sao bắt ma cũng là một chuyện rất nguy hiểm, cô thấy đúng không?”

Ma nữ bị cô hỏi, về mặt táo bón.

“Thứ hai, khi đuổi ma, nếu như là ác ma, trực tiếp đánh tan, để phòng việc chết do nói quá nhiều.” Trần Ngự nhún mày cười “Nhưng mà tôi nhìn cô còn có kiên nhẫn nhìn tôi chơi đấu địa chủ một lúc, chắc là cũng không phải là ác ma đâu nhỉ. Hay là chúng ta trò chuyện một chút đi.”

“Trò chuyện cái gì?” Ma nữ đề phòng nhìn Trần Ngự, ma nữ đã ở đây hơn trăm năm, không phải là chưa gặp qua đạo sĩ hay Thiên sư muốn bắt nó đi, nhưng người còn trẻ giống như Trần Ngự là lần đầu tiên ma nữ gặp phải. Nhưng chỉ qua lần giao thủ ngắn ngủi lúc này, ma nữ không dám khinh thường cô gái nhỏ tự xưng là Tây Thi trước mặt này.

“cô nghĩ mình nên tự giác đi đâu thai ngay hay là để tôi đánh cô một trận, sau đó ... lại đi đâu thai?” Trần Ngự rất chân thành hỏi.

“cô ... muốn chết rồi” Ma nữ lập tức bị chọc giận, âm khí quanh người bỗng nhiên tăng vọt, âm khí dày đặc len qua rừng trúc bay về phía ánh trăng, không gian đen như mực đã không còn nhìn thấy hình ảnh của ma nữ, chỉ còn ánh sáng trên màn hình điện thoại di động vẫn ngoan cố le lói một chút.

“Xem ra vẫn phải hành động thôi.” Trần Ngự đưa tay muốn lấy một lá bùa đuổi ma trung cấp, nhưng rồi lại nghĩ lá bùa này giá hai mươi vạn cơ đấy, thế là chuyển mục tiêu rút sáu lá bùa đuổi ma sơ cấp ra.

“Mở.” Trần Ngự chỉ tay vào ấn đường (điểm giữa hai đầu lông mày), mở phong ấn mắt âm dương, mở mắt ra lần nữa, Trần Ngự nhìn thấy sương mù bay lung lay theo âm khí màu đen.

Từ đó, Trần Ngự xác định chính xác được vị trí của ma nữ, đưa tay ném sáu lá bùa sơ cấp ra. Sáu lá bùa bay trước mặt Trần Ngự tạo thành một vòng tròn, một luồng ánh sáng vàng sáng lên, ánh sáng dẫn đường cho các lá bùa, nhanh chóng thu nhỏ, trôi ma nữ ngay tại chỗ.

Lúc đầu ẩn trong âm khí, ma nữ muốn từ không trung nhào về phía Trần Ngự nhưng lại bị các lá bùa như xiềng xích khóa lại, từ trên không rơi xuống đất, nó hết sức gãy dựa nhưng làm thế nào cũng không thoát ra được. Ánh sáng liên tục lấp lóe, làm móng tay đen dài của ma nữ từ từ thu lại, cho đến khi trở thành chiều dài bình thường, đôi mắt đỏ rực cũng từ từ trở về hai màu đen trắng.

“cô thả tôi ra, tôi không muốn đi đâu thai.” Ma nữ điên cuồng gãy dựa.

“Tôi thấy cô mặc dù có âm khí rất nặng nhưng nghiệt sát không nhiều. Đến địa phủ cái tạo cho tốt vẫn còn cơ hội đâu thai đến chỗ tốt.” Trần Ngự an ủi.

“Tôi không muốn đâu thai, tôi không muốn đâu thai.” Ma nữ khàn giọng hét to.

Đối với tình huống này, Trần Ngự đã khá quen thuộc, có lấy từ túi vải bên hông ra cái la bàn, ném về phía trước nói “Tôi xem cô có giá trị một trăm vạn nên sẽ tự mình mở cửa âm đưa cô đi.”

Thầy trừ ma chủ yếu có hai phương pháp trừ ma, một loại là đưa hồn ma trở về âm phủ, để âm phủ xử lý, còn phương pháp khác là trực tiếp đánh tan hồn ma, hồn phách tan biến không còn tồn tại trong ba giới nữa.

Nhưng đưa vào âm phủ cũng phân ra thành hai phương pháp, thứ nhất là thông báo cho Quỷ sai đến đón, nếu như vậy thì hồn ma đưa về âm phủ giống như phạm nhân lần trốn bị bắt, dưới âm phủ sẽ xử phạt rất nặng. Phương pháp thứ hai là thầy trừ ma mở cửa âm ra, trực tiếp đưa hồn ma xuống âm phủ, cách làm này gọi là siêu độ. Nếu dùng phương pháp này đưa hồn ma về âm phủ, khi đi qua cửa âm, linh lực của ma sẽ bị thầy trừ ma làm sạch (tịnh hóa). Đối với hồn ma này, âm phủ sẽ điều tra nguyên nhân nó còn lưu luyến ở nhân gian, nếu hợp tình hợp lý thì sẽ bị xử lý nhẹ nhàng hơn.

trên không trung, cái la bàn kêu lên vù vù, phía ngang trời trước người ma nữ mở ra một cánh cửa phát ra ánh sáng trắng, cánh cửa xuống âm phủ nhìn cũng giống một cánh cửa ra vào bình thường, phía sau cửa lộ ra một dải ánh sáng màu bạc. Dải ánh sáng này chính là do linh lực của hồn ma khi các thầy trừ ma tịnh hóa tạo thành.

Ma nữ bước vào con đường tịnh hóa, có thể tẩy hơn nửa oán khí trên người.

“đi thôi.” Trần Ngự đẩy bà vai ma nữ đi vào cửa âm.

“Tôi không muốn đi vào, tôi không muốn đâu thai, tôi cầu xin cô, tôi còn có chuyện chưa làm xong, người mà tôi muốn chờ còn chưa đến, tôi ...”

Ma nữ chưa nói xong liền bị Trần Ngự đẩy một cái vào cửa âm, cửa âm vào một cái biến mất không còn bóng dáng, chiếc la bàn lượn một vòng trên không trung rồi bay trở lại trong tay Trần Ngự.

“Người ta sống trên đời ai mà không có điều tiếc nuối.” Trần Ngự nhìn rừng trúc trống trải trước mặt, than nhẹ.

Khi Trần Ngự tám tuổi thì bắt đầu theo ông lão đi bắt ma. Lúc đó tuổi còn nhỏ, cô luôn bị những câu chuyện bí hiểm của các hồn ma làm cảm động. Mỗi lần trừ ma về đều râu rĩ, không vui, ông lão liền nói với cô như vậy.

“Nhóc con, con phải nhớ kỹ, con người ta sống trên đời sẽ luôn có điều tiếc nuối. Nhưng chết chính là chết rồi, người khác đều đi đầu thai, dựa vào cái gì mà những hồn ma kia lại không đi.” Ông lão vỗ đầu Trần Ngư “Con phải nhớ, tiếc nuối đều do chính mình mà ra, khi còn sống mà không cố gắng, đến chết còn già mồm làm cái gì.”

Nhìn âm khí xung quanh dần dần tản đi, rừng trúc một lần nữa hiện dưới ánh trăng, Trần Ngư lấy điện thoại ra, mở khung chat với ‘Mưa bay tháng ba’.

Tôi là tiểu hào: đã giải quyết xong.

Mưa bay tháng ba: Nhanh vậy á? (Kinh sợ.JIP)

Tôi là tiểu hào: Số còn lại khi nào anh chuyển cho tôi?

Mưa bay tháng ba: Ngày mai tôi cho người đi kiểm tra lại, nếu không có vấn đề sẽ chuyển tiền cho anh ngay.

Tôi là tiểu hào: OK

Mưa bay tháng ba: anh không bị thương chứ?

Tôi là tiểu hào: Tôi không sao, nhớ chuyển tiền cho tôi. Tôi out trước đây.

Trần Ngư cũng không đợi đối phương trả lời, rời khỏi QQ. Cảm nhận trong không khí còn lưu lại chút âm khí. Nghĩ đến việc “Mưa bay tháng ba” sẽ cho người đến kiểm tra, vậy là theo nguyên tắc hoàn hảo (thập toàn thập mỹ), Trần Ngư móc trong túi vải một lá bùa tịnh hóa, dùng linh lực đốt lên rồi ném vào không khí.

Bùa tịnh hóa bay giữa không trung hóa thành điểm sáng yếu ớt giống như đom đóm trong đêm hè, ánh sáng xua đi chút âm khí còn lưu lại trong rừng trúc.

Trần Ngư cầm điện thoại di động lên, phát hiện đã một giờ rồi. cô cất điện thoại, theo đường cũ quay ra, leo qua cổng công viên, đứng chờ ở ven đường mấy phút, quả nhiên là không có chiếc xe taxi nào.

Trần Ngư nghĩ nghĩ, định chạy bộ một đoạn, ra đến trung tâm thì lại đón xe.

Thế là, trên đường cái vào rặng sáng xuất hiện hình ảnh một cô gái trẻ cột tóc đuôi ngựa, trên vai đeo một chiếc túi vải cũ kỹ, vui sướng chạy bộ.

Trần Ngư đang tập trung chạy bộ, bỗng nhiên có một luồng sát khí làm người ta sợ hãi từ phía sau truyền đến, Trần Ngư cảnh giác xoay người, đôi mắt chăm chú nhìn thấy một chiếc xe hơi màu đen từ phía xa chạy đến. Luồng sát khí làm người khác run sợ chính là từ chiếc xe hơi kia truyền đến.

Điền Phi là một trong bảy trợ lý của Lâu Tam thiếu. Hôm nay, Lâu Tam thiếu đi Bộ nghiên cứu khoa học tham dự một hội nghị, đến nửa giờ trước mới kết thúc. Cậu ta lái xe hơi đưa Lâu Tam thiếu về nhà, trên đường đi rất thuận lợi, nhưng khi xe chạy đến đoạn đường gần Tân Giang, đến gần ngã rẽ thì trực giác nhạy bén của cậu ta phát hiện có người đang nhìn trộm.

Ánh mắt Điền Phi nhanh chóng nhìn ra ngoài xe, lập tức trong nháy mắt thấy hình ảnh của một cô gái đang đứng ven đường, Điền Phi liền ồ nhẹ một tiếng.

“Sao vậy?” Ở băng ghế sau đang chợp mắt, Lâu Minh mở mắt ra.

Điền Phi định nói không có chuyện gì, nhưng nhớ đến Hà Thất đã từng nói với cậu ta, Tam thiếu đối với cô gái nhỏ nhà họ Trần mới tìm về có một loại cảm tình không rõ nào đó. Cũng vì chuyện này mà mấy người trợ lý bọn họ còn điều tra riêng về Trần Ngư. Cho nên dù chỉ nhìn thoáng qua trong nháy mắt, Điền Phi mới có thể nhận ra Trần Ngư.

“Em vừa mới nhìn thấy con gái nhà thị trường Trần.” Điền Phi đáp.

“cô nhóc nhà họ Trần mới tìm về ấy hả?” Lâu Minh nhíu mày.

“Vâng, cô ấy một mình đứng ở ven đường.” Điền Phi bổ sung.

“đã trẻ như thế này, sao cô ấy còn một mình ở bên ngoài?” Lâu Minh đưa tay nhìn đồng hồ, cau mày nói “Cậu quay lại đón cô ấy lên xe cùng chúng ta đi.”

“Tam thiếu, an toàn của anh là trên hết.” Điền Phi nói.

“Tôi?” Lâu Minh không nhịn được tự giễu “Tôi không gây họa cho người khác là may rồi, ai mà có thể uy hiếp được tôi.”

“Tam thiếu, anh đừng nói vậy.” Điền Phi không nghe nổi lời cam chịu của Lâu Minh.

“Được rồi.” Lâu Minh nhắm mắt, hiển nhiên là không muốn nói chuyện nữa “Quay xe lại đón cô nhóc đó đi.”

Thế là, đang chạy bộ được một nửa, Trần Ngư không hiểu sao lại đi nhờ được một chuyến xe.

Nửa giờ sau, bảo vệ của Lâu Tam thiếu đưa người về đến sân nhà họ Trần, mặt không thay đổi nhìn Trần Ngự đang cảm kích, nói “Tam thiếu nói, nếu lần sau anh ấy phát hiện cô lại chạy lung tung, anh ấy sẽ để chúng tôi đưa cô về giao tận tay thị trưởng Trần.”

“...” Lời cảm ơn của Trần Ngự kẹt lại trong cổ họng, mãi mà không nhả ra được.

Tác giả có lời muốn nói:

Trần Ngự: nói tôi chạy lung tung hả, tôi còn chưa tìm cha tôi méc là các anh mang theo súng phi pháp đâu đó.

Bạn đang đọc truyện *Xem Em Thu Phục Anh Như Thế Nào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5: Ông của tôi là thầy trừ ma

Giữa vò một đêm, sáng hôm sau Trần Ngự dậy trễ, bỏ qua bữa sáng.

Chưa từng ngủ nướng như vậy, Trần Ngự hơi chột dạ, cô ngượng ngùng đứng ở bậc cầu thang nhìn mẹ Trần đang ngồi ở phòng khách, cười khúc khích.

“Thi Thi, con lại đây.” Mẹ Trần nhìn con gái vầy vầy tay, vừa nói đi Thảm hằm lại bữa sáng mang lên.

“Con ... con dậy trễ quá ạ.” Trần Ngự đến bên mẹ Trần, lúng túng cười.

“không sao, cũng không muộn lắm, còn chưa đến mười giờ.” Mẹ Trần mới không cảm thấy con gái ngủ nướng đâu, mà ngủ nướng thì có làm sao, ngủ nướng chứng tỏ con gái ở trong nhà rất thoải mái ả.

Trần Ngự nghe càng lúng túng hơn, mẹ ruột ả, mẹ xác định mẹ không chê khéo con đó chứ?

“Thi Thi, đi phòng ăn ăn sáng trước đi, chút nữa em đi ra ngoài với anh.” Từ ngày hôm qua, mẹ Trần đổi tên mụ của Trần Ngự từ Tây Thi thành Thi Thi, hai cha con nhà họ Trần cũng rất ăn ý sửa lại theo.

“đi đâu ...” Trần Ngự vừa định hỏi đi đâu, kết quả xoay người liền phát hiện, trong phòng khách, ngoài mẹ Trần và Trần Dương còn có hai người khác. Trong đó có một thanh niên với mái tóc nhuộm đỏ nhìn chăm chăm cô một cách hiếu kì, dò xét.

Trần Dương đi qua, giới thiệu “Đây là Tần Dật, đây là Thiệu Huy, hai người đều là sinh viên đại học Đê Đô, cao hơn em một khóa.”

Trần Dương nói xong, xoay người nhìn hai thanh niên, giới thiệu em gái nhà mình “Đây là em gái anh, Trần Ngự.”

“Chào em” Người tên Tần Dật có tính cách hơi lạnh nhạt, chỉ nhìn Trần Ngự gật nhẹ đầu.

Còn người nhuộm tóc đỏ Thiệu Huy thì tính cách sôi nổi hơn nhiều, anh ta nở nụ cười tươi, nhiệt tình nói “Em khỏe không, em gái Ngự. Nghe nói khi còn bé chúng ta đã cùng đi nhà trẻ đó.”

“thật ... thật sao?” Trần Ngự bị anh ta gọi là em gái Ngự thì cảm thấy lúng túng, phải biết là, ở thôn Đại Mộc, anh trai, em gái (ca ca, muội muội) là xưng hô giữa các cặp tình nhân với nhau. Trần Ngự nghe hơi khó chịu nên chủ động nói “Chào các anh, em tên là Trần Ngự, các anh cũng có thể gọi em là Tây Thi.”

Trần Ngự vừa nói xong, Trần Dương nói thầm một tiếng ‘xong đời rồi’, lập tức lấy tay che mặt, xấu hổ không dám gặp người.

Khuôn mặt lạnh lẽo của Tần Dật thoáng qua sự kinh ngạc ngẩn ngừ, chỉ có Thiệu Huy sững sốt mất hồi lâu, sau đó cười ha ha “Tên rất hay, tên rất hay.”

Trần Ngự cũng cười khúc khích theo, trong nháy mắt bầu không khí giữa ba người cũng trở nên quen thuộc hơn.

Nếu như mười lăm năm trước Trần Ngự không bị lừa bán, cô sẽ cùng Tần Dật và Thiệu Huy lớn lên, nếu nói về mức độ thân quen có khi còn thân mật hơn Trần Dương. Dù sao thì Trần Dương cũng lớn hơn bọn họ bốn năm tuổi, bình thường không thể chơi chung với nhau.

Nhưng bây giờ, Trần Ngự đối với cuộc sống ở thành phố này hoàn toàn không biết gì cả. Trần Dương muốn để em gái từ từ hòa nhập vào nhưng lại sợ người khác khi dễ cô. Thế là ngàn chọn vạn chọn, anh mới chọn được hai người có tính cách khá tốt đưa đến cho Trần Ngự làm quen, đồng thời cũng hi vọng khi em gái học trong trường đại học thì bọn họ cũng giúp đỡ chút ít.

==

Xe hơi hướng về trang trại ngựa vùng ngoại thành.

“Em gái Tây Thi, trước kia em đã từng cười ngửa chưa?” Thiệu Huy cười hỏi.

“anh gọi em là Tây Thi là được rồi, đừng gọi là em gái Tây Thi.” Trần Ngự đính chính.

“Tại sao?” Thiệu Huy nghi ngờ hỏi “anh lớn hơn em một tuổi đó.”

“không phải là vấn đề tuổi tác.” Trần Ngự cau mày giải thích “Ồ chỗ em ở lúc trước, trừ khi là anh em ruột thịt, giữa nam nữ bình thường không thể kêu là em gái, sẽ gây hiểu lầm.”

“Hiểu lầm? Hiểu lầm cái gì?” Thiệu Huy không hiểu hỏi

“Là ... Hiểu lầm có quan hệ nam nữ kia kia.”

“thật sao?” Thiệu Huy nghe lại có hứng thú hơn “Vậy làm sao bây giờ, nếu không thì anh làm bạn trai em cũng được mà.”

“không được.” Trần Ngự lắc đầu mãnh liệt.

Lúc đầu, Trần Dương thấy Thiệu Huy chiếm tiện nghi (trêu chọc) em gái mình, đang muốn quay đầu dạy bảo thằng nhóc này đã thấy Trần Ngự lập tức cự tuyệt, thì ngậm miệng không nói gì.

Vẫn ngồi yên lặng ở một bên, thấy Trần Ngự phản đối mạnh như thế, Tần Dật cũng tò mò nhìn sang.

“Tại sao?” Thiệu Huy cũng cảm thấy kinh ngạc.

“Em không thích dạng người như anh.” Trần Ngự còn vô cùng tâm lý, an ủi “Nhưng anh cũng đừng đau lòng quá, thực ra anh rất đẹp trai, nhưng mà em không thích người giống như anh mà thôi.”

“Phụt ...” Tần Dật và Trần Dương không ngờ là nghe được câu trả lời như vậy, thấy mặt Thiệu Huy nhăn như bị táo bón thì lập tức không phúc hậu mà cười ha ha.

“anh ... anh cảm ơn em.” Thiệu Huy cố giữ mặt mũi nói.

“Đừng khách sáo, lời em nói rất chân thành đó.” Mặt mũi Trần Ngự tràn đầy chân thành, để lại Thiệu Huy một bụng tức khí nghẹn lại giữa ngực, cực kì khó chịu.

Bên kia, Tần Dật cố gắng không chế bả vai run run của mình, quay đầu nhìn ra ngoài cửa xe.

Thiệu Huy vốn tức muốn chết rồi, lại thấy Tần Dật cười trộm mình, thế là có ý xấu muốn kéo Tần Dật xuống nước luôn. Thế là cậu chỉ vào Tần Dật nói “Vậy em thích người như thế nào? Giống Tần Dật hả?”

“Thiệu Huy?” Tần Dật trừng mắt nhìn Thiệu Huy.

“Em cũng không thích.” Trần Ngự chỉ dùng một giây để ra đáp án, nhưng cô cũng có lời an ủi giống như Thiệu Huy “Tần Dật, anh cũng đừng đau lòng, thật ra anh rất đẹp trai, nhưng mà ...”

“Cũng không phải là dạng người mà em thích?” Thiệu Huy tự động tiếp lời Trần Ngự chưa nói xong.

Trần Ngự gật đầu.

Lúc đầu có chút xấu hổ và không thoải mái- Tần Dật thấy Trần Ngự ‘bất chước y khuôn’ nói lời an ủi mình, bỗng nhiên lại muốn cười.

“Vậy là ánh mắt em rất cao đó.” Thiệu Huy hỏi “Hai người bọn anh có thể xem như là những người đẹp trai nhất đại học Đé Đô rồi mà em còn thấy chướng mắt nữa hả. Vậy em thích người như thế nào?”

Thiệu Huy vừa nói xong, ba quý ông trong xe đồng thời dựng lỗ tai lên.

“Em cũng chưa gặp được nên cũng không biết nữa.” Trần Ngự nghiêm túc suy nghĩ một lúc rồi trả lời.

“Vậy khi nào em gặp được thì nhớ giới thiệu cho tui anh làm quen với nha. anh muốn xem anh ta mạnh hơn anh và Tần Dật ở điểm nào.” Mặc dù Thiệu Huy nói như vậy nhưng ba quý ông trong xe đều biết, cô nhóc này chắc còn chưa biết yêu là gì đâu.

Nhưng mà không lâu sau, khi Trần Ngự mang bạn trai đến giới thiệu với bọn họ, bọn họ không thể không thừa nhận, đúng là chỗ nào cũng mạnh hơn bọn họ mà.

Khi đến trang trại ngựa ở ngoại ô, Trần Dương dẫn Trần Ngự đi thay quần áo, tại phòng thay đồ của nữ gặp được con gái của phó thị trưởng Sở Khai Văn – Sở Tiêu.

“anh Trần Dương.” Sở Tiêu mặc trang phục cưới ngựa, về mặt ngạc nhiên nhìn Trần Dương.

“Tiêu Tiêu?” Trần Dương kinh ngạc “Em cũng đến cưới ngựa hả?”

“Vâng, thật là khéo quá.” Sở Tiêu nhìn Trần Ngự bên cạnh Trần Dương “Đây là em gái Trần Ngự sao.”

Mặc dù nhà họ Trần không chính thức thông báo chuyện tìm được Trần Ngự trở về nhưng tin tức đã truyền khắp Đế Đô rồi.

“Ừ.” Trần Dương giới thiệu “Thị Thi, đây là Sở Tiêu.”

“Em gái Trần Ngự, chị là Sở Tiêu, khi còn bé chúng ta đã từng gặp nhau đó.” Sở Tiêu nhiệt tình cầm tay Trần Ngự.

“Chào chị.”

“Em đến thay đồ cưới ngựa hả? Để chị dẫn em đi.” Sở Tiêu nói xong thì quay lại nói với Trần Dương “anh Trần Dương, để em dẫn em gái Trần Ngự đi cho, anh cũng đi thay đồ đi. Chút nữa chúng ta gặp ở chuồng ngựa.”

“Cũng được, chút nữa gặp ở chuồng ngựa.” Trần Dương nghĩ mình đứng trước cửa phòng thay đồ của nữ cũng không tiện, thế là đồng ý với đề nghị của Sở Tiêu.

Sở Tiêu dẫn Trần Ngự vào phòng thay quần áo, giúp Trần Ngự chọn một bộ quần áo rồi để cô tự vào thay. Đến khi Trần Ngự thay quần áo đi ra, chỉ thấy bên ngoài một cô gái mắt to đang tò mò nhìn Trần Ngự, còn Sở Tiêu không biết đã đi đâu.

“Cậu chính là con gái nhà thị trưởng Trần bị lừa bán từ nhỏ mới tìm về được sao?” cô gái mắt to đến bên cạnh Trần Ngự đột ngột hỏi.

“...” Trần Ngự nhú mồm, không lên tiếng.

“Sao cậu lại không nói chuyện, tôi đang nói chuyện với cậu đó.” Đối phương có chút không vui hỏi.

“Cậu là ai?” Trần Ngự hỏi.

“Tôi là Trương Văn Văn, ba tôi là cục trưởng cục công an.” Trương Văn Văn giới thiệu xong lại hỏi tiếp “Tôi nghe nói cậu bị bán đến một nơi rất hẻo lánh, rất xa xôi phải không? Sao cậu lại đến vậy, có phải cậu phải làm việc vất vả dưới nắng mặt trời không? Tôi nhìn thấy trên TV xóm làng thôn quê rồi, mấy đứa nhỏ bốn năm tuổi cũng phải đi làm việc, có phải cậu cũng phải đi làm lúc bốn năm tuổi hay không?”

Trần Ngự hơi không thích cách Trương Văn Văn nói chuyện, cau mày không định để ý đến cô ta, quay người đi đến chỗ khác đợi Sở Tiêu quay lại.

“Ài, tôi đang nói chuyện với cậu mà, sao cậu không để ý đến tôi.” Trương Văn Văn hơi tức giận hỏi.

“Cậu không thấy sao còn hỏi?” Rốt cuộc Trần Ngự không kiên nhẫn được nữa.

“Cái gì?”

“Tôi không muốn nói chuyện với cậu.”

“Cậu ...” Lớn đến vậy nhưng Trương Văn Văn chưa bao giờ mất mặt như vậy, tức giận đến mức đỏ cả mặt.

Lúc này Sở Tiêu từ phía ngoài đi vào, trông thấy Trần Ngự và Trương Văn Văn thì cười “Em gái Trần Ngự, Văn Văn, mọi người thay quần áo xong rồi hả?”

“Dạ.” Trần Ngự gật đầu còn Trương Văn Văn thì chu môi lên, đáng vẻ không vui, không nói gì.

“Em sao thế?” Sở Tiêu nhìn Trương Văn Văn hỏi.

“Tiêu Tiêu, cậu ta ...” Trương Văn Văn chỉ Trần Ngự, rồi ngừng lại, kéo Sở Tiêu qua một bên, nhỏ giọng nói “Em không thích cậu ta chút nào, em không muốn chơi chung với cậu ta đâu.”

“Sao thế?” Sở Tiêu ngạc nhiên.

“Dù sao em không thích cậu ta chút nào.” Trương Văn Văn tức giận nói.

“Em đừng quên, hôm nay anh Trần Dương đặc biệt hẹn với Tần Dật và Thiệu Huy đến chính là muốn giới thiệu em gái anh ấy cho họ làm quen. Nếu em không đi cùng Trần Ngự thì sẽ không gặp được Thiệu Huy đâu.” Sở Tiêu nhắc nhở

“Thôi được rồi.” Trương Văn Văn do dự rồi miễn cưỡng gật đầu.

Sở Tiêu kéo tay Trương Văn Văn, đến bên Trần Ngự cười nói “Em gái Trần Ngự, chúng ta ra chuồng ngựa đi.”

Trần Ngur gật đầu, theo sau hai người ra khỏi phòng thay quần áo đến chuồng ngựa.

Trần Dương, Tần Dật và Thiệu Huy mỗi người đã sớm dắt một con ngựa đứng trên đồng cỏ nhìn ba người đi tới. Trần Dương nhìn em gái vẫy vẫy tay, nụ cười trên môi Tần Dật và Thiệu Huy đang nhìn Trần Ngu, thấy bên người cô có hai người khác thì lập tức cứng đờ.

“Sao Sở Tiêu và Trương Văn Văn cũng đến đây vậy?” Thiệu Huy không nhịn được hỏi.

“Câu nói với bọn họ hả?” Tần Dật hỏi Thiệu Huy

“Sao có thể chứ?” Thiệu Huy sừng sốt một chút rồi như đoán được điều gì đó, mắng “Chắc là con nhóc Nhạc Nhạc chết tiết rồi, trở về em sẽ trừng trị nó.”

Nhạc Nhạc là em gái Thiệu Huy, bình thường có quan hệ rất tốt với Trương Văn Văn.

Trương Văn Văn nhìn thấy Thiệu Huy thì kích động chạy đến kêu “Thiệu Huy, anh cũng đến cười ngựa hả, thật khéo ha.”

Sở Tiêu thì thận trọng hơn một chút, cô nhìn Tần Dật cười dịu dàng “Tần Dật, không ngờ lại gặp anh ở đây.”

Mặt Thiệu Huy vô cùng không kiên nhẫn, còn Tần Dật chỉ qua loa gật đầu xem như đáp lại.

Lúc này chỉ có Trần Dương đi đến bên em gái “Chút nữa anh dẫn em chọn một con hiền lành một chút rồi nhờ huấn luyện viên cùng cười với em đi chơi nha.”

“không cần đâu anh, em biết cười ngựa.” Trần Ngu cười lắc đầu.

“Em biết cười hả?” Lần này đến lượt Trần Dương kinh ngạc.

Thế là khi Trần Ngu vô cùng tự nhiên lấy một con ngựa chạy quanh sân mười vòng. Trần Dương không thể không thừa nhận, em gái nhà mình chẳng những biết cười ngựa mà kỹ thuật còn vô cùng giỏi.

“Wow ...” Đợi Trần Ngu cười ngựa quay về một lần nữa, Thiệu Huy nhìn không được khen “Tư thế thật óch, Tây Thi, em học cười ngựa từ bao giờ thế?”

“Lúc em mười tuổi.” Trần Ngu trả lời.

“Ai dạy cho em?” Trần Dương cũng tò mò hỏi.

“không ai dạy em cả.” Trần Ngu trả lời “Ở gần thôn em ở có một bầy ngựa hoang nhỏ, lúc đó em làm bạn với một chú ngựa trong đàn, thỉnh thoảng nó chở em đi chơi rồi từ từ em học được.”

“Quá đỉnh!” Thiệu Huy không nhịn được bật ngón cái khen ngợi, Tần Dật ở bên cũng có chút ngạc nhiên.

“Vênh vào cái gì chứ!” Trương Văn Văn thấy Thiệu Huy khen người khác, đứng bên nhỏ giọng phàn nàn với Sở Tiêu “Ồ quê thì toàn là dê bò lợn ngựa chứ đâu, có gì mà kể chứ? Sợ người khác không biết cậu ta lớn lên ở đâu à.”

Sở Tiêu kéo áo Trương Văn Văn ra hiệu cho cô ta nhỏ giọng một chút.

Cho đến khi rời khỏi trang trại ngựa, Thiệu Huy đều nói chuyện cùng Trần Ngu, điều này làm Trương Văn Văn nhăn nhó đầy một bụng tức giận. không phải là cô ta cảm thấy Thiệu Huy sẽ thích Trần Ngu, dù sao trong mắt cô ta, Trần Ngu xấu như vậy thì Thiệu Huy làm sao có thể thích cô. Chỉ đơn giản là không thích người trong lòng thân thiết với một cô gái khác mà thôi.

“Trần Ngu.” Mọi người đứng chờ người lái xe lại, Trương Văn Văn bỗng lên tiếng hỏi “Nghe nói người ông nhận nuôi cậu là một ông lão thần côn hả?”

** Thần côn là từ mang nghĩa xấu, châm biếm, chỉ những người giả mình có phép thuật, có quyền năng, hoặc cả khả năng siêu phàm nào đó để lừa bịp nhằm trục lợi từ người khác, hay gọi là thầy đồng, bà đồng.*

Trương Văn Văn vừa nói xong, những người còn lại đều nhún mày, chỉ có Trần Ngu thần nhiên trả lời “Ông nội của tôi là thầy trừ ma.”

“Thầy trừ ma? Là người đi bắt ma sao? Vậy cậu cũng vậy hả?” Trương Văn Văn hỏi.

“Phải.” Trần Ngu chỉ về hướng bà vai của Trương Văn Văn, cười vô cùng dịu dàng “Nếu như cậu mời tôi, tôi có thể giúp cậu đuổi con ma đang ở trên vai cậu đi.”

Tác giả có lời muốn nói:

Trần Ngu: Muốn cãi nhau với tôi hả, tôi hù chết cậu, ha ha ...

Bạn đang đọc truyện *Xem Em Thu Phục Anh Như Thế Nào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 6: Ăn trộm linh khí

Xe đã rời trang trại ngựa được mười phút mà Thiệu Huy vẫn còn ngồi phía sau cười không ngừng, vừa cười vừa chỉ Trần Ngự nói “Tây Thi, anh không ngờ em là người xấu như vậy nha.”

Thiệu Huy chỉ cần nghĩ đến vẻ mặt sợ hãi của Trương Văn Văn lúc này lại không nhịn được cười.

“Vì sao Trương Văn Văn nghe em nói vậy mà lại sợ hãi như thế.” Tần Dật lý trí hơn Thiệu Huy nhiều, anh cảm thấy giọng của Trần Ngự lúc này vô cùng chắc chắn, không giống như nói xạo.

“Còn vì cái gì nữa, chắc chắn là lá gan của Trương Văn Văn quá nhỏ.” Thiệu Huy nói “Chỉ tiếc là ban ngày, nếu vào buổi tối, đến anh cũng bị nổi da gà nè.”

Thiệu Huy bắt chước điệu bộ của Trần Ngự, lặp lại lời Trần Ngự đã nói với Trương Văn Văn “Có phải nửa tháng trước cậu từng đến gần hồ nước không, ở đó có một bé trai khoảng bảy tám tuổi chết đuối, nó gọi cậu là chị gái, chị ơi, chị cứu em với ... hiện giờ nó đang bám vào vai cậu kìa.”

“Cậu cảm miệng.” Tần Dật đánh cái chất vào ngón tay đang chỉ ra của Thiệu Huy.

“Có phải cậu cũng thấy sơn gai ốc không?” Thiệu Huy hỏi “Có phải cậu cảm thấy khi mình chỉ vào người sẽ thực sự cảm thấy có vật gì đó bám lên người không?”

Tần Dật nhếch môi không nói gì nhưng sắc mặt không mấy dễ chịu.

Trần Ngự ở một bên nhìn rất vui vẻ.

So với bầu không khí vui vẻ ở phía sau, tâm tình của Trần Dương ngọt ngào hơn nhiều. Bởi vì anh nhận ra rằng, thái độ của Trương Văn Văn đối với Thi Thi ngày hôm nay chính là thái độ của đại đa số những người trong tầng lớp của họ đối với Thi Thi. Chỉ là những người đó sẽ không thể hiện thái độ rõ ràng như Trương Văn Văn mà thôi, nhưng trong lòng bọn họ chắc chắn không xem trọng Thi Thi.

Dù cho cô là em gái ruột của anh, con gái của thị trưởng thành phố nhưng mà cô đã bị lừa bán từ nhỏ. Mười lăm năm trôi qua có thể không ảnh hưởng đến trưởng thành của một người nhưng trong mắt những người đó, đây là một vết nhơ của Thi Thi. Chỉ cần Trần Dương nghĩ đến việc có người ở nơi anh không nhìn thấy, lén lút bàn tán hoặc là xem thường em gái anh, anh liền cảm thấy nóng giận.

“Tây Thi, anh có chuyện muốn hỏi em. Em có thể không cần trả lời nhưng em đừng giận anh nha, tại anh tò mò quá mà.” Thiệu Huy mở to đôi mắt mè� đầy hiếu kì nhìn thẳng vào Trần Ngự.

“anh hỏi đi.” Trần Ngự buồn cười nhìn anh.

“Ông của em thực sự là thầy trừ ma hả?”

“Thiệu Huy!” Lời Thiệu Huy vừa dứt, Tần Dật không nhịn được quát lớn.

“Tò rất tò mò mà.” Thiệu Huy có chút tủi thân.

Trần Dương nhìn vào kính chiếu hậu ngó em gái, anh không quát Thiệu Huy cũng không nói lời ngăn cản. Bởi anh biết Thiệu Huy không có ác ý và anh cũng thấy tò mò thái độ của em gái đối với chuyện này.

“Đúng vậy ạ, ông của em là thầy trừ ma.” Trần Ngự thân nhiên gật đầu.

“trên thế giới này có ma thật sao?” Thiệu Huy nhỏ giọng hỏi.

“Tin thì có, không tin thì không có.” Trần Ngự trả lời.

Thực ra trên đời này, phần lớn người ta không nhìn thấy ma, chỉ khi nào bị ma quấn lên người mới có thể cảm nhận được hồn ma tồn tại. Nhưng những người bị hồn ma quấn lên đều là những người có oán thù, có oán thù tự nhiên trong lòng sẽ có ma. Cho nên câu nói ‘tin thì có không tin thì không có’, đứng ở một góc độ nào đó xem xét thì hoàn toàn đúng.

Thiệu Huy nghe xong, liền tự động quyết định trên đời này không thể có ma, anh tiếp tục tò mò hỏi “anh cũng đã gặp qua thầy bói, khi coi bói cho người ta luôn luôn nói mấy câu tốt đẹp vớ vẩn, người nào cũng giống người nào để cho người ta nửa tin nửa ngờ. Ông của em là thầy trừ ma, có phải cũng có một đồng lời giải thích giống như những lời em nói với Trương Văn Văn lúc này?”

“Lúc này em nói thật đó, em nhìn thấy trên vai Trương Văn Văn có một đứa bé khoảng bảy tám tuổi, người ướt sũng như từ dưới nước mới lên, nó bám chặt lấy vai của Trương Văn Văn, giống như vậy nè ...” Trần Ngự nói rồi đưa tay về phía Thiệu Huy muốn bám vào bả vai anh.

“A ...” Thiệu Huy bị hù hất một hơi thật sâu, vừa trốn tránh vừa hét “không muốn nói thì thôi, đừng có dọa anh.”

“Đáng đời.” Tần Dật cười trên nỗi đau của người khác, ném ra hai chữ.

“Hi hi ...” Trần Ngự che miệng cười trộm, không tiếp tục dọa Thiệu Huy nữa.

Trần Dương nhìn phản ứng của em gái, chân mày đang nhíu chặt cũng giãn ra. không có tức giận xấu hổ đến mức không muốn nói chuyện, cũng không thẹn quá hóa giận, Thi Thi đối với tuổi thơ của mình thân nhiên ung dung, không kiêu ngạo, không tự ti.

Xe quay trở lại khu tập thể bộ đội, ba người hẹn ngày khai giảng đại học Đê Đô sẽ gặp lại, sau đó Thiệu Huy, Tần Dật lái xe về.

Về đến nhà, ăn cơm tối với ba mẹ rồi Trần Ngự lấy lý do đi chơi một nên đi nghỉ sớm. Thế là trong phòng khách chỉ còn lại ba mẹ Trần và Trần Dương.

“Hôm nay đã xảy ra chuyện gì vậy con?” Mặc dù lúc ăn tối, Thi Thi vẫn luôn nói rằng đi chơi rất vui vẻ nhưng vẻ mặt Trần Dương luôn nghiêm lại, thị trường Trần biết là còn chuyện gì khác nữa đã xảy ra.

Trần Dương cũng không giấu giếm, kể chuyện của Trương Văn Văn ra.

Thị trường Trần nghe xong, lông mày nhíu chặt, mẹ Trần thì vô cùng tức giận “Nhà họ Trương dạy con gái kiểu gì vậy, thật quá quắt. Để mai mẹ nói chuyện với Trương phu nhân mới được.”

“Bà nói chuyện với một mình nhà họ Trương nhưng bà nói được hết với những nhà ở Đê Đô này không?” Thị trường Trần không đồng ý nói.

“Vậy ông bảo phải làm sao bây giờ?” Mẹ Trần tức giận “Tôi vất vả bao nhiêu mới tìm được con gái về lại dễ dàng để người ta khi dễ như vậy sao? Lúc đó con đang ở đâu mà trở mặt nhìn em gái con bị người ta bắt nạt như vậy?”

“...” Trần Dương vô cùng oan ức nhìn mẹ mình “Thi Thi rất lợi hại đó mẹ, đâu cần con nói giúp đâu.”

Tiếp đó, Trần Dương lại kể chuyện Trần Ngự hù dọa Trương Văn Văn cùng cuộc nói chuyện trên xe với Thiệu Huy cho ba mẹ Trần nghe.

“Con cảm thấy em gái không bởi vì chuyện sống ở quê mà tự ti, em ấy rất thích thôn Đại Mộc cũng rất tôn kính ông Ngô.” Ông Ngô chính là người đã nuôi dưỡng Trần Ngự “Có lẽ những năm đó, em ấy sống vui vẻ hơn là chúng ta nghĩ.”

“Con nói không sai.” Thị trường Trần đồng ý “Vả lại, trong hoàn cảnh khó khăn như vậy mà Thi Thi có thể tự mình thi đậu đại học Đê Đô, mà điểm còn cao như vậy nữa. Bà ra ngoài hỏi đi, mấy đứa nhỏ nhà người quen chúng ta có đứa nào thi đạt điểm cao như vậy không? Những đứa xem thường Thi Thi của chúng ta, chúng ta không cần để ý, sau này không gặp mặt nữa là được.”

“Vậy là xong thôi sao?” Mẹ Trần vẫn còn tức giận.

“Trần Dương đã nói rồi đó thôi, con gái cũng đâu chịu thiệt, với lại ...” Thị trường Trần nhìn con trai “Nếu em gái con chịu ảm ức con sẽ mặc kệ hay sao?”

“Tất nhiên là không rồi ạ.” Trần Dương lập tức đảm bảo.

Mẹ Trần nghe xong, tâm trạng mới khá hơn một chút, nhưng trong lòng vẫn ghi nhà họ Trương vào sổ thù vặt. Lần sau mà Trương phu nhân đến làm quen nịnh nọt, bà nhất định là không thêm để ý.

Mà bên này, sau khi lấy lý do lên lầu nghỉ ngơi nhưng thật ra là nhận được tin nhắn báo của ngân hàng về số dư tăng lên, Trần Ngự ngồi xếp bằng trên giường tám chuyện với ‘Mưa bay tháng ba’.

Tôi là tiểu hào: Tôi đã nhận được tiền.

Mưa bay tháng ba: Người anh em, anh đúng là cao nhân mà, con ma nữ đạo hạnh trăm năm đã bị anh đánh tan rồi à? Hôm nay người của tôi đến kiểm tra nói là một tí âm khí cũng không có, sạch sẽ như chưa từng có hồn ma ở đó.

Tôi là tiểu hào: Tôi không đánh tan, tôi mở cửa âm tiền nó xuống âm phủ rồi.

Mưa bay tháng ba: Móa, kích động.JIP, kích động. JIP

Tôi là tiểu hào: ...

Mưa bay tháng ba: anh có thể mở cửa âm luôn sao

Mưa bay tháng ba: Người anh em, cao nhân, cao nhân mà! anh mới là ‘tiểu hào’, vậy ‘đại hào’ thì làm sao.

Trần Ngự nhìn câu này mới nhớ đến cô chưa đổi tên cho tài khoản QQ này, vậy là mở trang thông tin cá nhân sửa lại tên.

Tôi muốn xây đường: Tôi không phải là tiểu hào.

Mưa bay tháng ba: ...

Mưa bay tháng ba: Người anh em, gu thưởng thức của anh thật đặc biệt.

Tôi muốn xây đường: Tôi đã nhận tiền, không có gì thì tôi out đây.

Mưa bay tháng ba: Khoan, khoan đã ...

Mưa bay tháng ba: Người anh em, anh thêm bạn với tôi đi, sau này có việc tôi nhờ anh giúp đỡ được không?

Trần Ngự liếc nhìn điện thoại vừa mới nhận tin nhắn tài khoản cộng thêm năm mươi vạn, nhíu mày trả lời.

Tôi muốn xây đường: Còn phải xem anh trả tôi nhiều tiền đã.

Mưa bay tháng ba: Người anh em, anh yên tâm. một trăm vạn lần này là không tính giá mở cửa âm. Nếu lần sau có việc cần tìm anh mở cửa âm, giá tiền chắc chắn sẽ cao hơn.

Cao hơn một trăm vạn??? Trần Ngự phản kích ngời thẳng người.

Tôi muốn xây đường: Vậy sau này có việc anh cứ tìm tôi, nếu có thời gian tôi sẽ nhận.

Mưa bay tháng ba: Vậy chúng ta thêm bạn trước?

Trần Ngự chấp nhận lời mời kết bạn của ‘Mưa bay tháng ba’, logout, rồi ôm điện thoại di động lăn qua lăn lại ‘Nhiều tiền quá, nhiều tiền quá, ha ha ha ...’

Trần Ngự lần một lúc rồi đứng lên, lấy thẻ ngân hàng trong túi ra để trước mắt, vô cùng hùng hồn nói ‘Ông lão, ông yên tâm, đường ở thôn Đại Mộc con bao hết, sau này tấm thẻ này chính là quỹ riêng để xây đường cho thôn Đại Mộc.’

‘Nhưng mà ...’ Trần Ngự tự hỏi ‘Xây một con đường hết bao nhiêu tiền trời.’

Trần Ngự cầm điện thoại lướt net tìm kiếm nhưng không tìm được cái gì, nghĩ nghĩ rồi quyết định sau này có cơ hội thì sẽ hỏi ba nhà mình, dù gì ông ấy cũng là thị trưởng, việc xây đường này chắc chắn ông nắm rõ.

Vù vù

Bỗng nhiên, túi vải trên đầu giường rung rung, Trần Ngự định thần, thò tay lấy chiếc la bàn từ bên trong ra.

‘Mây thật là yếu quá đi.’ Trần Ngự xem xét một lúc thì thấy linh khí bên trong la bàn còn rất ít, tập tức oán giận ‘Dùng mây mở cửa âm có một lần mà mây đã mất linh khí rồi? Lúc trước không phải là ông lão đã dùng mây rất nhiều lần rồi hay sao?’

Vù vù

La bàn rung rung hai lần, kim la bàn nhanh như chớp chỉ về hướng bắc.

‘Mây lại nghĩ đến chuyện đó à?’ Trần Ngự nhìn phương hướng la bàn chỉ biết là nó muốn làm gì, quả quyết từ chối ‘không được, chỗ đó không thể đi, mây không thể từ từ hấp thụ kinh khí trong không khí hay sao?’

Vù vù, vù vù

La bàn rung càng mãnh liệt.

‘Tao biết, tao biết, nhưng mà tao cũng không có cách nào nha.’

Thực ra Trần Ngự cũng rất rầu rĩ, thực lực của cô bây giờ muốn mở cửa âm thì phải nhờ sự hỗ trợ của la bàn, mà la bàn vì giúp cô mở cửa âm mà hao phí một lượng linh khí rất lớn. Bản lĩnh của ông Ngô rất cao thâm, dùng la bàn mở cửa âm là chỉ để tính toán phương hướng và vị trí mà thôi sẽ không tiêu hao quá nhiều linh khí của la bàn. Đây cũng chính là lý do ông Ngô có thể nhiều lần sử dụng la bàn để mở cửa âm mà linh khí của la bàn vẫn tràn đầy, mà Trần Ngự chỉ dùng la bàn mở cửa âm một lần, linh khí đã giảm hơn một nửa.

Nhưng mà nếu không có sự trợ giúp của la bàn, Trần Ngự cũng không chắc chỉ dựa vào thực lực của cô có thể mở ra được cửa âm hay không, mà coi như không mở cửa âm thì bản thân la bàn cũng có chức năng bảo vệ. Nếu vô tình gặp phải ác ma lợi hại, thực lực của cô có hạn mà la bàn lại mất linh khí thì cô sẽ gặp nguy hiểm.

Trần Ngự nhìn về hướng bắc, trong lòng rất muốn đến ngôi biệt thự tràn đầy linh khí đó. Lần này trừ ma, cô đã tiêu mất sáu lá bùa trừ ma sơ cấp, tiêu

mất linh khí trong la bàn mà linh khí của bản thân cô cũng tiêu hao mất một nửa.

Linh khí của cô tiêu hao thì không có gì, chỉ cần cô chăm chỉ tu luyện thì một tuần sau sẽ khôi phục như cũ. Nhưng còn la bàn, chờ nó hấp thụ linh khí tự nhiên trong không khí thì chắc phải đến hai ba tháng mới xong. Hai ba tháng mới kiếm được một trăm vạn, nếu tính như thế thì tốc độ kiếm tiền sẽ giảm dần.

Trần Ngự cắn ngón tay, ánh mắt dao động giữa la bàn và thẻ ngân hàng, cuối cùng tiền tài, không, nói chính xác là khát vọng xây đường cho thôn Đại Mộc đã chiến thắng. Nó thúc đẩy cô một lần nữa từ cửa sổ lầu hai nhảy xuống, theo bóng đêm, quen đường quen nẻo mò đến biệt thự nhỏ của nhà họ Lâu.

Trần Ngự cảm nhận linh khí bốn phía của khu nhà, chọn một vị trí và mật độ linh khí dày đặc hơn những chỗ khác, đào một cái hố, đem la bàn bỏ vào.

Vù vù ...

Dường như la bàn đối với vị trí hiện giờ của mình cực kỳ bất mãn, rõ ràng bên trong tường linh khí còn đậm đặc hơn, vì sao lại đặt nó ở đây.

“Mày ngoan ngoãn một chút cho tao.” Trần Ngự gõ gõ la bàn, nhỏ giọng trách mắng “Tao nói cho mày biết, nhà này là nhà người ta, chúng ta không thể đi vào, có biết không? Đào trộm chân tường nhà người ta cho mày ăn trộm linh khí đã không đúng rồi, mày vừa vừa phải phải thôi chứ. Tao cứ chôn mày chỗ này trước đã, khoảng ba ngày là mày hấp thụ xong linh khí, lúc đó tao đến đào mày lên.”

Vù vù

La bàn vẫn chưa hài lòng lắm.

“Mày đừng có được đằng chân lân đằng đầu, còn lèo nhèo là đến chân tường tao cũng không cho mày ở nữa giờ.” Trần Ngự thấy cuối cùng la bàn đã chịu im, đặt nó xuống, lấp đất lên, sau đó còn dùng chân dậm dậm cho chắc, rồi lấy một hòn đá bên cạnh chặn lên rồi mới len lén chạy về nhà.

Trần Ngự vừa đi khỏi chưa được hai phút, cửa nhà họ Lâu vẫn đóng chặt bỗng dung mở ra, một người đàn ông mặc đồ rằn ri đi ra, đến chỗ Trần Ngự vừa chôn la bàn, đào lên, mang nó vào trong nhà.

Tác giả có lời muốn nói:

Lâu Minh: cô nhóc này, sao lại nhiều chuyện như vậy chứ!

Bạn đang đọc truyện *Xem Em Thu Phục Anh Như Thế Nào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: Sát khí của Tam thiếu

Trong phòng sách trên lầu hai, Lâu Minh cầm la bàn trợ lý vừa đưa đến, anh quan sát cẩn thận, lông mày nhíu lại.

“Tam thiếu, tôi cảm thấy chúng ta phải điều tra cô Trần Ngự này một lần nữa.” Trợ lý thứ ba của Lâu Minh – Trình Bằng nghiêm túc nói.

Lâu Minh không nói gì, vẫn chăm chú quan sát chiếc la bàn như cũ. Chiếc la bàn màu đen tuyền, không to lắm chỉ vừa nằm gọn trong lòng bàn tay, yên lặng nằm trong bàn tay anh, dường như không có gì đặc biệt.

“Tam thiếu?” Trình Bằng thấy Lâu Minh không nói gì, hỏi lại một lần nữa.

Lâu Minh để la bàn trên mặt bàn, ngẩng đầu nhìn Trình Bằng hỏi “Tôi nhớ là người nuôi dưỡng cô nhóc đó là một ông lão bán tiên phải không?”

* Bán tiên: Tiếng chỉ người tu luyện Đạo giáo, coi như đã tu được thành tiên một nửa.

Khi Trần Ngự xuất hiện lần đầu tiên trong ngôi nhà này, trợ lý thứ nhất Hà Thất đã báo cáo thân thế của Trần Ngự với Lâu Minh, nhưng mà Hà Thất không phải nói là ‘bán tiên’ mà là ‘thần côn’.

“Vâng.”

“Vậy ... cô ấy có cái la bàn này cũng rất hợp lý, phải không?” Lâu Minh tiếp tục hỏi.

“Vâng, nhưng mà ...” Trình Bằng nói ra nghi ngờ của mình “Dù sao la bàn cũng là đồ vật trong giới Huyền học. Trần Ngự mới trở về nhà được ba ngày thì đã đem la bàn đến đây hai lần. Buổi tối hôm nay, cô ta còn len lút chôn la bàn dưới chân tường rào, cô ta làm như vậy chắc chắn là có mục đích gì đó.”

“Mục đích gì?” Lâu Minh hỏi.

“Tôi không rành về Huyền học, nhưng trong nhà này có trận pháp của Mao đại sư bố trí, có lẽ có quan hệ đến cái này không.”

** Trận pháp: từ dùng trong chiến thuật, chỉ hàng lối hoặc phương thức bố trí quân lính tác chiến*

“Cậu muốn nói ... cô nhóc nhà họ Trần muốn phá hư trận pháp?” Lâu Minh hơi kinh ngạc.

Trình Bằng gật đầu.

“Phá hủy trận pháp rồi thì sao?” Lâu Minh bắt đầu liên tưởng đến giả thiết này và kết quả nếu như giả thiết này đúng.

Nghĩ đến kết quả, sắc mặt Lâu Minh bỗng nhiên trở nên cô đơn, còn phảng phất đâu đó một chút giải thoát.

“Tam thiếu!” Phát hiện cảm xúc của Lâu Minh dao động, Trình Bằng có chút đau lòng, muốn an ủi nhưng lại không biết phải nói gì, cuối cùng anh ta chỉ có thể liên tục đảm bảo “Có chúng tôi ở đây, tuyệt đối không có kẻ nào có thể phá hư trận pháp này.”

Lâu Minh cũng phát hiện cảm xúc của mình không đúng, nhanh chóng điều chỉnh tâm lý, nhìn Trình Bằng khẽ mỉm cười “Cậu đừng lo lắng như vậy, trận pháp bị hỏng thì Mao đại sư sẽ đến sửa lại, không có gì đáng lo.”

“Sao lại không có gì được, bây giờ Mao đại sư đang ở nước ngoài, trong thời gian ngắn không thể có mặt kịp thời được, mà sát khí trên người anh lại cực kì bất ổn.” Trình Bằng kích động “Nếu đột nhiên anh mất khống chế ...”

Khi Trình Bằng nói đến chữ mất khống chế, tay đột nhiên nắm chặt, cơ mặt cũng run rẩy.

“Mất khống chế à ...” Lâu Minh lơ đãng nói “Vậy sẽ phải làm phiền các cậu rồi.”

Vốn Trình Bằng đang có thể khống chế chính mình, nghe Lâu Minh nói câu này, lập tức xoay phắt người lại muốn đi ra ngoài “Để tôi lập tức đi bắt Trần Ngư đến đây.”

“Cậu đứng lại.” Ngay lập tức Lâu Minh gọi Trình Bằng lại.

“Tam thiếu.” Trình Bằng xoay người, về mặt bướng bỉnh nhìn Lâu Minh. anh ta biết mình quá kích động nhưng vừa nghĩ đến hậu quả của việc Tam thiếu mất khống chế, Trình Bằng cũng không kiềm nổi chính mình.

“Các cậu ...” Lâu Minh hiểu rất rõ, trong ngôi nhà này, mỗi người ở đây đều quan tâm đến an nguy của anh hơn cả chính bản thân họ “Cậu muốn điều tra thì điều tra đi, nhưng trước khi chưa có chứng cứ đầy đủ thì cậu không được làm bất cứ điều thừa thãi nào.”

“Nhưng mà ...” Trình Bằng vẫn cảm thấy cần phải sớm khống chế những nhân tố không ổn định trước đã, cho dù mới chỉ là tiềm ẩn.

“Trình Bằng, bây giờ lời nói của tôi không có tác dụng gì sao?” Lâu Minh nhìn chăm chú Trình Bằng, trong giọng nói mang theo một chút lạnh lùng.

Ở bên cạnh Tam thiếu đã ba năm, hơn ai hết Trình Bằng hiểu rõ Lâu Minh không phải là người dễ chịu. Bởi vì nguyên nhân sát khí trên người, anh hầu như không có bạn bè, anh không thể đi đến những nơi có đông người, thậm chí ngay cả người nhà của anh cũng hạn chế tiếp xúc với anh. Đơn giản mà nói đó là, anh càng quan tâm ai thì phải càng rời xa người đó.

Khi tiếp nhận nhiệm vụ bảo vệ Tam thiếu, việc thứ nhất Trình Bằng làm là đọc những điều cần chú ý khi nhận nhiệm vụ. Mà điểm chú ý cuối cùng đó là, khi Lâu Minh mất khống chế, cần phải lập tức tiêu diệt anh.

Lúc trước, khi nhìn thấy mệnh lệnh này, là một quân nhân quen với việc chấp hành mệnh lệnh, anh ta cũng không có cảm xúc gì. Trình Bằng là bộ đội đặc chủng, đã từng phải giết rất nhiều người, vì an ninh quốc gia bất luận là nam hay nữ, già hay trẻ, chỉ cần vì quốc gia, anh ta đều phải ra tay.

Nhưng điều làm anh ta thực sự kinh ngạc là, khi lần đầu tiên Lâu Minh gặp anh ta đã vô cùng thẳng thắn hỏi “Cậu đã xem những điều cần chú ý khi nhận nhiệm vụ chưa?”

Mặt Trình Bằng không thay đổi gật đầu.

“Vậy khi mà tôi bị mất khống chế, làm phiền đến cậu.” Lúc nói chuyện, trong giọng nói của Lâu Minh còn ẩn chứa niềm áy náy. Dường như muốn nói, làm phiền anh ta những chuyện như thế này, thực sự anh cảm thấy rất có lỗi.

Trình Bằng hơi kinh ngạc đồng thời cũng có chút đồng cảm, nhưng không có biến hóa gì lớn.

Cho đến nửa năm sau, Trình Bằng mới biết được điểm chú ý cuối cùng đó là do Lâu Minh thêm vào. thừa vào năm Lâu Minh mười tám tuổi đã một lần bị mất khống chế, lúc đó trợ lý thân cận của anh là Tề Hạo không muốn làm tổn thương Lâu Minh lại sợ khi anh rời khỏi đây thì sát khí của anh sẽ làm tổn thương đến người bình thường. Do đó Tề Hạo dùng còng tay còng tay anh ta và Lâu Minh vào một chỗ, khóa cửa phòng lại. Mặc dù Mao đại sư có mặt rất nhanh, khống chế sát khí để Lâu Minh bình tĩnh trở lại. Nhưng lúc đó, Tề Hạo đã bị sát khí của Lâu Minh đè ép làm cho anh ta chỉ còn thờ thoi thóp.

Khi được đưa đến bệnh viện, nhờ tố chất thể lực sung mãn của lính đặc chủng, thân thể Tề Hạo rất nhanh hồi phục lại nhưng tinh thần của anh ta đã bị sát khí của Lâu Minh chi phối hoàn toàn sụp đổ. Sau khi Tề Hạo tỉnh dậy thì biến thành một cỗ máy giết người không có lý trí, vĩnh viễn bị nhốt vào bệnh viện tâm thần.

Sát khí trên người Lâu Minh khi anh vừa ra đời thì tồn tại, lớn mạnh theo tuổi tác của anh, khi anh mười lăm tuổi thì đạt đến cực đại. Bất kể người nào có ý chí không kiên định hay có thân thể yếu ớt đều không thể xuất hiện trong phạm vi bao phủ của sát khí trên người Lâu Minh. Nếu không, người có ý chí yếu kém sẽ bị sát khí làm ảnh hưởng, trở nên hung tợn, dễ nóng giận, nếu kéo dài sẽ dẫn đến bất thường về tinh thần. Mà người thân thể yếu ớt sẽ bị sát khí chi phối mà bệnh tình càng nghiêm trọng hơn.

Trước năm mười lăm tuổi, Lâu Minh chưa bao giờ dám ở một chỗ quá hai giờ, sau năm mười lăm tuổi, Lâu Minh bị ‘giám lỏng’ trong tòa nhà này, nhờ trận pháp của Mao đại sư bố trí mà ức chế sự phát triển của sát khí và thông qua một phương pháp đặc biệt để làm suy yếu nó. Cứ như ngồi tù, trong ba năm, sát khí vẫn được khống chế rất tốt, cho đến lần bị mất khống chế đó.

Khi Lâu Minh tỉnh dậy trong bệnh viện đã đi thăm Tề Hạo, sau khi về thì thêm vào điểm chú ý cuối cùng này. Chỉ vèn vèn có nửa giờ, một người lính đặc chủng với tinh thần thép đã bị anh biến thành một người tâm thần, Lâu Minh không thể tưởng tượng được nếu mình lại bị mất khống chế lần nữa, đi ra ngoài sẽ tạo kinh hoàng đến như thế nào. anh cảm thấy mình đúng là một cỗ máy giết người hình người. anh không muốn tổn thương người khác nhưng anh cũng biết chính phủ sẽ không dễ dàng buông tha cho anh.

Lâu Minh là chuyên gia vũ khí cao cấp nhất của chính phủ, bởi vì có thiết kế vũ khí của anh mà địa vị của quốc gia trên trường quốc tế mới không ngừng được nâng lên. Bởi vì có thiết kế vũ khí của anh mà trên chiến trường, những người lính của quốc gia anh mới có thể giảm thiểu thương vong. nói một cách khác, Lâu Minh chính là thần bảo vệ của quốc gia. *(Editor: Đoạn này tác giả chém quá!)*

Dù cho phải hi sinh nhiều người giống như Tề Hạo thì chính phủ cũng vẫn sẽ giữ lại Lâu Minh. Lâu Minh vô cùng rõ ràng điều này, nhưng tất nhiên là anh không đồng ý. Sau khi trở về, anh đã cùng bộ trưởng Lâu nói chuyện thật lâu, bộ trưởng Lâu nhất quyết không đồng ý. Cuối cùng Lâu Minh vô cùng quyết đoán quyết định: nếu chuyện này xảy ra một lần nữa, mọi người không giết anh, anh sẽ tự xử lý.

“Trình Bằng?” Lâu Minh thấy Trình Bằng không đáp lời mình, có chút không vui.

“Tôi nhất định bảo vệ an toàn cho anh.” Trình Bằng lấy lại tinh thần, cắn răng nói. Dù cho Tam thiếu ghét cậu ta đi chăng nữa, cậu ta cũng quyết không để người nào uy hiếp đến an nguy của Tam thiếu.

Lâu Minh lạnh lùng nhìn Trình Bằng chằm chằm, Trình Bằng cũng nhìn lại anh, vẻ mặt vô cùng lo lắng và bất an nhưng cũng rất kiên trì.

“Thôi được rồi.” Lâu Minh thờ dãi, cầm điện thoại bên cạnh lên, ấn mở Wechat, tìm số của Mao đại sư nhấn cuộc gọi video.

Video được kết nối rất nhanh, một ông lão có dáng vẻ ‘tiên phong đạo cốt’ xuất hiện ở đầu bên kia (tiên phong đạo cốt: Phong cách của người tu tiên)

“Lâu Minh à, cậu tìm tôi có chuyện gì không?” Mao đại sư thân thiết hỏi.

“Mao đại sư, tôi không làm phiền ông chứ?”

“không sao, đúng lúc tôi đang nghỉ ngơi. Cậu có chuyện gì sao?” Mao đại sư biết Lâu Minh nếu không có việc quan trọng sẽ không tìm ông (vô sự bất đẳng tam bảo điện).

Lâu Minh cầm chiếc la bàn lên, đưa đến trước màn hình cho Mao đại sư nhìn, hỏi “Mao đại sư, ông xem cái này một chút.”

Mao đại sư nheo mắt đánh giá một lúc, rồi nói “Đó là cái la bàn, nhìn thì thấy có từ rất lâu rồi, ở đâu cậu có cái này?”

Lâu Minh nhìn Trình Bằng, thấy cậu ta quả nhiên đang dựng lỗ tai lên nghe ngóng, vì vậy tiếp tục hỏi “Có người chôn ở tường rào ngoài sân.”

“Tường rào ngoài sân?” Mao đại sư nghe xong thì nhủ mày.

“Sao vậy ạ? Cái la bàn này có ảnh hưởng gì đến trận pháp không ạ?” Lâu Minh hỏi.

Mặt Trình Bằng càng hồi hộp hơn, chỉ cần Mao đại sư nói có ảnh hưởng một chút xíu thôi thì bây giờ cậu ta có thể lập tức vọt đến nhà thị trưởng Trần bắt người.

“không đâu, nếu trận pháp có vấn đề thì tôi sẽ cảm ứng được ngay lập tức.” (cảm ứng: cảm nhận tương ứng lẫn nhau). Mao đại sư nói xong thì hỏi lại “Ai chôn cái này ở tường rào, chôn ở vị trí, phương hướng nào?”

“một cô nhóc, chôn ở góc đông nam” Lâu Minh nghĩ nghĩ rồi lại bổ sung “Đúng rồi, ông nội của cô nhóc này là một ông lão bán tiên.”

* Bán tiên: Tiếng chỉ người tu luyện Đạo giáo, coi như đã tu được thành tiên một nửa.

“thì ra là thế.” Mao đại sư suy nghĩ một chút rồi nói “Vậy là cô nhóc này chắc là đến trộm linh khí.”

“Trộm linh khí?” Lâu Minh nhướng lông mày, kinh ngạc.

“Nhà của cậu bây giờ là nơi có linh khí đậm đặc nhất ở Đê Đô, linh khí lại là điều vô cùng cần thiết đối với một Thiên Sư.” Mao đại sư giải thích “Cậu nói ông nội của cô nhóc đó là bán tiên, vậy chắc là cô nhóc phát hiện linh khí dày đặc trong nhà cậu nên mới để cho linh bảo (bảo bối linh thiêng) của cô nhóc hấp thụ ít linh khí. Nhưng mà chắc là cô nhóc đó cũng nhận ra trong nhà cậu có trận pháp nên chỉ có thể ở ngoài tường trộm một ít linh khí từ trận pháp rò rỉ ra mà thôi.”

“nói cách khác ... cô ấy làm như vậy sẽ không làm ảnh hưởng gì đến tôi phải không?” Lâu Minh nắm lấy trọng điểm.

“Chỉ cần không vào trong sân, ở bên ngoài cô nhóc đó muốn làm loạn thế nào cũng sẽ không ảnh hưởng đến trận pháp đâu.” Mao đại sư cười ha ha “Vói lại, trận pháp mà tôi bố trí đâu có thể dễ dàng bị một cô nhóc phá vỡ cơ chứ.”

Lúc này, bên đầu video hình như có người gọi Mao đại sư, Lâu Minh thấy việc đã hỏi cũng đã rõ ràng nên nói “Mao đại sư, ông đang bận hả, vậy tôi không quấy rầy nữa.”

Lâu Minh cúp cuộc gọi video, ngẩng đầu nhìn Trình Bằng “Cậu cũng đã nghe thấy rồi đó, có thể yên tâm rồi chứ.”

“Coi như là thế thì cũng không thể để cô ta quay lại đây. Tôi muốn thông báo cho thị trưởng Trần để ông ấy trông coi con gái của mình cho tốt.” Trình Bằng nói.

“Trình Bằng.” Lâu Minh để điện thoại xuống, lời nói ý vị sâu xa (ngữ trọng tâm trường) “Cậu có biết không, thị trưởng Trần là một quan chức vô cùng có tài. Nhưng chỉ cần cậu nói chuyện này ra, dù là chuyện này không có bất kì ảnh hưởng gì đến tôi, thị trưởng Trần chắc chắn sẽ phải rời Đê Đô. Mà ba của tôi cũng sẽ không để ông ấy có cơ hội thăng chức nữa.”

Trình Bằng sững sờ.

“một người tốt chỉ có thể giúp đỡ được một số người, nhưng một quan chức tốt có thể đem lại hạnh phúc cho rất nhiều người, thậm chí còn có thể là một quốc gia.” Lâu Minh nói đến đây thì không nói gì thêm, anh biết Trình Bằng có thể hiểu được.

“Vâng, tôi biết rồi.” Trình Bằng trầm ngâm rồi nói.

Lâu Minh mỉm cười, bầu không khí nặng nề bỗng chốc tan biến, anh lấy la bàn đẩy về phía trước “Cậu đem la bàn trả về chỗ cũ đi.”

“anh định ...” Trình Bằng không thể tin.

“Mao đại sư cũng đã nói rồi đó, không có ảnh hưởng gì xấu.” Lâu Minh nói “Vói lại, chúng ta không hỏi mà lấy đi cũng coi là ăn trộm, đây không phải là việc tốt ...”

Trình Bằng do dự một chút, cuối cùng vẫn tuân theo mệnh lệnh, nhận lại la bàn, cho người chôn xuống một lần nữa. Chỉ là cậu ta âm thầm quyết định, sau này nhất định không thể để Trần Ngu đến gần Tam thiếu một bước.

Bạn đang đọc truyện *Xem Em Thu Phục Anh Như Thế Nào* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Khai giảng rồi

Chỉ còn vài ngày nữa là đến ngày khai giảng của trường đại học Đê Đô, nếu như theo kế hoạch trước đó của Trần Ngu thì lúc này cô đã sớm có mặt tại trường đại học. Nhưng bây giờ cô đã trở về nhà họ Trần, thì việc này cũng chẳng phải chuyện gấp gáp gì.

“Thì Thi à, con định ở kí túc xá hay về nhà ở?” Khi ăn sáng, mẹ Trần hỏi.

Trần Ngu đương nhiên muốn ở lại kí túc xá, nhưng khi quay đầu đối diện với ánh mắt thiết tha của mẹ Trần, cô lại không nói nên lời.

“Tất nhiên là ở kí túc xá rồi.” Thị trưởng Trần thấy con gái khó xử, nói đỡ “Vào đại học chính là cơ hội để kết bạn, nếu ở nhà thì sẽ không gặp gỡ bạn bè nhiều được.”

“Cũng đúng ha.” Mặc dù mẹ Trần hiểu điều này nhưng nghĩ đến việc con gái chỉ mới ở nhà được có mấy ngày lại phải xa nhà, trong lòng có chút không nỡ.

“Mẹ.” Trần Ngu an ủi “Trường học của con cách đây không xa, sau này cuối tuần nào con cũng sẽ về nhà mà. Nếu mẹ nhớ con thì đến trường thăm con.”

“Tốt, vậy tuần nào con cũng phải về nhà nha.”

“Vâng.” Trần Ngu nhìn mẹ Trần gật đầu thật mạnh làm mẹ Trần vui trở lại ngay.

Quả nhiên con gái mới là áo bông nhỏ tri kỉ, thị trưởng Trần thông thả ăn một cái bánh bao, quay đầu nhìn con trai “Còn con sau này cũng nhớ cuối tuần về nhà đi.”

“Nếu không bận điều tra án, con sẽ về.” Trần Dương là cảnh sát, sau khi tốt nghiệp trường cảnh sát thi công tác tại đội hình sự thành phố, vì tính chất công việc nên thường xuyên phải ở lại khu tập thể công vụ, rất ít khi về nhà. Lần này vì chuyện đón Trần Ngu, khó khăn lắm anh mới xin được nghỉ phép, nhưng cũng sắp hết hạn phép phải đi làm.

“Ừ, được rồi.” Thị trưởng Trần cũng biết công việc của con trai, không bắt buộc.

Trần Ngu đợi ba ăn sáng gần xong mới do dự hỏi vấn đề cô suy nghĩ suốt đêm qua “Ba, con hỏi ba chuyện này nha?”

Thị trưởng Trần kinh ngạc nhìn Trần Ngu, đây là lần đầu tiên sau khi cô về nhà chủ động có điều muốn hỏi, lập tức hứng thú, đặt đĩa xuống, ôn hòa nói với con gái “Con hỏi đi.”

“Là thế này ... Ba có biết xây một con đường thì hết bao nhiêu tiền không?” Trần Ngu chớp chớp đôi mắt to, mong đợi nhìn thị trưởng Trần.

“Xây đường?” Mẹ Trần không hiểu nhìn con gái, Trần Dương cũng có chút tò mò.

“Con vì thôn Đại Mộc?” Mặc dù thị trưởng Trần không đi đón con gái nhưng hoàn cảnh lớn lên của con gái ông vô cùng hiểu rõ. Vì thế khi Trần Ngu hỏi ông chuyện xây đường hết bao nhiêu tiền, thị trưởng Trần lập tức liên tưởng đến thôn Đại Mộc.

Lúc này Trần Dương cũng đoán được, lúc lên núi tìm Trần Ngu, anh phải lái xe máy hơn mười tiếng đồng hồ mới đến được thôn Đại Mộc, đường xá ở đó như thế nào anh cũng biết rất rõ.

“Vâng.” Trần Ngu giải thích “Từ thôn Đại Mộc ra thành phố rất khó khăn, khi còn bé con phải đến thị trấn bên cạnh học, sáng sớm năm giờ phải dậy rồi, đi hơn hai giờ đường núi mới có thể đến nơi. Sau này học phổ thông sơ sở và phổ thông trung học, con phải ở kí túc xá của trường, một tháng mới về thôn một lần.”

“Thực ra thì thôn Đại Mộc cách thành phố cũng rất gần nhưng do bị mấy ngọn núi chắn ngang, thôn trưởng nói chỉ cần xây một con đường vòng quanh núi, sau này ra vào thôn cũng thuận tiện hơn, cuộc sống của người dân trong thôn sẽ khá lên.” Nghĩ đến việc bây giờ mình có thể kiếm tiền, Trần Ngu kích động nói “Cho nên con muốn hỏi rõ một chút là cần khoảng bao nhiêu tiền, rồi con mới lập kế hoạch được.”

Trần Ngu vẫn kích động nói nên không phát hiện sắc mặt của ba người trên bàn ăn bỗng nhiên trở nên nặng nề. Chờ đến khi cô nói xong thì mẹ Trần đã bật khóc nức nở.

“Mẹ, sao mẹ lại khóc?” Trần Ngu giật cả mình.

“Lúc nhỏ con phải đi hơn hai tiếng mới đến được trường, đường núi có nguy hiểm không con? Có người lớn đi theo không?” Mẹ Trần càng nói càng đau lòng, dường như thấy được hình ảnh bé Trần Ngu lúc sáu bảy tuổi, một cô nhóc bé xíu mà phải thức dậy sớm tèo đèo lội suối đi học.

“Mẹ, mẹ, mẹ đừng khóc. Con bây giờ tốt lắm nè.” Trần Ngu hiểu rõ, đây chính là mẹ Trần đau lòng cho cô, liền vô cùng áy náy. Bản thân cô cũng không cảm thấy việc đi học lúc nhỏ của mình có nhiều gian khổ, nhưng thấy mẹ Trần đau lòng như vậy, cô cũng thấy khó chịu.

Trần Dương cầm hộp giấy ăn đưa đến, Trần Ngu rút hai tờ lau nước mắt cho mẹ Trần.

“Đúng rồi, không phải bây giờ con rất tốt hay sao? Bà đừng khóc nữa.” Trong lòng thị trưởng Trần cũng chưa xót nhưng lý trí hơn mẹ Trần nhiều.

Thị trưởng Trần biết, khi Trần Ngu bị bọn buôn người đưa đến tỉnh Thanh Sơn, chưa tìm được người mua thì cô đã ngã bệnh. Bọn buôn người tìm một thầy thuốc ở thôn quê khám thì ông ta nói Trần Ngu không thể điều trị hết. Sau đó, bọn buôn người sợ gặp phiền phức nên ném Trần Ngu ở lại trên núi. Đúng lúc thì gặp ông Ngô ra ngoài làm phép cho người ta nên được ông nhặt về, đem về thôn Đại Mộc nuôi dưỡng.

Vì thế người ở thôn Đại Mộc có ân với Trần Ngu, bây giờ Trần Ngu vẫn nhớ đến thôn Đại Mộc để báo đáp, vì họ mà muốn xây đường, trong lòng thị trưởng Trần đối với con gái vừa tự hào vừa thấy hồ thẹn.

“Nếu chỉ xây đường trong thôn thì không tốn bao nhiêu tiền. Nhưng nếu con muốn xây một con đường vòng qua núi để đến thành phố thì một mình con không thể làm được.” Thị trưởng Trần nhìn con gái, kiên nhẫn giải thích.

Đối với việc này, Trần Ngu không hiểu rõ lắm “Nhưng mà trường thôn đã nói, mười năm trước đã chuẩn bị xây rồi nhưng vì không có đủ tài chính nên mới không xây được đường.”

“Có thể mười năm trước chính phủ đã có quy hoạch xây đường ở đó, sau này vì nguyên nhân nào đó mà gặp khó khăn.” Thị trưởng Trần suy đoán.

“Vậy con phải làm sao mới xây được đường?” Trần Ngu sốt ruột nói.

Mẹ Trần thấy con gái nôn nóng, nói giúp “Kiến Huân, ông có người quen ở tỉnh Thanh Sơn mà, ông hỏi giúp con một chút.”

Thị trưởng Trần nhìn con gái, hơi cau mày.

“Đầu phải muốn ông làm trái cái gì, hỏi một chút cũng không được sao?” Mẹ Trần nghĩ chuyện này cũng không phạm phải cái gì gọi là nguyên tắc, hỏi một chút mà thôi, chắc là không sao đâu.

Thị trưởng Trần nhìn ánh mắt mong đợi của con gái, nghĩ nghĩ rồi gật đầu “Để ba nhờ người hỏi thăm xem sao.”

“Con cảm ơn ba!” Trần Ngu vô cùng vui vẻ.

Thị trưởng Trần đứng lên, xoa đầu con gái, âm giọng nói “Ba đi làm đây.”

Thời gian trôi qua rất nhanh, chớp mắt là đến ngày khai giảng, lúc đầu mẹ Trần muốn tự mình đưa con đến trường học, nhưng đột nhiên bà lại có việc bận phải đi mấy ngày cho nên đành phải chuẩn bị kĩ càng đồ dùng cho con gái trước. Đồng thời dặn dò kĩ lưỡng Trần Ngu khi học quân sự đầu khóa phải nhớ bôi kem chống nắng, không thể để cang ngày cang đen.

Thị trưởng Trần mỗi ngày đều bận trăm công ngàn việc nên tất nhiên là không có thời gian đưa con gái đến trường. Cuối cùng nhiệm vụ đưa Trần Ngu đi rơi vào tay Trần Dương. Trần Dương xin nghỉ tranh thủ về đưa em gái đi, ai ngờ khi xe vừa đến cổng trường đại học Đé Đô thì anh nhận được điện thoại của đội trưởng, báo vụ án giết người trọng điểm đang điều tra có manh mối mới.

Trần Dương áy náy nhìn Trần Ngu “Xin lỗi em, anh không thể đưa em vào báo danh được, để anh gọi Thiệu Huy và Tản Dật đến đưa em đi.”

“không sao đâu anh, em lớn như vậy rồi, em tự đi cũng được.” Trần Ngu cười lắc đầu.

“Vậy anh đi trước nha.” Chuyện điều tra án khẩn cấp, Trần Dương không dám chần chừ, dặn dò thêm vài câu rồi lái xe rời đi.

Trần Ngu đợi xe đi xa mới kéo vali hành lý đi vào trường. Theo bảng chỉ dẫn, trên đường lại hỏi vài người, một mình Trần Ngu đã hoàn thành thủ tục đăng ký nhập học cũng tìm được kí túc xá cho nữ.

Lúc vào phòng kí túc xá, trong phòng đã có hai cô gái, một cô mặt tròn tròn đáng yêu gọi là Phương Phi Phi, một nữ sinh viên khác có dáng cao gầy là Trương Mộc Oản, hai người đều là người ở Đé Đô.

Ba người trao đổi tên tuổi, Phương Phi Phi vừa biết Trần Ngu cũng là người Đé Đô thì kinh ngạc “Trần Ngu, có phải nghi hè cậu đi biển không, phơi nắng đen thế này luôn á.”

“không, tớ nghi hè ở tỉnh Thanh Sơn.” Trần Ngu cũng không muốn nói rõ thân thế ‘phức tạp’ của mình, thế là ‘tránh nặng tìm nhẹ’ nói.

“Tỉnh Thanh Sơn ở khu vực nhiệt đới, ở đó nắng mặt trời chiếu trong ngày rất dài, mọi người ở đó hầu như ai cũng đen.” Trương Mộc Oản trêu ghẹo “Cậu nói cậu là người ở tỉnh Thanh Sơn tớ cũng tin nữa là.”

“Cũng có thể nói như vậy, ông nội tớ ở đó, tớ thường xuyên đến đó thăm ông.” Trần Ngu nói.

“thì ra là thế.”

Ba người đang nói chuyện, lúc này vị sinh viên nội trú cuối cùng trong phòng cũng đã đến, đó là một cô gái xinh xắn da trắng, mặc một cái váy hoa, mang theo hai vị nam sinh viên hỗ trợ xách vali.

“Em đến rồi, cảm ơn các đàn anh.” Người đẹp cười cảm ơn hai nam sinh viên.

“Đàn em Du Du, có việc gì thì tìm anh nha.” Hai nam sinh dưới nụ cười ngọt ngào của người đẹp thì lưu luyến không thôi rồi rời đi.

“Cuối cùng cũng đi.” Người đẹp thở một hơi thật dài, quay mặt lại đối diện với hai cặp mắt cười cười và một đôi mắt tò mò. Hàn Du nghĩ đây chắc là bạn cùng phòng với mình đây, thế là nhoen miệng cười tự nhiên, sáng khoái giới thiệu “Mình tên là Hàn Du, các cậu có thể gọi mình là Du Du, các cậu là bạn cùng phòng với mình hả, rất vui được làm quen với các bạn.”

Bốn người lại một lần nữa giới thiệu lẫn nhau, Phương Phi Phi là người hoạt bát, nắm tay Hàn Du hỏi “Du Du, có phải hai vị đàn anh lúc nãy có ý gì với cậu phải không?”

“Có ý gì đâu, vì tớ có một mình xách vali nên các anh ấy mới đến giúp thôi. Chẳng lẽ các cậu không có đàn anh xách giúp vali sao?” Hàn Du hỏi.

Trương Mộc Oản và Phương Phi Phi cười không nói gì, khi trường khai giảng, số sinh viên lợi dụng cơ hội lấy lòng xách giúp vali cho đàn em không phải là hiếm thấy.

“không có.” Chỉ có Trần Ngu vô cùng thành thật lắc đầu.

Ba người quay đầu nhìn Trần Ngu, đối mặt với Trần Ngu đen nhem, vô cùng yên lặng để lộ ánh mắt thông cảm.

“Có thể là hành lí của tớ tương đối ít ha.” Trần Ngu đương nhiên nói.

“Chắc như bấp luôn!” Đối với bạn mới, ba người vô cùng ăn ý không chọc thủng chân tướng.

Bốn cô nương lại nói chuyện một lúc, thấy thời gian đã trễ, quyết định cùng nhau ra ngoài ăn trưa, sau đó thuận tiện dạo quanh sân trường. Bốn người vừa ra khỏi cửa kí túc xá, Trần Ngu nghe thấy có người gọi tên mình.

“Tây Thi.”

“Thiệu Huy, Tần Dật.” Trần Ngu quay đầu gặp hai vị soái ca ở cửa kí túc xá, ngạc nhiên hỏi “Sao các anh đến đây?”

“không phải là anh Trần Dương nói em đứng ở ngoài chờ tụi anh đến sao? Sao em không đợi, gọi điện cũng không bắt máy?” Thiệu Huy cắn răng nghiêng lợi nói.

“A?” Trần Ngu lấy điện thoại từ trong túi ra, quả nhiên thấy mấy cuộc gọi nhờ thì áy náy “Em để điện thoại ở chế độ im lặng nên không nghe thấy.”

“Được rồi, em không sao thì tốt rồi.” Thiệu Huy nhìn phía sau Trần Ngu có ba nữ sinh không ngừng liếc trộm Tần Dật, cười vẩy vẩy tay “Chào các em, các em là bạn cùng phòng với Tây Thi phải không, có muốn đi ăn trưa với tụi anh không?”

Trần Ngu quay đầu, gặp được ba cô nương đang gật đầu không chút rụt rè.

==

Trong biệt thự nhỏ nhà họ Lâu, Lâu Minh đang cùng Mao đại sư nói chuyện qua video.

“Ngày mai là ngày khai giảng trường đại học Đé Đô phải không?” Mao đại sư hỏi.

“Vâng.” Lâu Minh gật đầu.

“Lần này tôi không thể đến, nhưng những thứ cần thiết tôi đã cho người chuẩn bị đầy đủ, đến lúc đó cậu cứ đến ngồi trên khán đài là được.”

Lâu Minh nhú mày, nhìn cái nút ngọc xuyên qua một sợi dây đỏ trên tay mình, lo lắng nói “Nếu không tôi không đi nữa, ông không ở đây, nếu như xảy ra chuyện thì không ai có thể khống chế được.”

“Lâu Minh, lễ khai giảng đại học Đé Đô là dịp sao Văn Khúc ra đời, khí lành (tường thụ chi khí) bao phủ toàn bộ sân trường, là cơ hội duy nhất để cậu có thể hoàn toàn giải phóng sát khí trong người, không thể bỏ qua.” Mao đại sư nghiêm mặt nói

Lâu Minh im lặng không nói, đương nhiên anh biết đây là cơ hội duy nhất trong năm của mình. Nhưng năm nay, Mao đại sư không thể đi cùng anh đến đại học Đé Đô, xé xảy ra tình huống đột xuất nào đó, không có người xử lý thì hậu quả không thể lường hết được.

“Lâu Minh, tôi sẽ cho học trò (đệ tử) của tôi đi cùng cậu, chỉ cần khi cậu ở trong vùng khí lành thì tháo nút ngọc xuống, sẽ không xảy ra chuyện gì đâu.” Mao đại sư trấn an.

“Vâng.” Cuối cùng Lâu Minh gật đầu.

Bạn đang đọc truyện *Xem Em Thu Phục Anh Như Thế Nào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Tôi thu anh bây giờ

“Phi Phi, cậu nhanh lên, trễ rồi kìa.”

Theo tiếng Trương Mộc Oản la to, Phương Phi Phi vội vội vàng vàng từ phòng ngủ chạy ra, bốn cô nương vừa mới quen nhau được một ngày, cười đùa vui vẻ đi đến sân vận động trong trường.

Hôm nay là ngày khai giảng của trường đại học Đé Đô, vì Phương Phi Phi lè mề nên khi bốn người ra đến sân vận động đã khá trễ, bốn người chỉ có thể im lặng đứng ở phía sau, nhìn về khán đài xa xa, chẳng thấy rõ được gì.

Mười giờ đã đến, nhạc loa tập hợp ngừng lại, lễ khai giảng chính thức bắt đầu. Người dẫn chương trình đứng trên khán đài giới thiệu các vị lãnh đạo, bốn người ở phía sau không ngừng vỗ tay, dù gì cũng chẳng thấy cái gì, vỗ tay theo mọi người là được.

“Bây giờ, xin mời đại biểu của sinh viên mới lên phát biểu.” Lại là một tràng vỗ tay nhiệt liệt, ở xa xa Trần Ngu nhìn thấy một nam sinh viên đứng trước micro.

“Nghe nói năm ngoái Tần Dật là đại biểu của sinh viên mới lên phát biểu, không biết đại biểu của năm nay có đẹp trai bằng anh ấy không ta.” Phương Phi Phi nhìn hình bóng mờ hồ phía xa, hỏi nhỏ.

“Chắc là không đâu.” Hàn Du trả lời “Ít người có được đáng đẹp trai giống Tần Dật lắm.”

“thật hâm mộ Tây Thi mà, có thể sống chung khu tập thể với giáo thảo của trường mình.” Hôm qua ba người nghe Thiệu Huy gọi Trần Ngự là Tây Thi, sau khi về phòng cũng sửa cách xưng hô với Trần Ngự.

Giáo thảo: nam sinh viên học giỏi, đẹp trai trong trường đại học

Trần Ngự nhìn ba ánh mắt hâm mộ của bạn, nhếch nhếch miệng, khi đang định nói gì đó thì bỗng nhiên cảm giác hơi thở xung quanh biến đổi.

Mắt Trần Ngự sáng lên, ánh mắt một lần nữa nhìn về phía khán đài, chỉ thấy một luồng ánh sáng nhàn nhạt từ trên trời giáng xuống đầu đại biểu sinh viên mới đang phát biểu, tiếp đó hơn mười luồng ánh sáng màu vàng rơi thẳng xuống đám đông đang đứng trong sân vận động. Trần Ngự ngẩn đầu, nhìn theo mười luồng ánh sáng thì phát hiện một ngôi sao đang lấp lánh.

Đó là..., sao Văn Khúc??

Từng luồng từng luồng ánh sáng màu vàng chiếu xuống, Trần Ngự chợt nghe thấy một tiếng kêu khe khẽ, một luồng linh khí khổng lồ đột nhiên từ dưới mặt đất dâng lên hòa vào với luồng sáng màu vàng, tạo thành một chùm ánh sáng màu vàng nhạt vô cùng rộng lớn, lấy sân vận động làm trung tâm, nhanh chóng lan tỏa, trong nháy mắt bao phủ toàn bộ sân trường làm sân trường cũng trở nên sáng lấp lánh, rực rỡ khí lành.

thật thoải mái ...

Trần Ngự chưa kịp cảm thán xong, ngay sau đó một luồng sát khí hung ác màu đỏ hồng như máu đột ngột từ mặt đất phóng ra va chạm với luồng khí lành trong không trung.

Sát khí cản khí lành? (Tuồng thụ cản sát)

Trần Ngự nhú chặt lông mày, nhìn về hướng khán đài, trong lòng hơi buồn bực, sát khí mạnh như vậy, sao đến giờ cô mới phát hiện ra.

Sát khí màu đỏ hồng từ phía khán đài phóng ra nhắm thẳng về phía các sinh viên mới đang đứng phía dưới, nhưng toàn bộ xung quanh sân vận động đã có một tầng kết giới trong suốt bao phủ, chặn lại luồng sát khí. Nhưng khi luồng sát khí phóng về phía kết giới thì phía trong kết giới, khí lành cũng từ từ tiêu trừ hết, cũng vì vậy mà không gây bất kì ảnh hưởng không tốt nào đến các sinh viên ở đây

Kết giới: là một không gian bảo vệ mang tính tâm linh, phép thuật. Kết giới được lập bởi các pháp sư (hay kết giới sư), thuật sĩ, phù thủy cao tay ẩn và thường dùng để bảo vệ người đồ hoặc những người đặc biệt, những bảo vật bị dòm ngó bởi tà ma. Ngoài ra kết giới còn do tự bản thân một vật có tính pháp thuật tiết ra để bảo vệ chính nó

Mà ở phía trên khán đài cao cao, Lâu Minh với tư cách là giáo sư danh dự của đại học Đế Đô, ngồi ở vị trí vắng vẻ nhất, trên bàn trước mặt anh để cái nút ngọc anh vừa cời ra. Lúc này, khi anh cảm giác được trong không khí, luồng khí lành dày đặc, dưới sự nhắc nhở của học trò của Mao đại sư, anh đã cời nút ngọc trên cổ tay xuống, để sát khí đã bị phong ấn khá lâu trong người không chút trở ngại nào mà phóng hết ra ngoài. Thân thể anh cảm giác vô cùng nhẹ nhõm nhưng đồng thời trong lòng anh cũng vô cùng căng thẳng.

“Tam thiếu, xin anh hãy yên tâm. Trận pháp đã khởi động, sát khí không gây ảnh hưởng gì không tốt đến các sinh viên và các giáo sư, giảng viên đâu.” Học trò của Mao đại sư – Lâm Quy nói.

“Vậy thì tốt.” Lâu Minh nghe, sắc mặt dần ra, sự lo lắng trong lòng cũng thả lỏng “Lâm tiên sinh, phiền anh tiếp tục quan sát, nếu có vấn đề gì anh lập tức nhắc nhở tôi ngay, tôi sẽ đeo nút ngọc rời khỏi đây ngay lập tức.”

Những sinh viên đứng ở sân vận động này đều là tương lai của đất nước, không thể vì anh mà có bất kì tổn thất gì.

“Tam thiếu, anh yên tâm, trước mắt chưa có điều gì bất thường.” Lâm Quy nói xong thì nhìn xuống dưới khán đài, cẩn thận theo dõi hướng đi của sát khí.

“Làm phiền anh.”

Lâu Minh ngồi trên khán đài, nghe đại biểu sinh viên mới phát biểu hăng say, cảm nhận sát khí trong cơ thể mình được phóng thích, một cảm giác nhẹ nhõm đã lâu không được gặp.

Sau một tiếng, lễ khai giảng chính thức kết thúc, hiệu trưởng trường đại học Đế Đô đến gặp Lâu Minh, cười nói “Giáo sư Lâu, tôi rất mong chờ buổi tọa đàm năm nay của anh.”

“Tôi sẽ chuẩn bị thật kĩ lưỡng.” Làm giáo sư danh dự của đại học Đế Đô cũng là một sự đền bù, sau lễ khai giảng hàng năm là thời điểm sát khí trong cơ thể Lâu Minh ít nhất, anh sẽ tổ chức một buổi tọa đàm ở trường đại học để bảo đáp lại.

“Tốt, tốt quá.” Hiệu trưởng gặp Lâu Minh trong một buổi hội nghị của các trường đại học các viện nghiên cứu trong nước tổ chức. Ông phát hiện Lâu Minh tuy còn trẻ nhưng có học thức rất uyên bác, đối với vật lý, hóa học, toán học và các phương diện khác đều có những nghiên cứu xuất sắc, vì vậy ông đã chủ động mời anh đến đại học Đế Đô giảng dạy. Đáng tiếc là hình như sức khỏe của Lâu Minh không tốt, qua sự kiên trì của ông mới miễn cưỡng đồng ý hàng năm sẽ đến đại học Đế Đô tổ chức tọa đàm một lần.

Nhưng mà một buổi tọa đàm cũng đủ rồi, phải biết là mỗi lần tổ chức tọa đàm, Lâu Minh đều đưa ra những quan điểm và phương hướng nghiên cứu mới, vượt xa trình độ hiện tại của thế giới.

Hiệu trưởng còn bận rất nhiều việc, lại cân nhắc đến tình hình sức khỏe của Lâu Minh nên chỉ hân huyên vài câu rồi rời đi. Lúc này Lâm Quy đã đem đồ vật để bố trí trận pháp thu về xong, đến gặp Lâu Minh nói “Tam Thiếu, lần ‘sát khí cảm khí lạnh’ này diễn ra rất thuận lợi.”

“Lâm tiên sinh, anh vất vả rồi.” Lâu Minh gật đầu nói cảm ơn.

“anh đừng khách khí.” Lâm Quy nhìn sân trường vẫn còn tàn mạn một ít khí lạnh “Tam thiếu, nếu anh không có việc bận thì có thể đi dạo xung quanh trường một vòng.”

Lâu Minh kinh ngạc nhìn Lâm Quy.

“Năm nay, số sinh viên có mạng sao Khúc Tình hình như nhiều hơn năm trước, khí lạnh trong sân trường dày đặc hơn trước nhiều. Bình thường anh chỉ ở trong nhà một mình, hôm nay khó mà có một dịp thế này, anh có thể đi dạo một vòng. anh yên tâm, đi dạo hai, ba giờ cũng không sao đâu.”

“Cảm ơn anh, Lâm tiên sinh.”

Lâm Quy nhìn Lâu Minh rồi khom người cúi chào, mang theo trợ lý của mình rời đại học Đế Đô.

Đứng ở bên cạnh, đương nhiên Hà Thất cũng nghe thấy lời Lâm Quy nói, cậu ta đến bên Lâu Minh, nhỏ giọng nhắc “Tam thiếu, chúng ta đi dạo xung quanh một chút đi.”

Lâu Minh hơi sững sốt rồi nhẹ gật đầu, mang theo chút tâm tình háo hức, lần đầu tiên chen chúc giữa đám đông.

“thật đẹp trai mà, là giáo sư của trường chúng ta sao?”

“Đại học Đế Đô từ bao giờ mà có giáo sư trẻ tuổi đẹp trai như vậy chứ?”

“Vây chắc là đàn anh rồi? Nếu là đàn anh, không biết là có bạn gái chưa ta?”

hiện giờ, sinh viên nữ đều to gan như vậy sao? Lâu Minh bật cười nhỏ, lắc đầu, nhưng cảm giác này cũng thật mới mẻ, thật vui vẻ. Lâu Minh tiếp tục đi trên con đường trong đại học Đế Đô, về nơi có rất đông sinh viên đang tụ tập mà đi tới.

đi xa xa sau lưng Lâu Minh, Trần Ngự phát hiện người này, toàn thân mang theo sát khí, không rời khỏi trường thì cũng thôi đi, vậy mà còn định đi về phía có nhiều người đứng như vậy, lập tức không thể nhịn được nữa. cô bước nhanh vài bước lên, đuổi kịp Lâu Minh, kéo tay anh lại.

Cánh tay bỗng nhiên bị người khác níu, Lâu Minh kinh ngạc quay đầu thì đối mặt với một đôi mắt đen nháy mà vô cùng nghiêm túc.

“anh đi theo tôi.” Trần Ngự cũng mặc kệ người này có đồng ý hay không, dắt Lâu Minh rẽ vào rừng cây bên cạnh con đường.

Hà Thất và hai bảo vệ đuổi tới kịp, phát hiện Trần Ngự kéo Tam thiếu đến khu rừng nhỏ bên cạnh hồ để nói chuyện mà thôi, hình như không có ý định gây ra việc gì bất lợi với Tam thiếu, thế nên núp lại bên rừng cây, không lộ ra ngoài.

“anh làm như thế này là không được đâu.” Trần Ngự kéo người đến một nơi bên hồ không có ai mới buông ra, sau đó khuôn mặt nhỏ nhắn, nghiêm túc nhìn Lâu Minh.

“Em nói gì?” Lâu Minh có chút buồn bực nhìn Trần Ngự.

“anh đừng có giả bộ.” Trần Ngự trừng mắt nhìn Lâu Minh, chất vấn “Lúc này có phải anh là người ngồi trên khán đài không?”

“Đúng thế.” Lâu Minh gật đầu.

“Vừa rồi người dùng sát khí cảm khí lạnh là anh, đúng không?” Trần Ngự lại hỏi.

Về mặt bình tĩnh của Lâu Minh nháy mắt cứng đờ.

“Ha ha, bị tôi đoán đúng rồi chứ gì, chột dạ rồi.” Trần Ngự nhìn Lâu Minh, vô cùng kiêu ngạo “Tôi chính là thầy trừ ma, rất là nhạy cảm với sát khí đó.”

thì ra cô nhóc này là thầy trừ ma.

“Vì thế?” Lâu Minh cũng trừng mắt nhìn, thấy ánh mắt đặc ý của cô gái nhỏ thì thấy hơi buồn cười.

“Cái gì?” Trần Ngự sững sờ.

“Tôi bị em phát hiện rồi, vậy em định làm gì tôi?” Lâu Minh hứng thú hỏi.

“anh ...” Trần Ngự do dự một chút rồi nói “Tôi thấy anh ngồi trên khán đài chắc chắn là quen biết với lãnh đạo nhà trường. Với lại lúc này khí sát khí

phòng ra, sân trường cũng được người ta bố trí kết giới cản lại, cuối cùng không gây ảnh hưởng không tốt nào, chắc là anh cũng không muốn hại người khác rồi.”

Lâu Minh nhủ mày, không nghĩ rằng chỉ mấy câu đơn giản của cô nhóc này đã nói rõ những sắp xếp của Mao đại sư và Lâm Quy, xem ra cũng có chút bản lĩnh.

“Cho nên, tôi sẽ không so đo chuyện đó với anh, nhưng sao anh có thể đi loạn trong trường như vậy.” Trần Ngự nghiêm túc nói “trên người anh là tự mang sát khí, mặc dù phần lớn vừa mới được khí lành tiêu trừ nhưng sát khí trong người anh vẫn sẽ ảnh hưởng đến những người có thân thể yếu ớt. Bây giờ trong trường vẫn còn sót lại một chút khí lành nhưng có thể biến mất bất cứ lúc nào. anh thể này mà đi trên đường thì sẽ rất dễ ảnh hưởng đến người khác, anh có biết không?”

“Cho nên em kéo tôi đến đây là muốn tôi rời khỏi trường?” Lâu Minh hỏi

“Đúng thế.” Trần Ngự hất đầu, đôi mắt đen to tròn chớp, rồi chớp.

Lâu Minh chợt nhớ đến Trần Ngự khi còn bé, hình như cũng giống như bây giờ, ngửa đầu, chớp chớp đôi mắt to gọi anh là anh trai ơi, chỉ là so với cô nhóc bây giờ thì hồi đó cô trắng hơn nhiều.

“Nếu tôi không đi thì sẽ thế nào?” Lâu Minh bỗng nhiên muốn trêu chọc cô nhóc này một chút.

“không đi?” Trần Ngự nhủ mày.

Lâu Minh nhìn cô mỉm cười, ý nói ‘xem em làm gì được tôi’.

Người này thể mà con nhìn mình cười nữa chứ, đây đơn giản chính là muốn gây chuyện phải không. Trần Ngự lập tức nổi giận, chỉ một tay về phía Lâu Minh, khí thế hùng hổ nói “Nếu anh không đi, cẩn thận không tôi thu anh bây giờ đó.”

Khi Trần Ngự nói câu ‘tôi thu anh’, ngón tay ở trước mặt cũng mở ra, sau đó khép lại, phối hợp làm thành động tác thu.

“Phù...” Lâu Minh bị động tác của Trần Ngự tự coi là khí thế, thực ra ngốc nghếch, đáng yêu mà bật cười.

“anh... anh còn cười.” Trần Ngự càng tức “Tôi cho anh biết, cương thi ngàn năm tôi đã thu qua rồi đó nha, sát khí này của anh thì có đáng kể gì. Nếu không phải sư môn của tôi có quy định, không lấy tiền thì không ra tay, anh có tin là tôi đã thu anh từ nãy giờ rồi không?”

“Em lợi hại như vậy sao?” Lâu Minh cũng biết khi này anh nhìn không được mà cười ra tiếng có chút không lịch sự, ngay lập tức điều chỉnh thái độ.

“Xem ra là không thể hiện thì anh không tin tưởng phải không?” Nghĩ đến quy định của sư môn không có tiền thì không ra tay, Trần Ngự hung dữ hỏi “anh có tiền không?”

Lâu Minh hơi sững sốt, sau đó lắc đầu, bình thường anh ở nhà cả ngày, mang tiền trên người làm gì chứ.

“Vậy anh có thứ gì đáng tiền không?” Trần Ngự lại hỏi.

Lâu Minh sờ túi trên người, cuối cùng từ trong túi lấy ra cây bút máy, cái bút này là quà sinh nhật mà chị gái anh tặng, nghe nói đầu bút là vàng nguyên chất, rất quý giá.

“Vậy thì một cây bút cũng được, được rồi, hên cho anh đó.” Dưới ánh mắt kinh ngạc của Lâu Minh, Trần Ngự đưa tay đoạt lấy cây bút máy nhét vào túi của mình, sau đó kéo bàn tay của Lâu Minh đưa ra, dưới ánh mắt khó hiểu của anh, tập trung linh lực, dùng tay mình vẽ trên tay Lâu Minh một linh bùa trấn sát (bùa trấn áp sát khí vẽ bằng linh lực).

Khi nét vẽ cuối cùng xong, Lâu Minh cảm giác rõ ràng được sát khí chung quanh thân thể của anh bỗng ngưng biến mất không còn chút nào.

“Thấy sự lợi hại của tôi chưa.” Thấy vẻ mặt khiếp sợ của Lâu Minh, Trần Ngự đắc ý “Đây chỉ là một cái bùa trấn sát đơn giản thôi, có thể làm cho sát khí của anh tiêu tan trong hai tiếng đồng hồ. Cho nên, cơ bản sát khí của anh sẽ không gây tổn thương cho tôi được, nhân dịp tâm tình của tôi đang vui vẻ, anh mau rời khỏi đây đi, đừng để tôi ra tay thực sự nha.”

Lúc này, điện thoại di động của Trần Ngự vang lên, cô lấy ra xem thì thấy Phương Phi Phi gọi cô đi ăn cơm. Trần Ngự cắt điện thoại, trừng mắt nhìn Lâu Minh “Tôi phải đi ăn cơm rồi, anh đi nhanh lên.”

nói xong, Trần Ngự vội vã chạy đi, chạy đi được một đoạn xa còn quay đầu lại nhìn Lâu Minh, một lần nữa làm động tác ‘thu’.

“Ha...” Lâu Minh nắm chặt bàn tay mình, cười ra tiếng lần nữa.

“Tam thiếu?” Hà Thất thấy Trần Ngự đã đi, nghi ngờ đi tới.

“Chúng ta về thôi.” Lâu Minh quay người đi ra khỏi trường học, mặc dù anh rất tò mò cô nhóc này làm thế nào mà thu anh.

Bạn đang đọc truyện *Xem Em Thu Phục Anh Như Thế Nào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 10: Bùa trấn sát

Khi Trần Ngư chạy đến căn tin trường học, bọn Phương Phi Phi đã lấy com và đồ ăn xong, đang ngồi ở bàn ăn ngoắc Trần Ngư.

“Cậu đi nhà vệ sinh ngủ luôn trong đó hả?” Khi lễ khai giảng kết thúc, Trần Ngư lấy cớ đi nhà vệ sinh để lên đi sau lưng Lâu Minh.

“À? À, tại tớ không đem khăn tay nên phải quay về kí túc xá lấy.” Trần Ngư lúng túng cười.

“Lúc ăn com đừng có nói chuyện đi nhà vệ sinh có được không mấy nàng?” Hà Du không nhịn được mà cắt ngang.

“Đừng đấy, ăn com đi, ăn com đi.” Phương Phi Phi lau đĩa rồi đưa cho Trần Ngư, thấy sắc mặt của bạn tái đi, vì thế lo lắng hỏi “Tây Thi, sao sắc mặt cậu xấu vậy, cậu không khỏe hả?”

Trương Mộc Oản và Hàn Du nghe vậy cũng nhìn qua, quả nhiên thấy đáng vẻ của Trần Ngư không có tinh thần chút nào, bờ môi tái nhợt.

“Tớ không sao, lúc này chạy hơi nhanh, tớ nghỉ chút xíu là được.” Trần Ngư nói.

“Trời nóng mà cậu chạy nhanh như vậy làm gì, coi chừng cảm nắng đó.” Trương Mộc Oản nói.

“không sao đâu.” Trần Ngư gấp một miếng xương sườn bắt đầu ăn “Chúng ta mau ăn com đi, ăn xong còn phải ra ngoài mua đồ nữa đó.”

“Đừng rồi, ngày mai phải tập quân sự rồi, tớ phải đi mua kem chống nắng mới được.” Nhắc đến việc đi ra ngoài mua sắm, ba người không để ý Trần Ngư nữa, bắt đầu sôi nổi bàn luận buổi chiều đi mua những gì.

Trần Ngư âm thầm thở phào một hơi, quả nhiên vừa rồi tập trung linh lực về bùa bị tiêu hao quá nhiều, xem ra phải cần hai ngày mới hồi phục lại được.

==

Lâu Minh trở về nhà họ Lâu, một mình ngồi trên ghế trong phòng sách, cũng không biết là bùa chú mà cô nhóc đó vẽ có tác dụng hay do tác dụng tâm lý của anh, Lâu Minh luôn cảm thấy trong lòng bàn tay phải có một luồng khí lạnh lưu chuyển.

Lâu Minh mở bàn tay, ngoại trừ vân tay thì không có gì khác lạ. Nhưng sát khí trong cơ thể anh đã biến mất chứng tỏ rõ với anh một điều, vừa rồi cô nhóc đó đã vẽ một bùa chú trên tay anh. Giống như là một trò đùa, dùng ngón tay vẽ bùa chú mà lại hiệu nghiệm hơn cả nút ngọc mà Mao đại sư đã cho anh sao?

Bùa chú? Lâu Minh chợt nhớ, một tuần trước, cô nhóc này hình như có tặng anh một lá bùa bình an. Lúc đó anh tiện tay kẹp vào trong một cuốn sách. Ngày hôm đó mình đọc cuốn sách nào nhỉ? Lâu Minh quay người lại giả sách tìm tòi, lục lọi một hồi, trí nhớ của anh rất tốt, rất nhanh tìm được cuốn sách mình muốn tìm, đó là một cuốn tạp chí địa lý thế giới.

Lâu Minh giờ cuốn sách ra, lật đến trang sách đã kẹp con hạc giấy, lông mày không khỏi nhíu lại. Thì ra không biết từ lúc nào, lá bùa gấp con hạc là màu vàng nay đã biến thành màu xám.

Reng reng reng ...

Tiếng chuông điện thoại vang lên cắt ngang dòng suy nghĩ của Lâu Minh, anh cầm điện thoại lên phát hiện là Mao đại sư gọi cuộc gọi video. Lâu Minh gấp cuốn tạp chí lại, nhấn nút nhận cuộc gọi.

“Mao đại sư.” Lâu Minh cười chào hỏi với ông bên đầu dây kia.

“Nhìn tinh thần của cậu không tệ.” Mao đại sư quan sát khí sắc của Lâu Minh một hồi, phát hiện khuôn mặt vốn tái nhợt của anh trở nên hồng hào hơn, nghĩ đến việc ‘sát khí cản khí lành’ hôm nay diễn ra rất thuận lợi.

“Hôm nay may mắn có Lâm Quy tiên sinh đi cùng, Mao đại sư, khi nào ông về nước?” Lâu Minh hỏi.

“Chắc khoảng nửa tháng nữa tôi sẽ về.” Mao đại sư nói “Đến khi cậu đến đại học Đê Đô tổ chức tọa đàm, tôi nhất định sẽ đi cùng cậu.”

“Vậy làm phiền ông.” Thực ra, thời gian tốt nhất để tổ chức tọa đàm là sau sự kiện ‘sát khí cản khí lành’ một tuần, lúc đó sát khí trên người Lâu Minh ít nhất. Nhưng khi buổi tọa đàm bắt đầu, Lâu Minh phải ở trong một không gian kín trong vòng hai giờ với mấy trăm sinh viên, giáo sư đại học. Dù mỗi lần đi, Lâu Minh đều mang nút ngọc để hạn chế sát khí phát ra ngoài nhưng anh vẫn lo lắng trong đó có người thân thể yếu ớt hoặc có ý chí không kiên định thì sẽ bị sát khí của anh ảnh hưởng. Cho nên mỗi lần đi, Lâu Minh đều nhờ Mao đại sư hoặc học trò của ông là Lâm Quy đi cùng.

“không sao, đúng lúc tôi cũng muốn trở về để xem tình hình của cậu thế nào.” Mao đại sư nói.

Chợt trong lòng bàn tay truyền đến một cảm giác lạnh lẽo, Lâu Minh cúi đầu nhìn bàn tay mình, trên tay vẫn không có dấu vết gì khác lạ.

“Mao đại sư.” Lâu Minh trầm ngâm một lúc rồi hỏi “Ông có biết về bùa trấn sát không?”

“Bùa trấn sát?” Mao đại sư gật đầu “Đây là bùa chú cơ bản, đương nhiên là tôi vẽ được.”

“Vây...” Lâu Minh kinh ngạc “Vây tại sao tôi chưa bao giờ thấy ông vẽ trên người tôi?”

“Tình huống của cậu tương đối đặc biệt, không thể dùng bùa trấn sát.” Mao đại sư đáp.

“không phải là bùa trấn sát có khả năng khắc chế sát khí trên người tôi sao?” Lâu Minh ngạc nhiên hỏi “Tại sao lại không thể dùng?”

“Bùa trấn sát đúng là có thể loại trừ sát khí, nhưng sát khí trong cơ thể cậu quá mạnh, bùa trấn sát bình thường không thể áp chế được sát khí trong người cậu, dùng cũng chỉ phí công?” Mao đại sư giải thích.

Khắc chế không được? Lâu Minh lại một lần nữa nhìn xuống lòng bàn tay phải, nghĩ nghĩ rồi quyết định không nói cho Mao đại sư biết việc Trần Ngư đã vẽ bùa cho anh, vì thế vòng vo hỏi “Bùa trấn sát thông thường không dùng được, nhưng chắc là phải có loại bùa trấn sát có thể áp chế được sát khí trong người tôi chứ.”

“Có chứ, nhưng bây giờ không tìm thấy nữa.” Giọng nói của Mao đại sư còn mang theo chút tiếc nuối.

Lâu Minh kinh ngạc hỏi “Tại sao?”

“Thực ra, thời đại bây giờ, huyền học đã có chút xuống dốc rồi, rất nhiều môn phái đã bị thất truyền, biến mất dưới dòng chảy của lịch sử. Môn phái Lạc Sơn chính là một trong số đó, mà bùa trấn sát duy nhất có thể trấn áp được sát khí trong cơ thể cậu chỉ có bùa trấn sát của phái Lạc Sơn.”

“Thất truyền?” Trực giác của Lâu Minh khẳng định Trần Ngư chính là thầy trừ ma của phái Lạc Sơn.

“Đúng thế, nhưng mà dù có thể tìm được bùa trấn sát của phái Lạc Sơn tôi cũng không thể dùng trên người cậu được.” Sau đó, Mao đại sư còn nói thêm

“Tại sao?” Lâu Minh khó hiểu “Nếu có thể trấn áp sát khí trên người tôi thì sao lại không dùng?”

“Phái Lạc Sơn trong giới huyền học có nhiều điểm rất khác biệt, bọn họ có công pháp (công phu và phương pháp) rất đặc biệt, vẽ bùa chú có tác dụng vô cùng mạnh mẽ (bá đạo), đối với ma quỷ có tác dụng sát thương rất lớn.” Mao đại sư nói “Bùa trấn sát của bọn họ không chỉ có tác dụng trấn sát mà đồng thời còn tạo tổn thương đối với bản thể mang sát khí. Bình thường sát khí của hồn ma đều là của ác ma đã làm nhiều điều ác, dùng bùa trấn sát vốn là để đánh cho bọn chúng ‘hồn phi phách tán’ (hồn vía tan biến) nên cũng không có vấn đề gì, tuy nhiên cậu thì không thể dùng.”

Bàn tay phải của Lâu Minh đặt trên bàn đột nhiên nắm chặt lại, trước mặt hiện lên hình ảnh Trần Ngư với đôi mắt đen tròn “Cẩn thận tôi thu anh.”

“Lâu Minh, sao cậu lại hỏi tôi cái này? Có chuyện gì sao?” Mao đại sư đột nhiên hỏi.

“không có gì.” Lâu Minh vội vàng lắc đầu “Tại hôm qua tôi xem bộ phim về cương thi, thấy đạo sĩ dùng bùa trấn sát để thu phục con cương thi ngàn năm, có tác dụng rất lợi hại nên đột nhiên nhớ đến hỏi thăm ông một chút.”

“thật không nghĩ cậu là người tin vào mấy thứ trên phim đó.” Mao đại sư cười nói.

Lâu Minh cười lúng túng nhưng không nói gì.

“Tôi phải đi họp rồi, tạm biệt cậu.”

“Hẹn gặp đại sư sau.”

Hai người kết thúc cuộc nói chuyện, Lâu Minh để điện thoại di động xuống, ánh mắt ngưng nhìn bàn tay phải của mình, cảm nhận luồng khí lạnh lẽo len lỏi trong cơ thể, không biết luồng khí lạnh này có phải là tổn thương do bùa trấn sát như Mao đại sư đã nói hay không, một lúc lâu sau, Lâu Minh mới chợt phát ra tiếng cười khổ.

“Trong mắt cô ấy, maybe không phải chính là tai họa hay sao, cô ấy dùng bùa trấn sát đối với maybe là đúng rồi còn gì.” Lâu Minh bất đắc dĩ lắc đầu “Xem ra cô nhóc này không nói khoác, đúng là có thể thu mình.”

Nhưng việc có lá bùa có thể hoàn toàn áp chế sát khí của anh quả thật là một việc vô cùng hấp dẫn, trầm ngâm một lát, Lâu Minh gọi Hà Thất đến.

“Tam thiếu.” Hà Thất đứng trước bàn chờ Lâu Minh giao việc.

“Cậu cho người đến tỉnh Thanh Sơn, tìm ông nội của cô nhóc nhà họ Trần, sau đó xem có thể đưa ông ấy đến Đệ Đô không.” (Nguyên tác thì tác giả lại để là Thanh Mộc, trong khi đầu truyện lại nói là Thanh Sơn nên mình quyết định tự ý đổi lại là Thanh Sơn.)

“Vâng.” Mặc dù Hà Thất rất thắc mắc nhưng không nói gì.

“Đúng rồi, chuyện này cậu cũng đừng nói cho người khác biết.” Lâu Minh dặn dò thêm.

“Vâng.”

Nếu không thể khác được thì Lâu Minh không muốn kéo cô nhóc đó vào chuyện này, dù sao cô nhóc đó mới mười tám tuổi. Vừa mới được ba mẹ tìm về, nếu như vô tình bị kéo vào việc của anh thì chắc chắn cô sẽ không còn được tự do nữa. Với lại, nếu để ba anh biết việc này, chắc là ông ấy sẽ đi tìm thị trưởng Trần.

==

Mười hai giờ đêm, Trần Ngự đến khu rừng nhỏ phía nam đại học Đê Đô nơi tụ hội nhiều linh khí nhất, yên lặng ngồi xuống khôi phục linh khí. Lúc ban ngày, vì vẽ bùa chú cho người đàn ông đầy sát khí trên người mà Trần Ngự đã tiêu hao một lượng lớn linh lực, nên đêm nay cô không thể không ra đây khôi phục lại.

Thực ra Trần Ngự cảm thấy mình đã lỗ vốn lớn rồi, ở trên mạng một lá bùa đuổi ma trung cấp bán được hai mươi vạn lận đó, bắt một ma nữ có đạo hạnh trăm năm là một trăm vạn. Hôm nay cô vẽ bùa linh lực tiêu hao nhiều hơn nhiều so với bắt ma nữ bữa trước, mà cô chỉ lấy của anh ta có một cây bút máy. một cây bút máy có giá trị bao nhiêu tiền? Có được một trăm đồng không nhỉ?

Nhưng dù lúc đó Trần Ngự có mang theo bùa trấn sát bên người, chắc chắn là cô vẫn chọn cách dùng linh lực để vẽ bùa. Dù sao bùa trấn sát có lực trấn áp quá mạnh mẽ, áp chế sát khí của đối phương đồng thời sát khí bên trong lá bùa cũng sẽ làm tổn thương đến cơ thể của đối phương. Đối phương lại là một người sống sờ sờ, không phải là một con ác ma hay một con cương thi, Trần Ngự không thể làm được việc tổn thương người khác như thế.

Nhưng mà người đàn ông đó có vẻ là người có tiền, cùng lắm thì lần sau gặp lại anh ta, cô sẽ nói anh ta bồi thường lại. Trần Ngự vừa nghĩ vừa hấp thu linh khí, đến khi trời vừa rạng sáng thì cô cũng kết thúc.

Thở ra một hơi, Trần Ngự từ từ mở mắt, cảm thụ linh khí tinh khiết trong cơ thể mình, nhìn không được cảm thán “không nghĩ ra hôm nay ở đại học Đê Đô có sao Văn Khúc hạ trần, linh khí được khí lành tưới qua quả nhiên có sự khác biệt.”

Đình!

Nghe tiếng điện thoại kêu, Trần Ngự lấy ra nhìn, phát hiện là “khách hàng” ‘Mưa bay tháng ba’ tìm cô.

Người anh em, anh có đó không? Có ở đó không?

Tôi muốn xây đường: Đây.

Mưa bay tháng ba: Tốt quá rồi, người anh em, tôi có việc gấp muốn cần anh hỗ trợ, thù lao rất hậu hĩnh.

Việc gấp? Trần Ngự nghĩ đến hôm nay mình phải đi tập quân sự, chắc khoảng một tháng sau mới trở về trường được, thế là định từ chối.

Tôi muốn xây đường: Tôi có việc phải rời khỏi Đê Đô một tháng rồi, chắc là không có thời gian đâu.

Mưa bay tháng ba: một tháng? không thành vấn đề, một tháng sau cũng được.

anh nói là việc gấp cơ mà?

Mưa bay tháng ba: không sao, chậm thêm mấy ngày cũng được.

Tôi muốn xây đường: ...

Tôi muốn xây đường: Chuyện gì? Bao nhiêu tiền?

Mưa bay tháng ba: Năm trăm vạn, có thể chỉ trước ba trăm vạn.

Mặc dù ‘Mưa bay tháng ba’ chỉ mới giao dịch một lần với vị “Tôi muốn xây đường” này nhưng với niềm yêu thích tiền của người này cũng đã hiểu rõ, thế là chủ động ra giá.

Năm trăm vạn? Nhiều vậy sao? Quả nhiên là Trần Ngự đã động tâm.

Tôi muốn xây đường: Vẫn đi bắt ma.

Mưa bay tháng ba: Đúng.

Tôi muốn xây đường: Đạo hạnh bao nhiêu năm?

Đạo hạnh: phẩm chất và tư cách tốt đẹp ở con người (thường là người theo tôn giáo nào đó)

Mưa bay tháng ba: Vẫn là đạo hạnh một trăm năm, nhưng lần này là một con ác ma, người anh em có làm được không?

Ác ma? thật ra lần trước bắt con ma nữ một trăm năm, Trần Ngự cũng không bỏ công sức ra nhiều lắm, chỉ có khi mở cửa âm thì cô phải tốn ít công sức mà thôi. Lần này nếu là ác ma thì chỉ cần trực tiếp đánh tan là được, không cần phải mở cửa âm. Quan trọng nhất là, thật nhiều tiền a, trước mắt Trần Ngự không biết muốn xây một con đường thì cần bao nhiêu tiền, dù sao thì càng nhiều càng tốt mà, đúng không.

Tôi muốn xây đường: Chờ một tháng sau tôi về rồi nói.

Mưa bay tháng ba: Vậy là anh nhận vụ này nhé? Tiền tôi gửi vào tài khoản lúc trước phải không? Tôi gửi cho anh khoản chi trước nhé để anh mua đồ chuẩn bị.

Thực ra Trần Ngự cũng không cần chuẩn bị trước cái gì, nhưng mà người ta đã biết điều như thế, Trần Ngự yên lặng gửi một chữ “Ừ” qua.

Đỉnh!

Quả nhiên chưa đến một phút sau, điện thoại lại nhận được tin nhắn báo tài khoản tăng thêm số dư ba trăm vạn. Trần Ngự nghi ngờ không biết anh ta có phải là mở sẵn giao diện online Banking hay không, chỉ chờ cô đồng ý là thực hiện chuyển khoản liền.

Bạn đang đọc truyện *Xem Em Thu Phục Anh Như Thế Nào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: Trắng lại rồi

Tập huấn quân sự của đại học Đế Đô tổ chức ở doanh trại quân đội nào đó phía Tây ngoại thành, huấn luyện liên tục trong một tháng mới nghỉ. Trong khoảng thời gian này, dù là dân thành phố hay dân ở nông thôn, dù là học bá hay học tra, nam sinh viên hay nữ sinh viên, thì người nào cũng đều phải lột một lớp da mới có thể trở về trường học.

Học bá: sinh viên học giỏi.

Học tra: sinh viên học kém

Nhưng mà hiển nhiên Trần Ngự là một ngoại lệ, dù sao để có thể đuổi bắt ma thì thể lực của người nào đó không phải là người bình thường có thể có. Đối với tia tử ngoại là kẻ thù của phái nữ, Trần Ngự càng hoàn toàn bất chấp, ánh nắng ở Đế Đô còn ôn hòa hơn ở tỉnh Thanh Sơn nhiều.

Nhưng vì muốn hòa đồng cùng tập thể, tối nào Trần Ngự cũng theo các bạn đắp mặt nạ trắng da. Còn ban ngày, dù cho cô có quên thoa kem chống nắng thì các bạn cùng phòng cũng giúp cô thoa lên. Thế là hơn nửa tháng qua đi, dưới sự chăm chỉ giám sát của ba bạn cùng phòng, bạn học đen nhẻm Trần Ngự của chúng ta, vậy mà trắng lại, trắng hơn nữa rồi!

“Trời ạ, mỗi ngày chúng ta đều phơi nắng lâu như vậy, Tây Thi, thế mà cậu còn trắng ra!” Phương Phi Phi không thể tin, tròn mắt nhìn Trần Ngự.

“Trước kia sao tớ lại không phát hiện nhỉ.” Hàn Du đưa tay sờ sờ gương mặt trơn mịn của Trần Ngự “Tây Thi dù đen, nhưng làn da thật mịn, thật mềm.”

Trương Mộc Oản lật xem mỹ phẩm dưỡng da của Trần Ngự “Cái mặt nạ này của cậu hình như không có trên thị trường, cậu mua ở đâu vậy?”

“Mẹ tớ làm cho tớ một thẻ thành viên spa trung tâm thành phố, mặt nạ này là họ làm cho tớ.” Trần Ngự nói.

“Spa thẩm mỹ nào vậy, mặt nạ tốt vậy sao?” Trương Mộc Oản kết luận bí quyết trắng da của Trần Ngự là nằm ở mặt nạ dưỡng da này.

“Tớ cũng không nhớ rõ, khi nào tập quân sự xong, về kí túc xá tớ lấy cho các cậu xem.” Trần Ngự cầm vài miếng mặt nạ đưa cho các bạn “Cho các cậu thử trước xem sao.”

“Vậy chúng tớ không khách sáo đâu.” Giữa các cô nương, việc trao đổi mặt nạ dưỡng da là bình thường nên ba người cũng không có giả bộ kiêu cách, vui vẻ nhận mặt nạ Trần Ngự đưa, nằm trên giường đắp lên mặt.

“Còn bao nhiêu ngày nữa việc tập quân sự này mới kết thúc đây trời, bây giờ tớ đắp mặt nạ mà cũng thấy đau, chắc là bỏng nắng rồi.” Bởi vì mặt nạ trên mặt nên tiếng của Hàn Du mơ hồ không rõ.

“Nhanh lắm, hơn tuần nữa thôi.” Phương Phi Phi trả lời.

“Các cô nương, ráng lên.” Trương Mộc Oản nằm trên giường giơ một tay lên làm động tác cổ lên, động viên mình và các bạn.

Trần Ngu vừa nghe các bạn nói chuyện, vừa dùng điện thoại di động trò chuyện với mẹ Trần. Hàng ngày mẹ Trần đều nhắn tin hỏi thăm tình hình của Trần Ngu, thuận tiện dặn dò cô chăm chỉ đắp mặt nạ.

Trần Ngu vừa nhắn tin trả lời mẹ Trần xong, phần mềm QQ nhảy ra tin nhắn nhắc nhở, Trần Ngu nghi ngờ nhấn vào, quả nhiên là ‘Mưa bay tháng ba’.

Mưa bay tháng ba: Người anh em, anh có đó không, có không?

Tôi muốn xây đường??

Mưa bay tháng ba: Người anh em, anh đây rồi Giờ anh đang ở đâu???

Trần Ngu nhìn tin nhắn quá lố của đối phương thì biết anh ta đang rất gấp gáp, nghĩ nghĩ rồi trả lời: Tôi đang ở Đé Đô.

Mưa bay tháng ba: Đé Đô? Đé Đô!!! anh xong việc trở về rồi!

Tôi muốn xây đường: Tôi vẫn ở Đé Đô, chuyện của tôi còn chưa làm xong.

Mưa bay tháng ba: Người anh em, không, đại thần, anh có thể dành ra một đêm không, giúp em (tiểu đệ) xử lý con ác ma đó trước được không?

Tôi muốn xây đường: Sao thế?

Mưa bay tháng ba: Xảy ra chút chuyện ngoài dự kiến, con ác ma kia nhất định phải được xử lý trước đêm mai.

Đêm mai? Từ doanh trại quân đội mà lén chuồn đi thì rất rắc rối, còn phải nửa đêm chạy đi bắt ma, sau đó lại phải quay về ngay, ngày hôm sau phải tham gia huấn luyện. Trần Ngu nghĩ nghĩ, cảm thấy không đủ thời gian, đang định từ chối thì bên kia lại nhắn tin đến.

Mưa bay tháng ba: Lại thêm hai mươi vạn?

Mưa bay tháng ba: Em biết đột nhiên thay đổi thời gian là không được, nhưng mà đại thần, anh cứu em đi, em đã lỡ khoe khoang trước mặt ông nội em rồi.

Cậu khoe khoang khoác lác thì liên quan gì đến tôi, nhưng mà có thêm hai mươi vạn, ngu sao không cảm. Trần Ngu xóa mấy chữ định gửi lúc nãy, trả lời: Tối mai tôi sẽ cố gắng ra ngoài một chuyến xem sao.

Mưa bay tháng ba: Cảm ơn, cảm ơn đại thần. Đại thần, trước mười hai giờ đó, anh làm được không?

Tôi muốn xây đường: Địa chỉ?

Mưa bay tháng ba: Ngoại ô phía Bắc, Hàn Sơn.

Trần Ngu tra địa chỉ, phát hiện nơi đó cách đây một đoạn, nếu may mắn bắt được taxi thì trước mười hai giờ có thể đến đó. Nhưng mà trước mười hai giờ phải giải quyết xong, coi bộ cũng khó à.

Nhưng mà ... chênh lệch nửa giờ, chắc là đối phương sẽ không phát hiện ra đâu. Ôm tâm lý chờ vận may, Trần Ngu cẩn thận đánh mấy chữ: Cũng xem xem.

Đúng vậy, mình nói là xem xem, không nói là chắc chắn, cũng đâu phải là nói láo đâu.

Mưa bay tháng ba: Tốt quá, đại thần, anh quả thực đã cứu em một mạng. Sau này có chuyện gì, anh cứ nói với em một tiếng, em sẽ không chối từ.

Tôi muốn xây đường: Muốn kết thân với tôi?

Mưa bay tháng ba: Hắc hắc hắc ... anh nhìn ra rồi hả.

Tôi muốn xây đường: Có quen biết tôi cũng không giảm giá đâu.

Trần Ngu trả lời xong, thoát ra ngoài không để ý cậu ta nữa.

‘Mưa bay tháng ba’ đánh một dãy dấu chấm thật dài biểu thị mình không còn gì để nói.

==

Khu Quan Hải, thành phố Đé Đô, trong một tòa nhà mang nét kiến trúc cổ của Trung Hoa, một thanh niên mặc áo trắng, cũng chính là ‘Mưa bay tháng ba’, về mặt vui mừng ra khỏi phòng.

“Lương Vũ, cậu muốn đi đâu?” một thanh niên hai bảy hai tám tuổi, mặc âu phục gọi Lương Vũ lại.

“Tôi đi dạo xung quanh thôi.” Lương Vũ cũng không thêm để ý đến người thanh niên, vượt qua mặt anh ta định đi ra ngoài.

“Cậu đi tìm người giúp đỡ hả.” Người thanh niên cười lạnh lùng nói.

“Đúng vậy, thì sao nào?” Lương Vũ đứng ở hành lang, lạnh lùng nhìn người thanh niên.

“anh đây cũng là muốn tốt cho cậu, ác ma một trăm năm không phải là dễ đối phó, đừng có cố chấp ba hoa khoác lác nữa, kéo thêm người khác xuống cũng không phải là chuyện tốt.” Người thanh niên âm trầm nói, dường như chắc chắn Lương Vũ sẽ không tìm được Thiên Sư nào có thể giúp cậu ta diệt trừ ác ma.

“không phiền anh phải quan tâm đâu, anh họ.” Lương Vũ trả lời.

“Lương Vũ, mặc dù anh không thích cậu nhưng cũng không muốn thấy cậu đi vào chỗ chết.” Người thanh niên cau mày “Chỉ là một cây kiếm gỗ đào mà thôi, cậu cầm nó cũng đâu có ích lợi gì.”

“Tôi giữ nó không có tác dụng gì nhưng cũng sẽ không đưa cho anh.” Lương Vũ nhìn về mặt người thanh niên lúc trắng lúc xanh, sau đó sáng khoái tinh thần đi ra khỏi nhà.

Lương Vũ là con trai trưởng nhà họ Lương, một dòng họ Thiên Sư thế gia (thế gia: gia đình có truyền thống, địa vị cao), nhưng lại là người có tu vi (học tập và rèn luyện) yếu nhất trong thế hệ này. Nhưng mà riêng Lương Vũ lại có trong tay một thanh kiếm gỗ đào ngàn năm, một thanh pháp khí cực phẩm (pháp khí: vũ khí của đạo sĩ, cực phẩm thượng hạng) nhưng rơi vào tay Lương Vũ lại giống như cây củi mục. Những người khác trong nhà họ Lương đương nhiên là ‘trông thấy mà thèm’, mặc dù thanh kiếm này là do Lương Vũ ‘chó ngáp phải ruồi’ mua được tại một tiệm đồ cổ.

Nửa tháng trước, ông lão nhà họ Lương (Lương lão gia tử) để Lương Quang đến ngôi biệt thự nhỏ phía bắc ngoại ô – Hàn Sơn để ‘dọn sạch’. Ngôi biệt thự Hàn Sơn này, Lương Vũ biết là do Mao đại sư – một người bạn lâu năm của Lương lão gia tử đặc biệt nhờ cậy phải ‘dọn sạch’. Nghe nói bởi vì một tháng sau sẽ có một nhân vật vô cùng quan trọng đến biệt thự đó ở vài ngày, cần đảm bảo 100% xung quanh ngôi biệt thự không có một tia sát khí nào.

Lương Quang đi biệt thự, phát hiện ở đó không biết từ lúc nào đã có một con ác ma đạo hạnh một trăm năm, một người một ma chiến đấu với nhau xong, Lương Quang không thể thu phục ác ma, trở về nói với Lương lão gia tử, con ác ma đó rất lợi hại cần phải mượn kiếm gỗ đào của Lương Vũ.

nói là mượn thực ra chỉ là lấy cớ mà thôi, lúc đó Lương lão gia tử sẽ cảm thấy cây kiếm gỗ đào ở trong tay Lương Quang mới phát huy được tác dụng. Nhưng làm sao Lương Vũ có thể đồng ý, từ nhỏ cậu đã ghét nhất người anh họ này của mình, thế là vì bảo vệ cây kiếm gỗ đào, đầu Lương Vũ nóng lên, đồng dạng nói với ông nội là cậu có thể thu phục con ác ma này.

Thế nhưng mà cậu làm sao mà có bản lĩnh ấy.

Lúc này, cậu mới nghĩ đến đại thần mới quen trên mạng, người có thể mở được cửa âm ‘Tôi muốn xây đường’, thế là cậu liên hệ với người ta, hẹn một tháng sau sẽ đi đuổi ma. Nhưng thật không khéo, nhân vật quan trọng kia đột nhiên thay đổi thời gian, nói là đêm mai sẽ đến ở biệt thự.

Lương Vũ không còn cách nào khác, cậu không đánh lại ác ma, chỉ có thể mang tâm lý hên xui lên mạng tìm ‘Tôi muốn xây đường’, nghĩ nếu như đại thần không rảnh thì cậu đành phải đem cây kiếm gỗ đào cho Lương Quang thôi, dù sao thì mạng sống vẫn quan trọng hơn pháp khí mà. Cũng may là số của cậu không tệ, vậy mà đại thần đã đồng ý rồi.

Cho nên vì thế cậu mới ở trước mặt Lương Quang mà dương dương tự đắc như thế.

==

Biệt thự nhà họ Lâu, nhân vật quan trọng Lâu Minh đang nói chuyện cùng hiệu trưởng đại học Đế Đô.

“Đúng, thời gian không có vấn đề gì, thứ sáu tuần này cứ theo kế hoạch đi.” Lâu Minh nói.

“thật là ngại quá bỗng nhiên lại đổi thời gian của anh.” Hiệu trưởng xin lỗi “Chính là do cuối tuần này tôi lại có một Hội thảo bên Mỹ, một tháng sau mới về được, nhưng tôi lại không muốn bỏ qua buổi tọa đàm của anh.”

“Hiệu trưởng, ông đừng khách khí, ông đến nghe tọa đàm là vinh dự của tôi.” Lâu Minh khiêm tốn nói.

“anh đừng nói vậy, tài năng của anh tôi còn không biết sao.” Hiệu trưởng lại hỏi “Nội dung buổi tọa đàm anh đã chuẩn bị xong chưa?”

Lâu Minh nhìn lướt qua bài viết trong máy tính “Cũng khá ổn rồi, ngày mai tôi sửa lại một chút là được.”

“Được, vậy tôi không quấy rầy anh nữa, anh tranh thủ sửa sang lại bản thảo đi.” Hiệu trưởng nói xong thì cúp điện thoại.

Lâu Minh cười cười, để đi động sang một bên, quay người đến giá sách chọn năm sáu cuốn sách tham khảo, định ngày mai sẽ mang đến biệt thự Hàn Sơn.

“Tam thiếu.” Hà Thất vừa cùng trợ lý Thượng Nhất Nhậm đối ca, đi vào phòng sách.

Vì tránh để sát khí của Lâu Minh làm ảnh hưởng, bộ trưởng Lâu bố trí cho Lâu Minh bảy trợ lý, mỗi người làm việc một ngày, những ngày còn lại trong

tuần thì nghi để tiêu trừ sát khí bị nhiễm vào người.

“Cậu về rồi?” Trước đó, Lâu Minh đã để Hà Thất cử người đến tỉnh Thanh Sơn tìm ông nội của Trần Ngự, cử người đi nhưng không thể tìm được nên tuần trước, Hà Thất đã phải đích thân đến tỉnh Thanh Sơn một chuyến.

“Vâng.” Vì chuyện này không để cho bộ trưởng Lâu biết nên Hà Thất phải chờ đến ca trực của mình mới đến báo cáo với Lâu Minh “Tôi đã đích thân đến thôn Đại Mộc, đúng là ông Ngô đã không còn ở trong thôn nữa.”

“không có trong thôn?” Lâu Minh nghi ngờ nói “Vì sao một người sống ở thôn Đại Mộc mấy chục năm trời, không có lý do gì lại đúng lúc chúng ta cần tìm ông ấy thì ông ấy lại bỗng nhiên biến mất không có tăm hơi.”

“Trưởng thôn nói, thực ra thì ông Ngô đã sớm muốn đi ra ngoài du lịch, chỉ vì lúc trước Trần Ngự còn đi học, ông Ngô không yên lòng nên vẫn ở lại. Đến khi Trần Ngự rời khỏi thôn Đại Mộc, chưa đến hai ngày ông Ngô đã thu dọn hành lý rời đi. Nhưng mà tôi vẫn cảm thấy có vấn đề gì đó sai sai.”

“Sau đó, tôi thăm dò tin tức ở các nhà ga, bến xe nhưng cũng không xác định được tên của ông Ngô có mua vé xe.” Hà Thất nói “Hay là ngày mai, tôi nhờ người mở rộng phạm vi thăm dò đến bến xe, nhà ga trong cả nước ...”

“không cần.” Lâu Minh đặt cuốn sách đang xem lên bàn “Thân phận của ông ấy có thể là giả, cậu lại không có ảnh của ông ấy. Làm sao cậu tìm được?”

“Tôi ...” Hà Thất nhất thời sững sốt, đúng là ở thôn Đại Mộc không có ảnh chụp của ông Ngô, ảnh bên phía cảnh sát thì toàn là ảnh đã chụp từ lâu trước đây vài chục năm rồi, hoàn toàn không giống như hình ảnh hiện tại. Với lại Tam thiếu nói không sai, có thể ông Ngô khai báo thân phận lai lịch giả thì sao.

“Cậu lấy mấy cuốn sách này cất vào vali ngày mai mang đến biệt thự Hàn Sơn.” Lâu Minh cũng chỉ định tìm ông Ngô hỏi thăm một chút thôi, không cũng nhất định phải tìm thấy. không thấy thì thôi vậy.

Tác giả có lời muốn nói:

Ông Ngô: A ... Cao nhân (người có uy tín, nổi danh) mà dễ tìm vậy sao?

Bạn đang đọc truyện *Xem Em Thu Phục Anh Như Thế Nào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Bị thương

Ngày hôm sau, khi kí túc xá tắt đèn, Trần Ngự đeo túi vải, lén lút chuồn ra cổng kí túc xá, né tránh lính tuần tra trong doanh trại, leo tường chạy ra ngoài.

Chạy được năm phút thì ra đến đường lộ, cô thấy một chiếc xe taxi đang dừng, thế là mở cửa ngồi lên.

“Bác tài, đến biệt thự Hàn Sơn.” Chiếc xe taxi này là Trần Ngự đặt ở trên mạng hẹn đến, bằng không ở ngoại thành đêm hôm khuya khoát thế này thì đào đâu ra xe.

“Được.” Tài xế khởi động xe, thẳng hướng đích đến, vì đã qua mười giờ đêm nên đường phố ở Đê Đô không còn đông đúc nữa, do đó khi đến biệt thự Hàn Sơn còn sớm hơn dự kiến của Trần Ngự mười phút.

“Bác tài, bác chờ tôi một tiếng nha, một tiếng sau tôi sẽ xuống đó.” Trần Ngự nói.

“Vậy tôi đi đâu đó ăn một chút, một tiếng sau tôi quay lại đón cô.” Lúc gần đến đây, bác tài xế đã nhìn thấy có một quán ăn nhỏ, vừa lúc ông cũng hơi đói bụng nên có thể chạy đến đó ăn chút gì đó lót bụng.

“Vâng, cũng được.” Để tài xế lái xe ở đây cũng không tốt, mặc dù nơi này cách nơi có âm khí một đoạn khá xa, nhưng chút nữa cô đánh nhau với ác ma, nếu nó phát hiện ở đây có người mà chạy đến đây thì sẽ phiền phức.

Xuống xe, Trần Ngự đứng dưới núi, nhìn lên rừng cây phía lưng chừng đang bao phủ lớp âm khí dày đặc, con ác ma này thật phách lối, không cần mở mắt âm dương cũng tìm thấy vị trí của nó.

Đình!

Nghe tiếng điện thoại, Trần Ngự lấy ra nhìn.

Mưa bay tháng ba: Đại thần, anh làm xong chưa?

Với mới đến thôi, đương nhiên là Trần Ngự chưa giải quyết xong rồi, thế là cô uyển chuyển hỏi “Tại sao phải giải quyết xong trước mười hai giờ?”

Mưa bay tháng ba: Vì có một nhân vật vô cùng quan trọng sẽ đến ở biệt thự Hàn Sơn lúc mười hai giờ. Nếu anh ta gặp phải ma thì em nhất định sẽ chết đó.

thì ra có người đến đây ờ, chắc là sợ người ta gặp phải ác ma. Nhưng có cô ở đây, ác ma làm gì có thời gian mà đi tìm người khác, thế là Trần Ngự vô cùng tự tin trả lời: Cứ để anh ta đến đi.

Mưa bay tháng ba: Làm xong rồi? anh thực sự giải quyết xong rồi hả?

Tôi muốn xây đường: Đúng vậy. (lập tức giải quyết ngay nè)

Trần Ngự cất điện thoại, bước chân lên núi cũng nhanh hơn.

==

Nhà họ Lương, trước mặt Lương lão gia tử, Lương Quang nhắc nhở em họ một lần nữa “Lương Vũ, đã đến giờ này rồi cậu đừng có mạnh miệng nữa, Tam thiếu sắp đến Hàn Sơn rồi đó. Cậu còn không nói thật đi.”

Lương Vũ để điện thoại xuống, giả ngu nói “anh họ, anh có ý gì? anh muốn tôi nói thật cái gì?”

Lương Quan thấy Lương Vũ chưa thấy quan tài chưa đổ lệ, tố cáo “Lúc chiều anh đã đi qua Hàn Sơn, cơ bản là cậu vẫn chưa trừ khử được con ác ma kia.”

Lương lão gia tử nghe thế thì nhú mày.

“Ông nội, con ác ma đó con đã trừ khử nó rồi.” Lương Vũ vội vàng nói.

“không thể nào, lúc chiều anh đến Hàn Sơn thì nó vẫn ở đó mà.” Lương Quang nói “Ông nội, ông vẫn nên gọi cho Tam thiếu nói anh ấy đừng qua đó nữa, nếu không sẽ có rắc rối đó, con ác ma đó đã bị oán khí cắn nuốt tâm trí rồi.”

“Lương Vũ, con đã diệt trừ con ác ma đó chưa, nói thật cho ông biết xem nào?” Lương lão gia tử cân nhắc một lúc rồi hỏi Lương Vũ.

“Ông nội, ông tin con đi, con thực sự đã trừ khử nó rồi mà.” Lương Vũ vẫn khẳng định chắc chắn.

“Con chắc chắn?”

“Con chắc chắn!” Lương Vũ đảm bảo.

Lương lão gia tử bình tĩnh nhìn chằm chằm Lương Vũ hai giây, Lương Vũ không chột dạ chút nào mà nhìn lại ông. Cuối cùng ông lựa chọn tin tưởng Lương Vũ, không gọi điện ngăn Lâu Minh đến biệt thự Hàn Sơn.

“Ông nội, lỡ như ...” Lương Quang nhìn chằm chằm Lương Vũ, anh ta đảm bảo một trăm phần trăm là Lương Vũ chưa đến biệt thự Hàn Sơn, mặc dù anh ta rất muốn cây gỗ kiếm đào của Lương Vũ, nhưng mạng người không phải là trò đùa.

“không sao.” Lương lão gia khoát tay, thực ra diệt trừ ác ma không phải là vì sợ ác ma làm bị thương Lâu Minh mà là sợ sát khí của Lâu Minh sẽ làm tăng sức mạnh của ác ma. Nếu như thực sự ác ma chưa bị diệt trừ thì ngày mai ông sẽ đích thân đến đó.

==

Năm phút sau, xe Lâu Minh đến biệt thự Hàn Sơn, vì phòng ngừa trong hai ngày tới có người lên núi Hàn Sơn, trợ lý Điền Phi đã cho người đặt một trạm kiểm soát dưới chân núi, cấm xe và người đi lên núi trong khoảng thời gian này.

Lâu Minh đi vào biệt thự, đưa tay nhìn đồng hồ, quay đầu nhìn Điền Phi “Đến mười hai giờ mười thì các cậu đều lui xuống dưới chân núi đi.”

“Vâng.” Điền Phi đặt sách và máy tính của Lâu Minh xuống bàn, đi đến phòng bếp đun một ấm nước, pha cho Lâu Minh một bình trà rồi mới xuống núi.

Mà trong rừng cây cách biệt thự 100m, Trần Ngự cũng vừa mới đi vào. Gần như là vừa bước vào rừng cây, Trần Ngự đã cảm giác được nguy hiểm, cô trở tay lấy một lá bùa trừ ma sơ cấp quăng ra ngoài, một đốm lửa hiện lên giúp cô nhìn rõ hình dáng của con ác ma. Đó là một con ma nam, có mặt xanh nanh vàng, đầu tóc bù xù, hai mắt phát ra ánh sáng xanh lè, đã không còn chút thần trí (tinh thần và lý trí) nào.

Ba hồn bảy phách của nó đã bị oán khí cắn nuốt, loại ác ma này đã không còn tính người, nếu không diệt trừ kịp thời để nó tiếp tục phát triển sẽ biến thành yêu quái gây hại cho con người. Mấy giây trôi qua, Trần Ngự đã quyết định, con ác ma này không cần đưa xuống âm phủ, chỉ có thể đánh tan ngay tại chỗ.

“Ra!” Tay phải của Trần Ngự vung lên, ném ra sáu lá bùa trừ ma sơ cấp. Trong nháy mắt, những lá bùa này tập hợp thành trận Khốn Linh (Linh lực bao vây), bao vây con ác ma vào trong, tay trái cầm một lá bùa trừ ma trung cấp định dán lên.

“Két, ầm” một tiếng vang thật lớn, hai tay con ác ma xé mở trận Khốn Linh, thân ảnh con ác ma lóe lên rồi biến mất, lá bùa của Trần Ngự dán vào không khí.

Cũng khá lợi hại đó!

“Mô!”

Ngón tay Trần Ngu chỉ vào án đường, mở mắt âm dương ra, quét mắt về bốn phía, rất nhanh xác định hướng mười giờ, con ác ma đang leo lên trên một tán cây yên lặng quan sát cô. Trần Ngu đưa tay ra, một lá bùa trừ ma trung cấp bay ra, ác ma gầm nhẹ một tiếng, sử dụng âm khí của mình tạo nên một bức chắn bùa trừ ma. Bùa trừ ma dán vào bức tường âm khí tạo thành không thể tiến thêm một bước.

“Nổ.”

Ngón tay Trần Ngu bấm niệm thần chú (pháp quyết), bức tường âm khí lập tức vỡ ra, theo đó, một luồng ánh sáng thần linh (linh quang) rực rỡ, mạnh mẽ đánh thẳng vào mặt ác ma. Con ác ma hét lên một tiếng thảm thiết, dường như đã bị chọc giận, điên cuồng nhào đến Trần Ngu.

Trần Ngu lui về sau một bước, chuyển thân mình né tránh, nương theo thế của ác ma túm chặt lấy tay của nó, móng tay đen nhánh của nó chỉ cách mắt Trần Ngu chưa đến 10cm. Từng trận âm khí lạnh lẽo từ trong thân thể (hồn thể) của ác ma truyền vào trong cơ thể của Trần Ngu, Trần Ngu bắt đầu khởi động linh lực.

“Ác ma ta đã thấy nhiều rồi, nhưng mà thể thảm như mi thì thật không nhiều, báo thù không được thì đi đầu thai đi, tội gì mà phải như này.”

Loại ác ma này được hình thành là do lúc còn sống đã bị chết rất thảm thiết, sau khi chết oán khí quá nặng, không muốn rời đi nhưng hết lần này đến lần khác lại không báo thù được. Thế là nó bắt đầu tôn thương người vô tội, càng hại nhiều người, oán khí càng nặng, oán khí càng nặng, sức mạnh càng tăng lên. Ý chí yếu ớt trời sinh không thể chống đỡ được sự khổng lồ sức mạnh to lớn như thế, cuối cùng bị oán khí khống chế, linh hồn trở thành thức ăn của oán khí, một lần nữa tự mình đưa mình vào đường chết.

“A a a!”

Trần Ngu dẫn linh lực trong cơ thể thông qua bàn tay nắm với ác ma truyền vào thân thể của ác ma, ác ma đau đớn vặn vẹo hét lên nhưng không thể thoát sự khống chế của Trần Ngu. âm khí đen ngòm va chạm với ánh sáng vàng chói của linh khí tạo thành một không gian kì dị trong rừng cây. Cuối cùng, linh khí vàng chói dần dần áp chế âm khí âm u, thân thể ngưng tụ của ác ma dần dần trở nên trong suốt, dường như chuẩn bị tiêu tán trong vũ trụ ...

Lúc này, bỗng nhiên có một luồng sát khí đỏ như máu che trời lấp đất bay đến, phá vỡ không gian do âm khí và linh khí tạo thành. Con ác ma vừa rồi còn thoi thóp sắp hồn bay phách lạc bỗng nhiên như được tiêm thuốc kích thích, sống lại một lần nữa, nâng cánh tay phóng như bay về phía Trần Ngu.

Trần Ngu nghiêng người thoát hiểm, vội vàng lấy la bàn từ trong túi vải ra, vung tay ném ra ngoài. Từ la bàn phóng ra một luồng sáng đâm ngay vào ngực ác ma, chỉ nghe một tiếng ‘ầm’, ác ma dừng lại một chút, Trần Ngu nhân cơ hội ác ma đang khựng lại, tiến lên phía trước, một lá bùa trừ ma cao cấp nhanh chóng đưa ra dán trên trán ác ma, hai tay niệm chú, dẫn truyền linh lực.

“Ầm!”

một tiếng vang thật lớn, ác ma vừa rồi còn kiêu ngạo ngang ngược trong nháy mắt nổ tung rồi biến thành tro bụi, ngay cả âm khí dày đặc lúc này cũng tiêu tán trong không khí.

Trần Ngu thu hồi la bàn, đặt móng ngồi trên bãi cỏ, nhìn xung quanh, sát khí đỏ như máu càng lúc càng dày đặc, nghĩ mãi mà không ra. Vừa lúc này, nơi này rõ ràng không có sát khí, vì sao bỗng dưng lại xuất hiện sát khí dày đặc như vậy, hơn nữa còn là sát khí màu đỏ, chẳng lẽ gần đây có cương thi?

Trần Ngu nghỉ ngơi trong chốc lát, quyết định đi tìm nơi phát ra sát khí để tìm hiểu xem sao, sát khí hung ác và mạnh mẽ như vậy, nếu như có cương thi, cô cũng không thể bỏ mặc được.

“Suýt ...” Trần Ngu vừa động thì thấy tay tê rần, cô quay đầu nhìn thấy cánh tay mình bị thương thì lập tức xanh mặt. Suýt chút nữa thì thua trong tay một con ác ma trăm năm, nếu để ông lão biết, cô còn không bị cười rộ rỡ.

Trần Ngu ra khỏi rừng cây, đi về nơi phát ra sát khí nhiều nhất, chỉ trong chốc lát là đến một ngôi biệt thự đang thấp đèn điện sáng trưng. Nhìn ngôi biệt thự, trong nháy mắt, trong đầu Trần Ngu không tự chủ mà nghĩ đến người đàn ông cô đã gặp ở đại học Đế Đô. Dù sao người mà bản thân họ mang sát khí trong người cô chưa gặp nhiều, chỉ có duy nhất anh ta mà thôi.

Trần Ngu nghĩ nghĩ, đem lá bùa trong tay cất đi, đi đến trước cửa biệt thự, nhấn chuông.

đang ngồi sửa bài phát biểu, Lâu Minh chợt nghe thấy tiếng chuông cửa. anh kinh ngạc buông bút máy. Phản ứng đầu tiên của anh là nghĩ không thể có người nào khác ở đây, nhưng lòng tò mò vẫn thúc đẩy anh đứng lên mở cửa. Lúc nhìn qua thiết bị giám sát, thấy hình ảnh của cô nhóc kia, lông mày của Lâu Minh vốn nhíu lại càng nhíu chặt hơn.

“Cạch.”

Cửa mở ra, Trần Ngu đẩy cửa đi thẳng vào phòng khách, khi cô nhìn thấy người đàn ông tỏa ra sát khí màu đỏ, dường như cả người đang chìm trong biển máu thì chỉ vào đối phương, thờ phỉ phò nói “Quả nhiên đúng là anh!”

“Sao em lại đến đây?” Lâu Minh đồng thời hỏi.

Tác giả có lời muốn nói:

Tây Thi: Em đến trừ ma mà anh còn phá em hả.

Tam thiêu: ...

Bạn đang đọc truyện *Xem Em Thu Phục Anh Như Thế Nào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13: Anh Ba

Lâu Minh đưa ly nước ép đưa hầu đến trước mặt cô gái đang ăn như hổ đói, rồi ngồi xuống phía đối diện.

“anh có biết là anh suýt nữa hại chết tôi không, bỗng nhiên sát khí lớn như vậy xuất hiện làm gì chứ.” Trần Ngư uống một ngụm nước dưa hấu, cũng không lau miệng, nói xong tiếp tục cúi đầu ăn sandwich.

Ừm, trong này có cho cái gì vậy ta, ăn ngon quá. Trần Ngư ăn thật vui vẻ, khoe miệng vừa dính tương ớt vừa dính nước dưa hấu nhìn vô cùng khô hạn.

Lâu Minh phía đối diện nhìn cô nhóc ăn uống mà mỉm cười, vừa nghe cô nói xong thì sắc mặt lập tức thay đổi, anh đứng lên vội vàng đi ra phòng khách, lấy nút ngọc đeo vào tay. Cả người vô cùng ảo não, sao anh lại chủ quan như thế chứ, quên mất thể chất đặc biệt của mình, này giờ anh quanh quẩn bên cô nhóc ngốc mà không có nút ngọc lâu như vậy không biết cô có bị ảnh hưởng gì hay không.

không được rồi, nhất định phải đưa cô ấy rời khỏi đây ngay lập tức.

Lâu Minh nghĩ xong, quay lại phòng ăn một lần nữa, đang muốn há miệng nói Trần Ngư rời đi thì đã thấy Trần Ngư quay đầu lại, vẻ mặt ghét bỏ nói “Bây giờ anh thu sát khí lại mà làm cái gì, ác ma đã bị tôi thu rồi, mà nó lại chẳng ảnh hưởng gì đến tôi.”

“không ảnh hưởng ... đến em?” Lâu Minh kinh ngạc nói “Em nói là sát khí của tôi không có tác dụng gì với em?”

“nói thừa.” Lúc tập quân sự đã bị tiêu hao thể lực, vừa rồi lại đánh nhau ác liệt với ác ma, lúc này Trần Ngư thật đói bụng, ăn liền lúc ba cái sandwich, lại uống một ngụm nước dưa hấu, vỗ vỗ ngực rồi nói tiếp “Tôi đường đường là một thầy trừ ma, nếu dễ dàng bị sát khí ảnh hưởng như vậy thì tôi còn bắt ma cái quỷ gì.”

Lâu Minh thật kinh ngạc, từ khi anh hiểu biết về điều đặc biệt của cơ thể mình đến giờ, anh chưa bao giờ gặp được người nào mà không sợ sát khí của anh. Ngay cả Mao đại sư, một vị đại sư có tu vi uyên thâm trong giới huyền học cũng chỉ có thể ở bên anh lâu hơn người bình thường một chút thôi, ở lâu cũng không tốt với cơ thể ông.

“không phải lần trước tôi đã nói với anh rồi sao, cẩn thận không tôi thu anh.” Trần Ngư đưa miếng sandwich cuối cùng nuốt vào bụng, cầm khăn giấy lau lau tay, nhìn Lâu Minh nói “Nếu ngay cả sát khí của anh mà tôi không xử lý được thì tôi thu anh làm sao.”

Thần sắc của Lâu Minh từ từ trở nên phức tạp, anh yên lặng đem nút ngọc vừa đeo lên một lần nữa cõi ra bỏ lên bàn.

Trần Ngư nhìn thoáng qua nút ngọc, mặc dù có chút tò mò nhưng không lấy lên mà tiếp tục lau miệng.

“Em vừa nói em mới bắt một con ác ma ở gần đây?” Lâu Minh lại ngồi đối diện với Trần Ngư.

“Đúng thế!” nói đến đây, Trần Ngư tức giận rồi “Tôi vừa ở khu rừng phía sau khu biệt thự, tôi vừa mới không chế được ác ma, đang muốn ra tay thì luồng sát khí đột nhiên thổi tới. anh biết chuyện gì xảy ra không?”

Lâu Minh im lặng lắc đầu.

“Con ác ma đó hấp thu sát khí trên người anh.” Trần Ngư nói điểm chính “Lúc đầu còn thoải mái, sau đó lại nhảy nhót tung bưng lên, anh nhìn tay tôi đây nè.”

Trần Ngư đưa cánh tay bị thương cho Lâu Minh nhìn “Nhìn chuyện tốt mà anh làm nè.”

Lâu Minh nhìn vết cào trên tay Trần Ngư, nhú mày lại, đang muốn đưa tay xem xét vết thương của cô thì thấy Trần Ngư thu tay lại, tức giận hỏi “anh nói anh nên bồi thường cho tôi như thế nào?”

“Bồi thường?” Lâu Minh nghi ngờ.

“Đứng!”

“Em muốn tôi bồi thường em như thế nào?” Lâu Minh hứng thú nhìn Trần Ngư.

“Tôi còn chưa nghĩ ra, chờ tôi nghĩ ra sẽ nói cho anh biết.” Trần Ngư vốn chỉ thuận miệng nói thôi nhưng thực sự muốn Lâu Minh bồi thường như thế nào, cô vẫn chưa nghĩ đến.

“Được, khi nào em nghĩ xong thì lúc nào cũng có thể tìm tôi, nhưng mà ...” Lâu Minh nhìn Trần Ngư, thông thả ung dung nói “Trước tiên chúng ta cần làm rõ trách nhiệm đã?”

“Làm rõ trách nhiệm?” Trần Ngư không hiểu chớp chớp mắt.

“Đầu tiên.” Lâu Minh hỏi Trần Ngư “một người vốn ở trong doanh trại quân đội tập quân sự, vì sao nửa đêm nửa hôm lại xuất hiện ở đây?”

“Nác!” Trần Ngư nhin không được mà nác cụt một cái.

“Tiếp theo, mặc dù tôi không biết tại sao em lại chạy đến đây bắt ma nhưng mà, tôi đã yêu cầu trước mười hai giờ đêm, tất cả âm khí, sát khí xung quanh biệt thự Hàn Sơn phải được tiêu trừ.” Lâu Minh chỉ vào nút ngọc “Khi tôi lấy nút ngọc xuống đây là mười hai giờ mười rồi.”

“Nác!” Trần Ngư che miệng, chột dạ ngồi lùi lại phía sau.

“Cuối cùng, đây là nhà tôi, tôi đang ở nhà mình mà bỗng nhiên em lại chạy đến đây hỏi tội tôi. Như vậy gọi là cái gì? ‘Người ngồi trong nhà, họa từ trên trời rơi xuống’, em nói có đúng không?” Hai tay Lâu Minh ôm ngực, dựa vào ghế mỉm cười nhìn cô nhóc ngồi đối diện, ánh mắt đã bắt đầu đảo vòng quanh.

Trần Ngư chột dạ, ánh mắt đảo quanh, hơi bối rối.

Xong đòi, xong đòi rồi. Mình phải nghĩ ra sớm chứ. ‘Mưa bay tháng ba’ nói có nhân vật rất quan trọng đến ở, xung quanh núi Hàn Sơn này chỉ có căn biệt thự này, vậy chính là người đàn ông trước mắt này rồi.

Lúc đầu mình trừ ma sau mười hai giờ không có người nào biết, nhưng ai bảo mình nào ngẩn, tự động dâng đến cửa vậy chứ. Nếu bị ‘Mưa bay tháng ba’ biết, không biết mình có nhận được hai trăm hai mươi vạn còn lại không trời.

Lâu Minh thấy cô nhóc đã bị anh dọa sợ đến mức trắng cả mặt thì thấy không đành lòng, nói “Được rồi, lần này tôi không so đo với em nữa, để tôi giúp em xử lý vết thương rồi kêu người đưa em xuống núi.”

“anh thật ...” Trần Ngư đang định hỏi anh có thật không tính toán với cô không thì chuông điện thoại của cô reo lên, Trần Ngư đành phải nghe trước.

“nói chuyện xong thì đến phòng khách nhé.” Lâu Minh nói xong, đứng dậy đi ra phòng khách.

Đến lúc Trần Ngư nói chuyện điện thoại xong đi ra phòng khách, Lâu Minh đã lấy hộp y tế đặt trên bàn, thấy Trần Ngư đi ra thì nói “Em ngồi ở đây, cởi áo khoác ra nào.”

“À.” Bị người ra tóm lấy hai trăm hai mươi vạn, Trần Ngư thành thật hơn nhiều.

Bên trong áo khoác là một chiếc áo thun trắng đơn giản, cô gái đã dường được nước da trắng nõn, hai vết máu đen nổi bật thật chói mắt.

“Sao máu lại màu đen?” Lâu Minh nhíu mày hỏi.

“Đó là do oán khí, oán khí của ác ma tương đối nặng.” Trần Ngư giải thích.

“Vậy phải xử lý như thế nào?” Vết thương thông thường thì anh còn xử lý được, còn vết thương do oán khí gây ra anh chẳng biết phải làm sao.

“không sao, để tôi làm cho.” Trần Ngư nói, nâng tay lên, tay phải áp vào vết thương, một luồng linh khí nhàn nhạt xua đi oán khí bám xung quanh vết thương, vết thương vừa nãy còn đen thui dần dần trở thành vết máu đỏ bình thường.

Mặc dù lúc trước cũng biết là cô nhóc này cũng có chút bản lĩnh nhưng tận mắt nhìn thấy một màn này, Lâu Minh vẫn im lặng trong giây lát rồi mới cảm động xử lý vết thương cho Trần Ngư.

“Vậy ... à ... anh vừa nói sẽ tiễn tôi về nhà hả?” Trần Ngư nhỏ giọng xác nhận.

“Ừm.” Lâu Minh vừa lau vết thương vừa nhẹ nhàng ừ một tiếng.

“Vậy tốt quá.” Trần Ngư lập tức thở phào một hơi “Lúc này bác tài xế vừa mới gọi nói phía chân núi đột nhiên bị trạm kiểm soát chặn lại, ông ấy không lên đây được nên về trước rồi. Nếu anh không đưa tôi về thì tôi không về kịp tập quân sự.”

Lâu Minh dừng tay bôi thuốc, cau mày nói “Em còn muốn chạy về tham gia tập quân sự nữa.”

“Vâng.” Trần Ngu gật đầu.

“Đêm nay là em leo trộm tường ra ngoài?” Lâu Minh hỏi

“Làm sao anh biết tôi leo tường?” Trần Ngu kinh ngạc nói.

Bởi vì lần leo tường đầu tiên của em là leo tường nhà tôi.

“Ngày mai em báo bệnh xin nghỉ đi, đừng tập quân sự nữa.” Lâu Minh đã rửa vết thương, bắt đầu băng lại cho cô nhóc.

“không sao, vết thương nhỏ thôi.” Trần Ngu chẳng để ý.

“Vậy để tôi nhờ người xin giúp em.” Lâu Minh phát hiện hình như từ hồi về Đế Đô, cô nhóc này chưa an phận một chút xíu nào.

Nhờ người khác xin giúp tôi? Có ý gì? Là tí nữa tiễn tôi về xong sẽ cho người trực tiếp xin phép nghỉ cho cô sao? Vậy chẳng phải là việc cô lên nửa đêm trốn đi sẽ bại lộ sao?

“không cần, không cần, để tự tôi xin nghỉ, để tự...” Trần Ngu lo lắng lắc đầu liên tục.

“Đừng nhúc nhích!” Lâu Minh đè cánh tay của cô nhóc đang quơ loạn xạ, băng gạc lại thật tốt rồi mới buông tay “Tự em xin?”

“Ừ!” Trần Ngu sợ chết, xin nghỉ tập quân sự chỉ phải xin phép thầy giáo chứ còn lên trốn khỏi doanh trại quân đội thì là việc lớn à nha.

“Mấy người của tôi không thể lên núi, chút nữa em tự đi xuống núi, đến ngã ba sẽ có người đưa em về.” Lâu Minh cất dụng cụ y tế rồi bỏ vào ngăn kéo bàn.

Trần Ngu giật giật cánh tay đã được băng bó kỹ, phát hiện không còn đau nữa, cô mặc áo khoác vào, nghĩ nghĩ rồi đến sau lưng Lâu Minh nói cảm ơn “Cám ơn anh nha! À, còn nữa, tôi vẫn chưa biết tên của anh, anh xem trong thời gian ngắn vậy mà chúng ta đã gặp nhau hai lần rồi, chúng ta làm quen một chút, được chứ.”

Lâu Minh xoay người.

“Để tôi giới thiệu trước, tôi là Trần Ngu, anh có thể gọi tôi là Tây Thi hoặc là Tiểu mỹ nhân...” Trần Ngu tự giới thiệu.

“Tiểu mỹ nhân?” Lâu Minh không thể tin lặp lại.

“Đúng rồi?” Trần Ngu rất tự giác trả lời.

“Khụ...” Lâu Minh thực sự không nhịn được, xoay người lấy tay đỡ cánh tay nén cười đến gầy lưng.

“A, không đúng, không thể để nam giới gọi tôi là tiểu mỹ nhân được, anh vẫn nên gọi tôi là Tây Thi đi, nếu không thì nghe giống như đùa giỡn lưu manh.” Trần Ngu bỏ sung.

Lâu Minh dựa tay lên cánh tay nén cười đau cả bụng, một lúc lâu mới bình tĩnh lại.

“Còn anh tên là gì?” Chẳng hề biết gì, Trần Ngu thấy đối phương lâu không trả lời mình, thế là chủ động hỏi.

“Lâu Minh.” Lâu Minh vất vả mới nín được cười, quay người nhìn cô nhóc đứng chỉ đến cầm mình “Em có thể gọi tôi là anh Ba.”

“Lâu Minh, tên này có chút quen quen.” Trần Ngu suy tư ba giây, sau đó mắt sáng lên, ngón tay chỉ vào Lâu Minh, cả người kích động đến ngón tay cũng run run, lắp bắp nói “A, anh là người... cái nhà đó, tòa nhà phía bắc khu tập thể.”

Lâu Minh dù bận vẫn ung dung nhìn đáng vẻ khiếp sợ không thôi của cô nhóc này.

“Đúng rồi, anh còn đưa cho tôi một con gấu bông nhỏ, đúng không?” Trần Ngu hỏi.

Lâu Minh mỉm cười gật đầu.

“Đúng là anh?” Trần Ngu không thể tin nói.

“Là anh.” Lâu Minh gật đầu lần nữa.

“anh Ba!” Trần Ngu đột nhiên nhào đến, ôm cánh tay người nào đó không buông, hai con mắt chớp chớp như con cún nhỏ, nhấp nháy nhấp nháy như muốn làm nũng.

Lâu Tam thiếu kinh ngạc nhướng mày, nhưng rồi dè dặt không hất ra.

Bạn đang đọc truyện *Xem Em Thu Phục Anh Như Thế Nào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 14: Em muốn đến nhà anh chơi

đã bao nhiêu năm qua, trong kí ức của Lâu Minh chưa bao giờ tồn tại việc một người nào đó “không hề kiêng nể gì” mà đụng chạm vào người anh. Cho nên cái cảm giác được người khác thân mật ôm chặt cánh tay làm cho anh cảm thấy thật mới lạ, mới lạ đến mức không lập tức né tránh cô nhóc.

“anh Ba, thì ra chúng ta ở gần nhà nhau như vậy.” Trần Ngự tiếp tục làm quen.

Trong lòng Lâu Minh hưởng thụ cảm giác nhiệt độ ấm áp từ cánh tay truyền đến một lúc, ngẩn người, rồi nhẹ nhàng đem tay thoát ra “Ừ.”

“Vậy sao hôm nay anh lại chạy đến đây ở?” Hai mắt Trần Ngự xoay tròn “Em nhớ là nhà của anh có rất nhiều linh khí mà.”

không biết tại sao, lúc nghe được câu này, trong đầu Lâu Minh lại hiện lên hình ảnh người nào đó nửa đêm vụng trộm chôn la bàn ở góc tường nhà anh.

“Ồ đây là phòng an toàn của anh.” Lâu Minh giải thích.

“Phòng an toàn?” Trần Ngự không hiểu hỏi.

“Sát khí trên người anh mỗi ngày một mạnh hơn, nếu bỏ mặc thì sẽ phát triển đến mức độ bùng phát.” Khi nói đến từ ‘bùng phát’, mặt Lâu Minh cũng trở nên căng thẳng.

Trần Ngự tất nhiên là biết hậu quả của sát khí bùng phát, lông mày của cô nhăn chặt lại “Sát khí của anh đã nghiêm trọng đến vậy sao? Em đã gặp anh hai lần, sát khí của anh mặc dù nghiêm trọng nhưng cũng không đến mức mất khống chế chứ.”

“Đó là vì định kỳ anh sẽ phải phóng thích sát khí.” Lâu Minh nói “Lần trước là ở đại học Đê Đô, lợi dụng ‘khí lạnh cần sát khí’ là chuyện hàng năm bắt buộc anh phải làm. Còn lại, chính là ở đây.”

Lâu Minh nhìn xung quanh phòng, tiếp tục nói “Muội km quanh biệt thự ở Hàn Sơn này đều không có bóng người, anh bố trí hai, ba nơi như thế này để phóng thích sát khí, định kỳ anh đều đến những nơi đó ở lại vài ngày.”

“Vậy là trạm kiểm soát dưới núi cũng là anh cho làm?” Trần Ngự hỏi.

“Ừ.” Lâu Minh gật đầu.

“anh cho người phong tỏa đường, cho người tìm thầy trừ ma, thực ra là anh không muốn làm tổn thương người khác, có phải không?” nói đến đây, Trần Ngự bỗng nghĩ lại ngày đó ở trường đại học, cô lên mặt ra lệnh cho anh không được đi ra ngoài gây họa cho người khác, lập tức vô cùng xấu hổ “À, ... ngày hôm đó ... em không có ý gì đâu.”

Lâu Minh nhướn mày, ra vẻ không biết hỏi “Ngày nào?”

“Chính là ngày đó đó, ở trường học đó.” Trần Ngự ngượng ngùng “Em không nên nói anh như vậy.”

“À.” Lâu Minh ra vẻ ‘bỗng nhiên nhận ra’, nói “Ngày mà em nói muốn thu anh á?”

Khuôn mặt nhỏ của Trần Ngự đỏ ửng lên “Em đã nói là em không có ý gì mà.”

“Vậy sao.” Lâu Minh nhìn không được bật cười “Lúc vừa thấy em xuất hiện ở biệt thự, anh còn tưởng em cố ý đến thu anh đó chứ, quả thật là giật cả mình mà.”

“Đó là em dọa anh thôi, môn phái của em, nếu người ta không trả tiền thì sẽ không tùy tiện ra tay.” Trần Ngự nói.

“Nên hôm đó, em hỏi tiền của anh, sau đó lại về một bữa trăn sát để trị anh.” Lâu Minh nhướn mày.

“Ai da, em đã nói là hiểu lầm mà.” Trần Ngự thấy Lâu Minh nhất quyết bám vào đề tài này khôngbuông, thì hơi tức giận “Chuyện hôm đó cho qua đi, cùng lắm thì em trả lại anh cây bút máy là được chứ gì.”

Lâu Minh nhìn cô nhóc vừa nãy còn là thái độ nịnh nọt lấy lòng mình, bỗng chốc liền tức giận, trong lòng thở dài, quả nhiên vẫn còn trẻ con, không có kiên nhẫn chút nào.

“không cần đâu.” Lâu Minh nói “Ngược lại, anh còn muốn chi tiền mời em một chuyện đây.”

“Mời em?” Trần Ngự nghi ngờ “Mời em làm gì? Trừ ma? Cũng như hôm nay, giúp anh diệt trừ các loại âm khí ở khu vực nhà an toàn của anh?”

“không phải.” Lâu Minh lắc đầu, giọng nói cũng trở nên nghiêm túc “anh muốn nhờ em, sau này nếu sát khí của anh không kiểm soát được, nhớ là đến thu anh.”

Trần Ngự trừng mắt nhìn, đối diện với ánh mắt bình tĩnh của Lâu Minh thì búng tỉnh nhận ra “anh là muốn em giúp anh trấn áp sát khí?”

Thấy dáng vẻ nhẹ nhàng của Trần Ngự, Lâu Minh cảm thấy hình như có chỗ nào đó sai sai nhưng lại không nói rõ được chỗ nào không đúng, vì thế đành gật nhẹ đầu.

“Em nói cho anh biết nha, phí em thu rất đắt đó, đặc biệt là người có sát khí nặng giống như anh thì càng phải mắc tiền hơn.” Trần Ngự chớp đôi mắt to, sợ người khác không biết cô đang có ý định tính quái gì.

Vừa rồi, tâm tình của Lâu Minh còn có chút nặng nề, bị dáng vẻ của cô làm cho buồn cười, vậy là anh hứng thú nhìn cô nhóc tiếp tục dọa dẫm “Vậy em nói giá đi, xem anh có nổi tiền đưa cho em không?”

“anh xem, sát khí của anh đều tăng lên mỗi ngày, nói cách khác em phải thường xuyên phải giúp anh trấn sát rồi.” Trần Ngự vạch ra tính nghiêm trọng của vấn đề.

Lâu Minh sững sờ, vừa rồi ý của mình là như vậy sao?

“Nên anh phải thường xuyên mời em đến trấn sát, chi phí này không nhỏ đâu nha.” Trần Ngự nói tiếp, móc nối quan hệ “Nhưng mà, kể ra thì chúng ta cũng quen biết nhau từ nhỏ.”

Chỉ gặp hai lần cũng coi như là quen biết sao?

“Chúng ta là hàng xóm, anh còn tặng quà cho em nữa, mẹ em nói khi còn bé chúng ta đã từng gặp nhau.”

Nên?

“Vì thế, em tính thế này có được không?”

Lâu Minh thấy cô nhóc lượn quanh này giờ mà còn chưa nói đến điểm chính, rất phối hợp hỏi “Em muốn thế nào?”

“Em sẽ không thu tiền, trấn sát miễn phí cho anh, nhưng mà ... khụ ... anh có thể cho em thường xuyên đến nhà để hấp thụ linh khí không?” Trần Ngự đã suy nghĩ kỹ, giúp Lâu Minh trấn sát thì một năm chắc chừng mấy lần thôi, nhưng nếu có thể đến nhà anh để cho la bàn hấp thụ bổ sung linh khí, còn có thể để mình về mấy lá bùa trừ ma nữa, đó mới là con đường phát tài a.

Quả nhiên là nhìn trúng linh khí ở nhà mình, Lâu Minh chẳng có chút ngoài ý muốn nào.

“Thực ra anh đâu có tổn thất gì, coi như là bạn bè đến nhà anh chơi đi.” Trần Ngự nói xong, ánh mắt mong đợi nhìn Lâu Minh.

Coi như là bạn bè đến nhà chơi? Lâu Minh sững sờ, quay đầu nhìn ánh mắt sáng lấp lánh của cô nhóc, tâm tình có chút phức tạp.

Thêm một người bạn sao?

Reng reng reng ...

Tiếng chuông điện thoại đột nhiên phá vỡ sự yên tĩnh trong phòng, Lâu Minh hoàn hồn, nhận điện thoại, giọng nói của trợ lý Điền Phi vọng tới “Tam thiếu, Trần tiểu thư còn chưa xuống núi, có thể xảy ra chuyện gì hay không?”

“không có gì đâu, lát nữa cô ấy sẽ xuống.” Lâu Minh nói xong, để điện thoại xuống, đưa tay nhìn đồng hồ, phát hiện đã gần hai giờ rồi, vì thế nói với Trần Ngự “Em nên về thôi, trời sáng bây giờ.”

“Vậy ... còn chuyện đó ...” Trần Ngự cẩn thận hỏi “Chúng ta trao đổi số điện thoại và số Wechat đi, lúc nào về em sẽ đến nhà anh chào hỏi.”

Đây là ép buộc mình đồng ý? Lâu Minh nhìn không được cười khế, cuối cùng không nỡ từ chối sự cảm dỗ nơi đáy lòng, trao đổi số điện thoại và Wechat với Trần Ngự.

Hơn hai mươi năm, người duy nhất không bị sát khí của anh ảnh hưởng, có thể không cần e dè mà tiếp xúc với bạn bè, thật là một sự hấp dẫn thật lớn mà.

Trần Ngự hài lòng đi ra khỏi biệt thự, được Lâu Minh cho người đưa về gần doanh trại quân đội, sau đó vô cùng thuận thực leo tường, chuẩn em trở về kí túc xá.

một tuần sau, kì tập quân sự kết thúc đồng thời cũng nghênh đón kì nghỉ dài mười một ngày, Trần Ngự không trở về kí túc xá như các bạn học khác mà trực tiếp trở về nhà.

Mẹ Trần đã gần một tháng chưa gặp con gái, đã chuẩn bị sẵn một bàn thức ăn ngon chờ cô. Lúc đầu bà còn nghĩ, con gái tập quân sự một tháng

chắc sẽ đen không còn nhìn ra người, không ngờ rằng khi gặp con gái người không những không đen thêm mà còn trắng ra. Mẹ Trần rất vui mừng khen ngợi thẩm mỹ viện mấy câu, hiển nhiên là coi việc Trần Ngự trắng ra là do công của sản phẩm làm đẹp của thẩm mỹ viện.

Ăn cơm tối xong, mẹ Trần đang muốn cùng con gái tâm sự thì Sở Tiêu chạy đến tìm Trần Ngự.

Trần Ngự hơi kỳ quái nhìn Sở Tiêu bỗng nhiên chạy đến cửa tìm cô, mặc dù lúc trước đã gặp nhau ở trang trại ngựa một lần nhưng Trần Ngự cảm thấy quan hệ của hai bên không tốt đến mức mà đến nhà thăm hỏi.

“Sở Tiêu? Chị có chuyện tìm tôi sao?” Trần Ngự hỏi.

“Ừ.” Sở Tiêu do dự nhìn thoáng qua mẹ Trần đang ngồi bên cạnh, nhỏ giọng hỏi “Em gái Trần Ngự, có muốn đến nhà chị chơi không?”

“Đến nhà chị?” Trần Ngự không nghĩ ngợi gì, lập tức từ chối “không được rồi, tôi vừa mới tập quân sự về xong, còn hơi mệt.”

Sở Tiêu thấy Trần Ngự từ chối thì nóng lòng “VẬY ... em có thể ra ngoài một chút không?”

Trần Ngự kinh ngạc nhìn Sở Tiêu

Sở Tiêu xích lại gần Trần Ngự nhỏ giọng nói “Văn Văn đang ở bên ngoài.”

Trương Văn Văn? cô nhìn Sở Tiêu khó hiểu “Cậu ta tìm tôi làm gì?”

“Lần trước không phải là em nói, trên bả vai của em ấy có ... có cái gì đó sao?” Khi Sở Tiêu nói đến cuối câu, giọng nói cũng tự động nhỏ xuống.

Con ma roi xuống nước kia? Trần Ngự kinh ngạc nhú mồm, chẳng lẽ vẫn còn bám vào vai Trương Văn Văn?

không nén được tò mò, Trần Ngự đi theo Sở Tiêu ra ngoài, bên cạnh nhà cô đậu một chiếc xe hơi màu đen, bên trong là Trương Văn Văn đã gầy một cách kì cục, sắc mặt trắng bệch phối hợp với quần thâm đen thui ở hai mắt, nhìn cậu ta còn dọa người hơn so với con ma đang ở trên vai.

Trần Ngự nhìn thấy Trương Văn Văn, không nhận được nhú mồm “Cậu đã làm gì rồi?”

“Ưm ưm.” Trương Văn Văn nôn nóng um um hai tiếng, sau đó lấy điện thoại ra bùm bùm đánh chữ rồi đưa di động cho Trần Ngự nhìn.

Trần Ngự nhìn lướt qua điện thoại, không thèm đọc kĩ nữa, dưới ánh mắt khó hiểu của hai người còn lại, đưa tay gạt cái tay của con ma đang che miệng Trương Văn Văn ra.

“hiện giờ cậu có thể nói chuyện.” Trần Ngự nói.

Trương Văn Văn chỉ cảm thấy miệng mình được thả lỏng, cô thử há miệng, phát ra hai tiếng kêu, phát hiện đúng là mình có thể nói chuyện, vì thế lập tức khóc òa lên.

Sở Tiêu thấy Trần Ngự đưa tay từ bên miệng Trương Văn Văn lấy cái gì đó ra, sau đó Trương Văn Văn lập tức có thể nói chuyện, cảm thấy sống lưng lạnh toát, không nhận được mà lui sau một bước.

“Cậu đừng có khóc, khóc là tôi đi giờ đó.” Trần Ngự nói.

“Tôi ... tôi ...” Trương Văn Văn ngừng khóc, nhỏ giọng nghẹn ngào nói “Em gái Trần Ngự, cậu giúp tôi đi, cậu giúp tôi tiền nó đi đi.”

Ánh mắt Trần Ngự chuyển qua nhóc ma đang nằm sấp trên vai Trương Văn Văn đang giương mắt đề phòng nhìn cô. Thấy vậy, lông mày của Trần Ngự nhíu chặt lại. Lúc trước khi cô trông thấy đứa nhóc này vẫn còn là một nhóc ma ngây thơ, không có ý thức, ba đến năm ngày là có thể tự động quay về âm phủ, sao một tháng không thấy mà trên người nó đã xuất hiện lệ khí (ác khí) rồi.

“Cậu đã làm gì nó rồi?” Trần Ngự nhìn Trương Văn Văn.

Tác giả có lời muốn nói:

Tây Thi: Đầu năm nay còn có người đưa tiền chủ động mời tôi đến thu anh ta!

Tam thiếu: Mau đến thu anh đi!

Bạn đang đọc truyện *Xem Em Thu Phục Anh Như Thế Nào* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15: Nhóc ma

Trần Ngự thấy một hồn ma tốt bỗng nhiên bị dính oan nghiệt thì vô cùng tức giận mà không thể phát tiết. Đứa nhỏ này đời này qua đời ngoài ý muốn, đời sau có thể đầu thai đến một gia đình tốt. Nhưng nếu mang theo lệ khí xuống âm phủ thì còn có thể tìm chỗ tốt để đầu thai được nữa đâu.

“Cuối cùng là cậu đã làm gì nó?” Giọng nói của Trần Ngự cũng lạnh xuống.

“Nó ... Nó vẫn còn hả?” Khuôn mặt Trương Văn Văn trắng bệch “Là nó, cái con ma đó, nó không cho tôi nói chuyện, đúng không?”

“Đúng, nó lấy tay che miệng cậu lại.” Trần Ngự dứt khoát ăn ngay nói thật, dù sao thì Trương Văn Văn là tự chuốc họa vào thân.

“Cậu mau giết nó, giết nó đi.” Trương Văn Văn nghĩ đến có một con ma chết đuối vẫn luôn bám theo cô, còn dùng tay che miệng cô thì sợ vỡ mật.

Trần Ngự thấy con ma nhỏ trên bả vai của Trương Văn Văn vốn chỉ nhìn cô đề phòng, sau khi nghe Trương Văn Văn nói như vậy thì ánh mắt lập tức biến đổi, một làn khí đen nhàn nhật tỏa ra từ toàn thân nó.

“Cậu cầm miệng!” Trần Ngự nghiêm khắc cắt ngang giọng nói ồn ào của Trương Văn Văn “Nếu cậu còn ồn ào, cậu có tin là nó không chỉ bịt miệng cậu mà còn bịt luôn cả mũi cậu không!”

Cả miệng và mũi đều bị che thì không phải là ngạt chết à, nhận ra điều này, Trương Văn Văn đang la hét ồn ào lập tức nín lặng, tiếng la còn kẹt lại trong cuống họng phát ra tiếng kêu như bị người ra bóp cổ, ánh mắt mở to hoảng hốt.

“Em yên tâm, chị sẽ không để cậu ta làm tổn thương đến em.” Trần Ngự đột nhiên nói.

Ánh mắt Trương Văn Văn cảm động nhìn Trần Ngự “VẬY ... CẬU ... CẬU CÓ THỂ TIỀN NÓ ĐI ĐƯỢC CHỨ?”

“không phải tôi nói với cậu!” Trần Ngự ghét bỏ khoát tay chặn lại, quay đầu nhìn bên phải vai của Trương Văn Văn, đối diện với ánh mắt nghi ngờ của nhóc ma “Cậu ta sẽ không làm tổn thương em lần nữa đâu.”

Nhóc ma trừng mắt nhìn, dường như đang suy nghĩ điều gì đó, nó nhớ rõ chị gái này, một tháng trước, chị gái này đã nhìn thấy nó, còn nhìn nó cười. không như những người khác, luôn bắt nạt nó. Nhóc ma nghĩ nghĩ rồi lựa chọn tin tưởng chị gái duy nhất có thể nhìn thấy nó, chưa bao giờ làm tổn thương nó. Bàn tay đang định vươn về mặt Trương Văn Văn từ từ thu lại, khí đen quanh thân cũng dần dần biến mất.

Trần Ngự thở phào một hơi, quay về phía Trương Văn Văn đang run rẩy bả bả “Đến cùng là cậu đã làm gì nó? Nếu cậu không nói thì tôi cũng mặc kệ cậu đó!”

“Tôi ... tôi ...” Về mặt Trương Văn Văn vô cùng hoảng sợ, cô vừa cảm giác được trên cổ có một luồng khí lạnh, dường như có cái gì đó lướt qua cổ cô. Nghĩ đến việc Trần Ngự nói con ma nhỏ này có định làm cô chết ngạt, Trương Văn Văn lập tức bị dọa đến mức hồn phách bay hết, ú ớ không nói lên lời, chỉ có thể đưa mắt nhờ Sở Tiêu giúp đỡ.

Sở Tiêu đứng một bên quan sát từ nãy giờ, nhìn hành động của Trần Ngự làm cô cũng tin chắc là Trần Ngự có thể nhìn thấy con ma chết đuối kia. Nếu không thì sao chỉ liếc mắt là Trần Ngự có thể nhận ra Trương Văn Văn đã làm gì đó với con ma chết đuối. Mấy ngày qua cô vẫn luôn ở bên cạnh Trương Văn Văn, nghĩ đến đây Sở Tiêu cũng bị dọa một trận.

“Văn Văn, Văn Văn tìm mấy Thiên Sư muốn ... siêu độ cho Trương Hiểu Bản.” Sở Tiêu run run nói, Trương Hiểu Bản chính là tên của con ma nhỏ trên vai Trương Văn Văn.

** Siêu độ: Lễ của nhà Phật cầu cho linh hồn người chết vượt được bến mê, tình trạng của chúng sinh còn vương vấn với những điều thèm muốn, nguồn gốc của mọi nỗi đau khổ.*

“Siêu độ?” Trần Ngự cười lạnh “Lúc trước khi tôi thấy nó, chỉ còn mấy ngày nữa là nó đến âm phủ để đầu thai. Sao cậu siêu độ cho nó một lần mà làm nó biến thành thế này.”

“Nó sắp đi đầu thai?” Trương Văn Văn không thể tin kêu lên “Tôi cho là nó muốn hại tôi, nên tôi mới, tôi mới ...”

“Cậu có tạt giặt mình.” Trần Ngự nói thẳng

“Tôi không cố ý, hôm đó khi tôi đi ngang qua hồ ... Kỹ thuật bơi của tôi không giỏi nên không nhảy xuống cứu nó. Nhưng mà tôi đã chạy đi tìm người cứu nó nhưng không còn kịp nữa rồi. Tôi thật sự không cố ý đâu, không phải là tôi hại chết nó đâu, tôi không phải cố ý thấy chết mà không cứu đâu.” Trương Văn Văn vừa nói vừa khóc nức nở.

Đương nhiên Trần Ngự biết không phải là Trương Văn Văn hại chết Trương Hiểu Bản, khi lần đầu nhìn thấy Trương Hiểu Bản bám vào vai Trương Văn Văn, Trần Ngự đã biết. Lúc cậu bé sắp chết và Trương Văn Văn chắc đã liếc nhìn nhau một cái. Ý chí muốn sống của cậu bé rất mãnh liệt, mặc dù thân thể đã chết nhưng hồn phách lại vô ý thức bám vào vai Trương Văn Văn. Mà lúc đó Trương Văn Văn phát hiện cậu bé chết đuối, khi đã thấy cậu bé từ vong chắc là cũng chưa bao giờ đến gần xác cậu bé, do đó hồn ma dưới trạng thái vô ý thức mới bị Trương Văn Văn mang về nhà.

Người sau khi chết, trong bảy bảy bốn mươi chín ngày đều mong muốn trở về nhà một lần, nhưng hiển nhiên là Trương Văn Văn không đến nhà cậu bé

cứng vãi nên cậu bé không tìm được đường về nhà, vãi bám lên vai Trương Văn Văn. Điều này cũng không có gì lớn, chờ qua bốn mươi chín ngày thì hồn ma của cậu nhóc sẽ tự động xuống âm phủ, nhưng xui xẻo làm sao, Trương Văn Văn đột nhiên lại mời Thiên Sư đến thu Trương Hiểu Bản.

Nếu cậu ta mời được Thiên Sư chân chính siêu độ cho Trương Hiểu Bản thì không nói làm gì, đằng này cậu ta lại mời phải Thiên Sư giả mạo, cũng không biết là những người đó làm gì mà chọc giận Trương Hiểu Bản.

“Tôi sai rồi, tôi thực sự sai rồi. Trần Ngư, tôi van xin cậu, cậu nói nó bỏ qua cho tôi đi.” một tháng này Trương Văn Văn thực sự là sợ muốn chết, hàng đêm đều gặp ác mộng, mùa hè nóng nực mà bà vai phải lúc nào cũng lạnh buốt, sau đó còn bị Trương Hiểu Bản bịt miệng không thể nói chuyện.

Trần Ngư nhủ mày, việc này đúng là cô không thể không quan tâm, không phải là vì Trương Văn Văn mà còn là vì Trương Hiểu Bản. Đứa nhỏ này khi chết đi mới có bảy tuổi, chết non đã làm cho người ta tiếc nuối rồi, cô không thể trơ mắt nhìn nhóc mà vì Trương Văn Văn mà mắc nghiệp chướng.

** Nghiệp chướng: chỉ tội ác ngăn trở việc tu hành, theo cách gọi của đạo Phật*

“Cậu muốn mời tôi đuổi ma hả?” Trần Ngư hỏi Trương Văn Văn.

“Mời, mời, cậu muốn bao nhiêu tiền tôi đều trả.” Trương Văn Văn gật đầu liên tục.

“Được rồi.” Trần Ngư cũng không khách khí, ra giá “Hai mươi vạn.”

“Cái gì? Hai mươi vạn?” Trương Văn Văn không thể tin, cô mời nhiều thầy trừ ma như vậy, đắt nhất cũng chỉ có hai vạn thôi.

“Cậu chê đắt?” Trần Ngư nhủ mày.

“không đắt, không đắt.” Trương Văn Văn nào dám chê đắt nữa, cô còn sợ Trần Ngư không giúp nữa “Cậu ... Cậu giúp tôi siêu độ cho nó đi, tôi trả mà, trả mà.”

“Vay cậu đưa tiền trước đi.” Tôi không quen thân cậu lắm, không thể cho kí sổ được.

“...” Trương Văn Văn nhìn đến ghen, nhưng không dám nói gì, chỉ có thể đáng thương nói “Bây giờ tôi không mang laptop, không thể chuyển khoản được.”

“Còn có điện thoại mà? Chuyển qua Alipay cho tôi cũng được.” Đừng tưởng cô ở núi ra mà không biết xài Alipay. Vì sự nghiệp bán bùa kiếm tiền, cô đã có nghiên cứu tường tận rồi.

** Alipay: là nền tảng thanh toán hàng đầu tại Trung Quốc, được thành lập bởi Alibaba Group. Alipay cung cấp giải pháp thanh toán trực tuyến*

“...” Trương Văn Văn giận mà không dám nói gì, chỉ đành thành thành thật thật lấy điện thoại di động ra, từ thẻ ngân hàng của mình lấy hết tiền chuyển vào Alipay, nhưng tiền của cô chỉ có mười lăm vạn, vì thế đành ngẩng đầu lúng túng nói “Tôi chỉ còn mười lăm vạn.”

“Cậu còn muốn trả giá?” Trần Ngư nhủ mày, cô làm nghề này lâu rồi mà còn chưa gặp người nào trả giá đâu.

“không, không.” Trương Văn Văn vừa thấy Trần Ngư nhủ mày, trong lòng run lên, vội vàng nhìn Sở Tiêu cầu xin giúp đỡ “Tiêu Tiêu, chị ... chị cho em mượn năm vạn đi.”

Sở Tiêu còn có thể nói gì, chỉ thành thật lấy di động chuyển cho Trương Văn Văn năm vạn, Trương Văn Văn lại chuyển hết cho Trần Ngư.

Trần Ngư nhận tin nhắn báo của Ngân hàng xong, bỏ điện thoại di động vào túi, bắt đầu xử lý chuyện của nhóc ma.

Trương Văn Văn thấy Trần Ngư không vẽ bùa cũng không niệm chú, chỉ cười cười cùng hồn ma nói chuyện, thì rùng mình nhưng cũng không dám nhiều chuyện.

“Hiểu Bản à, em gọi là Hiểu Bản đúng không. Em như vậy là không đúng đâu, nếu em bóp chết cậu ta thì em sẽ không được đầu thai đâu đó.”

“Chị biết, chị biết, chị gái này xấu đúng không. Lại đi tìm người xấu đến khi dễ em phải không.”

“Nhưng mà hành động của em cũng không phải là hành động thông minh, sao có thể vì sai lầm của người khác mà mình cũng phạm sai theo được. Thầy giáo không phải đã dạy em rồi sao, không thể vì người khác trộm của em cái kẹo mà em lại đi trộm kẹo của người ta, vậy thì cả hai sẽ đều thành trộm, có phải không.”

“Được rồi, em có nguyện vọng gì, chị sẽ nói chị gái này đi làm giúp em nha, sau đó em rời khỏi chị gái này, được không.”

nói xong, Trần Ngư nhìn Trương Văn Văn đang hoảng sợ nhưng không dám động đậy một phân.

“Nó ... Nó có nguyện vọng gì?” Trương Văn Văn vừa nức nở vừa nói, vì có thể thoát khỏi Trương Hiểu Bản hoàn toàn, việc gì Trương Văn Văn cũng đáp ứng.

“Em ấy nói em ấy muốn về nhà.” Trần Ngư nói lại.

“Tôi ... Tôi dẫn nó về nhà, tôi đi cùng viếng nó.” Trương Văn Văn nói ngay.

Ánh mắt Trương Hiểu Bản lập tức sáng lên, lệ khí trên người cũng giảm đi rất nhiều.

“Em ấy còn nói, em ấy vừa mới tham gia một quỹ từ thiện nhận giúp đỡ một bạn học nghèo vùng núi, em ấy định đem tiền mừng tuổi ...”

“Tôi ... Tôi giúp đỡ, tôi sẽ giúp nó, tôi sẽ thay nó giúp đỡ cho bạn học đó, cho đến khi bạn đó tốt nghiệp đại học mới thôi.” Trương Văn Văn chưa kịp chờ Trần Ngư nói xong đã đảm bảo nói.

Nhóc ma Trương Hiểu Bản không hiểu lắc lắc đầu, sao nhóc không nhớ là mình có tham gia hoạt động này hồi nào ta?

Trần Ngư nhìn nhóc mỉm cười, giờ tay vỗ nhẹ lên đầu nhóc ma, một luồng linh khí nhàn nhạt từ tay Trần Ngư tỏa ra xoa tan chút lệ khí ít ỏi còn trên người nhóc ma, thanh tẩy linh hồn nhóc tinh khiết trở lại.

Trương Hiểu Bản chỉ cảm thấy cả người thả lỏng, lập tức nhìn Trần Ngư cười ngọt ngào, gương mặt trắng bệch cũng trở nên hồng hào, nhìn vô cùng đáng yêu.

“Nó ... Nó còn có nguyện vọng gì nữa không?” Trương Văn Văn thấy Trần Ngư nhìn bả vai của cô rồi bật cười mà thấy lạnh xương sống.

“không còn gì nữa.” Trần Ngư giúp Trương Hiểu Bản hóa giải lệ khí, tiếp đó còn chờ các nguyện vọng của nhóc được thực hiện thì nhóc sẽ tự động rời đi.

“Vậy ... tiếp theo tôi phải làm gì?” Trương Văn Văn hỏi.

“không phải tôi vừa nói với cậu rồi sao?” Trần Ngư khó hiểu, những việc nên làm cô đã làm cả rồi sao.

“Chỉ vậy thôi?” Trương Văn Văn bỗng nhiên có cảm giác là Trần Ngư đang lừa cô, mấy Thiên Sư lúc trước mất vài ngày mà không giải quyết được, ở đây Trần Ngư chỉ nói hai câu là xong.

Trần Ngư thấy Trương Văn Văn có thái độ nghi ngờ, ngạc nhiên một chút rồi bưng bình, nhớ đến lời ông lão đã từng nói “Nhóc con, ông nói cho con biết nha, trên đời này có một số người không dễ tin vào lời nói thật mà lại dễ dàng tin những thứ màu mè hoa lá cành. Cho nên, sẽ tồn tại những đạo sĩ lừa đảo luôn có những hành động hoa mỹ, cố tình làm ra vẻ bí ẩn để bịp người ta. Những người đó không biết là nếu bọn họ gặp phải ác ma thật thì những hành động đó chỉ là trò cười cho bọn ác ma mà thôi.”

“A, còn có một lá bùa, để tôi vào nhà lấy cho cậu.” Trần Ngư quay về phòng, lấy trong túi vải một lá bùa bình an, đưa cho Trương Văn Văn rồi nói “Tôi cho cậu lá bùa này, chờ đến khi cậu làm xong các nguyện vọng của Trương Hiểu Bản, nhóc tự nhiên sẽ rời khỏi cậu, lúc đó lá bùa này sẽ chuyển thành màu xám.

“Có thật là ... Khi lá bùa này thành màu xám ... thì nó đã rời đi rồi không?” Trương Văn Văn xác nhận một lần nữa.

“Ừ, đúng thế.” Trần Ngư gật đầu, thực ra lá bùa này chẳng có tác dụng gì, chỉ là cô đưa cho Trương Văn Văn an tâm mà thôi.

Trương Văn Văn gấp lá bùa lại, cẩn thận bỏ vào túi xách rồi sốt ruột vội vàng lái xe đi.

một lá bùa bình an kiếm được hai mươi vạn, Trần Ngư vô cùng vui vẻ, lấy điện thoại di động ra, gửi tin nhắn Wechat cho Lâu Minh (anh Ba, kì tập quân sự của em kết thúc rồi, tối nay em đến thăm anh.)

Đúng lúc có thể cho la bàn bổ sung linh khí, ở một đêm có đủ không khí, nếu không đủ tối mai cô lại đến tiếp.

Tác giả có lời muốn nói:

Tam thiêu: Em đừng chủ động như thế có được không!

Bạn đang đọc truyện *Xem Em Thu Phục Anh Như Thế Nào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Lén đến nhà anh

Khi Lâu Minh nhận tin nhắn là lúc anh vừa ăn tối xong, anh nhìn chăm chăm điện thoại di động một lúc lâu, trong lòng trào lên một cảm giác lạ thường, đủ thứ cảm xúc lẫn lộn làm anh không thể hình dung được.

“Hà Thất.” Lâu Minh ngẩng đầu gọi Hà Thất đang thu dọn bàn ăn.

“Tam thiếu?” Hà Thất dừng tay, đứng thẳng chờ anh giao việc.

“Trong nhà còn gì ăn được không?” Lâu Minh hỏi.

“anh ăn chưa no sao ạ?” Hà Thất nhìn qua bàn ăn còn thừa một nửa đồ ăn, mù mờ hỏi.

“không phải, được rồi...” Lâu Minh thở dài “Cậu ra ngoài mua ít thức ăn và đồ uống về đi, những thứ mà các cô gái trẻ bây giờ thích ăn ấy.”

cô gái trẻ? Ai? Hà Thất kinh sợ há to miệng.

Bởi vì biết Trần Ngự sẽ tới nhà nên Lâu Minh không tiếp tục nghiên cứu như ban ngày nữa mà chọn một quyển sách ngồi ở phòng khách đọc. Nhưng mà khi sách đã đọc được một nửa, đồ ăn vặt Hà Thất cũng đã mua về bày kín mặt bàn mà người nào đó nói sẽ đến lại chậm chạp mãi không xuất hiện.

Lâu Minh nhìn đồng hồ, thấy đã gần mười giờ tối. đã giờ này rồi, chắc là cô nhóc đó không đến được rồi. Lâu Minh đoán cô nhóc chắc mãi nói chuyện với người nhà mà quên việc đã hẹn với anh rồi. Dù sao thì cô vắng nhà một thời gian, vợ chồng thị trưởng Trần chắc chắn có nhiều điều muốn tâm sự với con gái.

Nhưng trong lòng anh vẫn có một chút mất mát, Lâu Minh cười khổ lắc đầu, quả nhiên là đã lâu anh không giao tiếp bình thường với mọi người nên mới có chút chờ mong đến vậy. Lâu Minh khép sách lại, định cất vào phòng sách rồi về phòng ngủ.

“Tam thiếu.” Hà Thất từ ngoài đi vào, vẻ mặt có chút phức tạp “Trần tiểu thư nói đã hẹn anh tối nay có ấy đến nhà chơi.”

thì ra cô gái trẻ mà Tam thiếu muốn chỉ là tiểu thư nhà họ Trần, hại cậu ta suýt chút nữa thì nghĩ sai.

“...” Vừa mới nghĩ người nào đó sẽ không tới – về mặt Lâu Minh cũng phức tạp “Đề cô ấy vào đi.”

Khi Trần Ngự bước vào trong sân, linh khí nồng đậm lập tức xuyên qua người qua, thấm vào từng khớp xương làm cho cô cảm thấy thật sáng khoái suýt chút nữa thì rên rỉ ra tiếng. Cùng cảm giác sáng khoái giống như cô là chiếc la bàn đang nằm trong túi, nó kích động đến mức run run lên hai lần.

“Bình tĩnh một chút.” Trần Ngự lấy la bàn ra, đặt trên tay gỗ gõ lên nó rồi tò mò quan sát xung quanh. Lần trước đến đây quá vội vàng nên cô không phát hiện ra trong nhà này có bố trí Tụ Linh trận.

“Tiểu thư Trần Ngự, Tam thiếu đang đợi cô ở phòng khách.” Hà Thất nhắc nhở.

Trần Ngự ồ lên một tiếng, nhẹ nhàng chạy vào nhà, đối mặt với ánh mắt muốn nói lại thôi của Lâu Minh.

“anh Ba, em tới rồi nè.” Trần Ngự vui vẻ đầy sức sống chào hỏi Lâu Minh, rồi liếc mắt nhìn thấy bàn sô pha chất đầy đồ ăn vặt, không nhịn được mà nuốt một ngụm nước bọt, ánh mắt to tròn mong ngóng nhìn Lâu Minh “Những thứ này ... anh chuẩn bị cho em hả?”

không thể trách cô tự kỷ được, bởi vì cách sắp xếp rõ ràng là giành cho khách đến nhà mà.

“Ừ.” Lâu Minh gật đầu, vốn chính là chuẩn bị cho cô.

“Cám ơn anh Ba.” Trần Ngự reo lên một tiếng, nhảy tung tăng rồi ngồi vào ghế sô pha bắt đầu lục đồ ăn. Mặc dù bây giờ cô có tiền nhưng mà cô là một cô gái biết tiết kiệm, không thể phung phí được.

Về mặt Lâu Minh phức tạp, xoay người, chờ cô nhóc ăn được hai món mới lên tiếng hỏi “Em tới đây, thị trưởng Trần và phu nhân có biết không?”

“không ạ.” Trần Ngự vừa ăn vừa trả lời “Em chờ cả nhà ngủ say mới lên trốn đi, nếu ba mẹ biết em đêm hôm khuya khoắt mà còn ở bên ngoài thì không tốt lắm.”

“Em cũng biết là đêm hôm khuya khoắt chạy ra ngoài là không tốt?” Lâu Minh nhíu mày.

“Dạ, biết chứ ạ.” Trần Ngự trả lời đương nhiên.

“...” Lâu tam thiếu học thức uyên bác, lần đầu tiên không biết nói tiếp như thế nào. Tốt hay xấu em đều nói ra, em còn muốn anh nói gì nữa. Lâu Tam thiếu có chút chán nản.

“Em có thể xem TV không?” Trần Ngự ăn bánh quy socola, hỏi.

“Em xem đi.” Lâu Minh chờ Trần Ngự bấm remote mở TV, lại hỏi “Tây ... Nhóc con, em định khi nào thivề nhà?” Dù sao bây giờ cũng là mười giờ tối rồi.

“Ai da, anh đừng để ý đến em, trước rạng sáng em sẽ tự đi.” Trần Ngự nói xong thì ngọ nguậy đổi tư thế, một tay lấy remote đổi kênh, một tay lấy cái gối ôm vào lòng, còn nhỏ giọng lầm bầm “Cái gối ôm này sao cứng quá vậy nè.”

Rạng sáng? Sắc mặt Lâu Minh cũng đen lại, anh nhìn cái la bàn mà Trần Ngu tiện tay để ở góc bàn, nói “Em cứ để la bàn ở đây cũng được, ngày mai lại đến lấy, không cần chờ cả đêm đâu.”

“Nhưng mà em cũng muốn hấp thu linh khí mà.” Trần Ngu vô cùng đáng thương nói “Hôm trên núi bắt ác ma, em đã bị tiêu hao rất nhiều linh khí đó, bây giờ vẫn chưa khôi phục lại nữa đâu.”

Nhớ đến chuyện hôm đó, Lâu Minh liếc qua cánh tay phải của cô nhóc, thấy vết thương đã đóng vảy gần khô rồi thì mới yên lòng, lại nói “Vậy thì mai em đến ban ngày đi.”

“Ai da, dù sao đều là lên lút đến nhà anh, ban ngày hay ban đêm đâu có khác gì nhau.” Trần Ngu nói “Vớ lại ban ngày ra ngoài phải có lý do, mẹ em nhất định sẽ hỏi.”

“Lên lút đến nhà anh, ban ngày hay ban đêm đâu có khác gì nhau”, câu nói mờ ám này làm gân xanh trên trán Lâu Minh cũng nhảy lên.

“không được.” Lâu Minh cau mày nói “Cùng lắm là mười hai giờ, em nhất định phải về nhà.”

Trần Ngu thấy Lâu Minh tức giận, mặc dù không rõ nguyên nhân nhưng vẫn thành thành thật thật gật đầu.

Sắc mặt Lâu Minh dịu xuống, đang muốn giáo dục cho cô nhóc mối nguy hiểm khi ở một mình trong tòa nhà toàn là đàn ông thế này, thì điện thoại di động bên cạnh ghé sỗ pha bỗng reo lên.

Trần Ngu thấy liền lấy lòng đưa qua cho anh.

Lâu Minh cầm điện thoại, thấy mẹ mình gọi điện thoại video thì quay đầu nói với Trần Ngu “Em ở đây xem TV nhé, anh lên lầu nhận điện thoại.”

nói xong, Lâu Minh lên phòng sách ở lầu hai, nhấn nút nhận cuộc gọi.

Mẹ Lâu là một quý bà thanh lịch quý phái gần sáu mươi tuổi, trên mặt còn mang theo nụ cười nhệch nhàng “Lâu như vậy mới bắt máy, có phải con lại mãi về không?”

Lâu Minh cười cười xem như là đồng ý, sau đó ngạc nhiên hỏi “Mẹ, sao muộn rồi mà mẹ còn chưa ngủ.”

Mẹ Lâu khi lớn tuổi rất chú trọng sức khỏe, bình thường đều đi ngủ trước mười giờ tối.

“Tất nhiên là có lý do rồi.” Mẹ Lâu nói xong, màn hình điện thoại di động bỗng chuyển động.

“Cậu nhỏ!” một giọng nói non nớt, trong trẻo từ đầu bên kia truyền tới, một cậu bé bốn năm tuổi xuất hiện.

“Tông Tông?” Lâu Minh vô cùng vui mừng.

“Cậu Ba, hôm nay con về thăm ông bà ngoại, sao cậu không có ở nhà?” Tông Tông nhún khuôn mặt nhónh lại, phàn nàn “Con lớn đến chừng này rồi mà vẫn chưa được gặp cậu Ba lần nào cả, khi nào thì cậu mới gặp con?”

Tông Tông là con trai của chị gái anh Lâu Tĩnh Tâm, anh rể Lâu Minh là cán bộ ngoại giao nên cả nhà thường xuyên phải sống ở nước ngoài. Lâu Tĩnh Tâm hàng năm sẽ đưa con trai về nước thăm người thân một vài lần nhưng Lâu Minh vẫn chưa gặp được cháu trai Tông Tông lần nào cả. Dù sao thì sức đề kháng của trẻ con còn yếu, Lâu Minh sợ sát khí trên người mình sẽ làm bị thương cậu nhóc nên mấy năm nay chỉ gặp nói chuyện với Tông Tông qua điện thoại video. Nhưng kì lạ là, trong nhà anh có ba người thì Tông Tông lại thích Lâu Minh nhất.

“Con đừng làm phiền cậu con.” Lâu Tĩnh Tâm cầm điện thoại từ tay con trai, nói “Lâu Minh, không làm phiền em nghỉ ngơi chứ.”

“không đâu ạ.”

“anh chị và cháu mới từ sân bay về, Tông Tông đã nháo lên đòi gặp em liên tục, nói là có quà muốn tặng em. Đến chị cũng không biết là chuẩn bị quà gì nữa đó.” Lâu Tĩnh Tâm vừa nói vừa cười.

“Vậy sao?” Về mặt Lâu Minh cũng tò mò.

“Cậu Ba.” Tông Tông lại sán đến bên người mẹ “Con có quà tặng cho cậu nè. Mai cậu đến gặp con, con tặng cho cậu nha.”

Lâu Minh còn chưa kịp nói gì đã nghe chị gái nói với con trai “Tông Tông, cậu của con bận rộn nhiều việc lắm, để mẹ đưa quà cho cậu giúp con nha.”

“không đâu, không đâu, cậu về gặp con được không, cậu Ba.” Về mặt Tông Tông mong đợi “Hình như hôm nay con hơi bị cảm, mai cậu đến thăm con đi nha.”

“Con bị ốm thì mau đi ngủ sớm một chút nha.” Lâu Tĩnh Tâm cầm điện thoại lên, nói với Lâu Minh “không làm phiền em nữa, chị cho Tông Tông đi ngủ. Chắc hôm nay đi máy bay ngồi điều hòa lâu quá nên nhóc hơi bị cảm rồi.”

“Vâng.”

Lâu Minh nhìn chằm chằm màn hình điện thoại đã tắt, trước mắt hiện lên gương mặt của người nhà mình, bên tai là giọng nói đáng thương của Tông Tông muốn anh về nhà. Hình như đã vài chục năm rồi, anh chưa cùng người nhà ăn một bữa cơm nào đừng nói đến mấy đứa cháu trong nhà anh cũng chưa được gặp lần nào.

Những năm trước, mỗi khi Tết đến, mẹ và chị gái đều đau lòng vì không có mặt anh, cả nhà không được đoàn tụ ăn bữa cơm Tất niên, nhưng nhiều năm trôi qua, mọi người cũng dần quen với điều đó. Tết năm ngoái khi Lâu Minh gọi điện chúc Tết, mọi người hình như vừa mới khai tiệc tất niên xong.

Lâu Minh không tức giận nhưng trong lòng có chút chua xót, một người đã quen với sự cô độc một mình sẽ càng thêm nhớ nhà, huống hồ, rõ ràng từ nơi này đến nhà của ba mẹ anh chỉ có hai mươi phút chạy xe.

“Ha ha ha...” Dưới lầu bỗng truyền đến trận cười của ai đó, đột ngột đến mức bảo vệ tuần tra ngoài sân xem chút nữa thì xông vào nhà, may mà Hà Thất cản lại, nói là Trần tiểu thư đang xem tiết mục giải trí.

Lâu Minh lấy lại tinh thần, thả điện thoại xuống, anh đi ra khỏi phòng sách, đứng ở hành lang lầu hai nhìn cô gái đang cười ngặt nghẽo dưới phòng khách, hai mắt sáng lên.

anh đi xuống lầu, đến bên Trần Ngự nói “Nhóc con, anh nhờ em một việc được không?”

đang xem tiết mục giải trí cười không nhặt được mồm, Trần Ngự không chú ý nói “Việc gì ạ?”

“Em lại về cho anh một lá bùa trấn sát nữa được không?” Lâu Minh nhớ lời Trần Ngự đã nói, một lá bùa trấn sát sẽ có tác dụng trong hai giờ, trừ thời gian đi thời gian về là bốn mươi phút, anh có thể ở nhà thăm mọi người được một tiếng hai mươi phút.

“Được ạ, lúc nào anh muốn.” Về bùa linh (bùa bằng linh lực) mặc dù tốn sức nhưng bây giờ cô có thể thoải mái đến nhà anh ‘cọ’ (ăn ké) linh khí, nếu ở đây thì khoảng một tiếng đồng hồ là khôi phục lại như cũ được.

“Sáng mai.” Giọng nói của Lâu Minh ản chút chờ mong.

Thế là sáng sớm hôm sau, Trần Ngự lấy cớ cùng bạn học ra ngoài đi chơi, trước ánh mắt vui mừng của mẹ Trần vì con gái cuối cùng đã có bạn, đi đến chỗ khuất rồi rẽ ngoặt đến tòa nhà họ Lâu.

Bạn đang đọc truyện *Xem Em Thu Phục Anh Như Thế Nào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17-1: Thăm nhà

Trần Ngự vào nhà họ Lâu được mười phút, một chiếc xe hơi màu đen vô cùng bình thường lần đầu tiên vào ban ngày đi ra khỏi nhà họ Lâu, hòa vào dòng xe cộ nhộn nhịp trên đường phố.

Trước khi ra khỏi nhà, Lâu Minh gọi điện thoại cho mẹ nhưng không ai bắt máy, anh đành để lại tin nhắn cho mẹ mình nói chuyện anh về thăm nhà. Thực ra, anh muốn bất ngờ xuất hiện trước cửa nhà hơn, cho mọi người một bất ngờ, nhưng cân nhắc đến tình huống đặc biệt của anh, Lâu Minh vẫn bỏ ý nghĩ này đi.

Trong lòng bàn tay chỗ vẽ bùa trấn sát truyền đến từng luồng hơi lạnh, theo bản năng anh gợn tay lên, ngơ ngẩn nhìn vào đó hai giây rồi chuyển ánh mắt nhìn ra ngoài đường đang rộn rã, náo nhiệt.

Thế giới này, làm bất cứ điều gì cũng phải trả giá, bùa trấn sát có thể làm tổn thương cơ thể anh nhưng bù lại, cũng chỉ có bùa trấn sát mới làm anh giống như người bình thường đi ra ngoài, về nhà ăn một bữa cơm với người nhà. Lâu Minh không sợ trả giá đắt, anh chỉ sợ cho dù anh tự nguyện chịu bất kỳ cái giá nào đi chăng nữa cũng không đạt được kết quả gì.

Hai mươi phút đã qua, chiếc xe dừng lại trước một tòa nhà được xây theo phong cách Trung Hoa, Lâu Minh hồi hộp đứng trước cổng, ngập ngừng không dám gõ cửa. anh lấy điện thoại ra nhìn, thấy mẹ vẫn chưa trả lời tin nhắn của anh, bên khung chat vẫn y nguyên chỉ có một mình tin nhắn của anh đã gửi cách đây hai mươi phút (Mẹ, hai mươi phút sau con sẽ về nhà. trên người con có mang bùa trấn sát không chế sát khí, nhưng con chỉ ở nhà được một giờ. Mẹ đừng nói trước cho Tông Tông, con muốn cho nhóc một bất ngờ.)

Lâu Minh do dự rồi bấm điện thoại gọi cho mẹ anh lần nữa nhưng vẫn không có ai bắt máy. Lâu Minh liền chuyển qua số của chị gái gọi cuộc gọi video qua Wechat. Chị gái anh mới về nước chắc là chưa đăng kí số điện thoại nên anh chọn gọi video. Rất nhanh, video đã được kết nối.

“Lâu Minh, sao em gọi điện thoại sớm thế?” Lâu Tĩnh Tâm đang chơi cùng con trai ngoài vườn.

“Cậu Ba, cậu Ba.” Tông Tông nghe thấy tên cậu Ba mà mình vẫn luôn mong ngóng, cách màn hình điện thoại lớn giọng reo hò, giọng nói lớn đến mức đứng ở ngoài cổng anh cũng nghe thấy.

Lâu Minh mỉm cười, nói “Chị, em đang đứng bên ngoài nhà mình.”

“Em đang ở ngoài cổng?” Trong nháy mắt, Lâu Tĩnh Tâm ngỡ ngác, Lâu Minh không phải là không thể tùy ý đi ra ngoài căn nhà đó sao.

“Cậu Ba đang ngoài cửa sao? Để con ra ngoài mở cửa cho.” Tông Tông nói xong, nhảy xuống từ trong lòng mẹ, chạy nhanh về phía cổng.

“Tông Tông, Tông Tông, con chờ một chút ...” Lâu Tĩnh Tâm vừa sốt ruột cũng không đáp lại Lâu Minh, để điện thoại xuống rồi chạy theo Tông Tông. Chỉ là cô mang giày cao gót lại chạy trên cỏ nên không thể đuổi kịp anh bạn nhỏ đang chạy nhanh như thỏ, chỉ có thể tro mắt nhìn Tông Tông chạy đến cổng, mở cổng, về mặt hưng phấn nhào ra ngoài.

Lâu Minh ngồi xổm xuống giang tay ôm chặt cậu nhóc nhào vào lòng anh.

“Cậu Ba, cậu Ba, cậu đến gặp con phải không ạ?” Tông Tông giương đôi mắt to tròn nhìn anh cười vui vẻ.

“Đúng vậy.” Lâu Minh cười gật đầu.

Lúc này, Lâu Tĩnh Tâm đã đuổi đến nơi, cô nhìn thấy con trai đang ôm Lâu Minh, mặt lập tức biến sắc, theo bản năng bước đến ôm Tông Tông từ tay Lâu Minh ra rồi quay đầu chạy vào trong nhà, đứng cách anh ba mét mới dừng lại.

Nụ cười trên mặt Lâu Minh cứng đờ, tay vẫn còn giữ nguyên tư thế ôm Tông Tông, ánh mắt kinh ngạc nhìn chị gái mình.

“Ma ma, mẹ làm gì vậy?” Tông Tông không hiểu, ngẩng đầu hỏi mẹ.

“Mẹ ...” Lâu Tĩnh Tâm cúi đầu nhìn con trai, lại ngẩng đầu nhìn Lâu Minh đang ngoài cổng, bỗng nhiên nhận ra mình đã làm điều không đúng.

Lúc này, Lâu Minh đã điều chỉnh cảm xúc, anh nở nụ cười ấm áp rồi từ từ đứng dậy, cũng không tiến thêm bước nào, dù là cổng nhà anh đang ngay trước mắt.

“Ma ma đang chơi cùng con đó.” Lâu Minh cười, nói thay Lâu Tĩnh Tâm.

“Nhưng con muốn chơi cùng cậu cơ.” Tông Tông nói.

Miệng Lâu Tĩnh Tâm mấp máy, nhìn em trai mình, mặt lúc đỏ lúc trắng, không biết nói sao.

Lúc này, nghe tiếng động, mẹ Lâu từ phòng khách đi ra, nhìn Lâu Tĩnh Tâm nói “Tĩnh Tâm, con đứng đây làm gì, Tông Tông đâu?”

“Mẹ.” Lâu Tĩnh Tâm nhìn mẹ muốn nói lại thôi.

“Mẹ.” Lâu Minh nhìn thấy người mẹ mà anh đã lâu không gặp, mỉm cười gọi.

Mẹ Lâu bỗng nhiên nghe giọng nói của Lâu Minh, không thể tin quay đầu, trong nháy mắt nhìn thấy con trai, vẻ mặt vô cùng ngạc nhiên mừng rỡ, bước chân run run muốn lại gần anh “Lâu Minh, sao con lại về nhà.”

“Mẹ!” Lâu Tĩnh Tâm đưa tay kéo mẹ Lâu lại.

“Con làm gì thế?” Mẹ Lâu không hiểu nhìn con gái.

“không phải là gần đây mẹ không được khỏe sao?” Lâu Tĩnh Tâm lên tiếng nhắc nhở, cẩn thận nhìn về phía Lâu Minh dường như muốn giải thích điều gì đó.

Mẹ Lâu sững sờ, bước chân cũng ngừng lại.

Biểu lộ của Lâu Minh cũng không thay đổi nhiều, anh vẫn nở nụ cười ôn hòa, thân thiết “Chị nói đúng đó mẹ, mẹ, nếu sức khỏe mẹ không tốt, mẹ đừng đứng gần con.”

“Nhưng mà ...”

“Con chỉ đi ngang đây, thì nghĩ hôm qua Tông Tông nói có quà cho con nên con rất tò mò mới ghé về một chút.” Lâu Minh cười nhìn Tông Tông “Cậu phải đi liên bây giờ, Tông Tông có quà thì đem cho cậu xem nào.”

“Cậu Ba phải đi giờ hay sao? Vậy để con đi lấy quà nha!” Tông Tông gật đầu, kéo cánh tay mẹ cậu nhóc đang giữ chặt cậu “Ma ma, mẹ bỏ con ra, con về phòng lấy quà tặng cho cậu.”

“A? À, được rồi.” Lâu Tĩnh Tâm lúc này mới hoàn hồn, buông tay để con trai chạy về phòng cậu nhóc.

“Lâu Minh, chị ... lúc này ...” Lâu Tĩnh Tâm định giải thích nhưng khi mở miệng thì không biết nói sao cho phải, đành lấp bắp.

“Em hiểu mà.” Lâu Minh cười an ủi “Mẹ và Tông Tông sức khỏe không tốt, đúng là em không nên đến gần, chị làm như vậy là phải.”

“Nhưng mà ... nhưng mà chị ...” Lâu Minh nói vậy làm Lâu Tĩnh Tâm càng cảm thấy áy náy, tuy cơ thể em trai cô đặc biệt như vậy nhưng đó không phải là điều anh mong muốn. cô biết, cô làm vậy sẽ làm em trai đau lòng nhưng vì sự an toàn của Tông Tông, cô không làm khác được.

“Đều do em không tốt, thấy Tông Tông thì vui quá mà quên mất không giữ khoảng cách an toàn.” Lâu Minh ‘tự trách’ “Nếu Tông Tông vì em mà xảy ra chuyện gì thì em sẽ vô cùng hối hận. Vì vậy, chị, chị không sai, ngược lại, em phải cảm ơn chị mới đúng.”

Mẹ Lâu nghe hai con mình nói chuyện dường như đã hiểu rõ điều gì đã xảy ra. Bà không thể nói là con gái đã sai nhưng lại cảm thấy như vậy thật không công bằng với Lâu Minh. Vài chục năm nay, Lâu Minh chưa bao giờ chủ động đi tìm bà và người nhà, hôm nay bỗng nhiên đến chứng tỏ Lâu Minh rất nhớ mọi người, nhưng mà ...

“Mẹ, gần đây mẹ không khỏe sao?” Lâu Minh thấy không khí nặng nề nên hỏi sang chuyện khác.

“Mẹ không sao, chẳng là hai ngày trước mẹ bị cảm nắng nên miệng có chút nhạt nhẽo.” Mẹ Lâu không muốn con trai lo lắng nên nói nhẹ nhàng bằng quơ.

“Mẹ bị cảm nắng sao không nói cho con biết?” Lâu Minh cau mày hỏi.

“không có chuyện gì lớn, trừ việc ảnh hưởng đến khẩu vị thì không còn gì khác.” Mẹ Lâu vội vàng nói.

“Dù không thấy ngon miệng, mẹ cũng ráng ăn nhiều cơm một chút.” Lâu Minh che dấu sự khác thường trong lòng, ân cần nói.

Lâu Minh vẫn biết, nếu trong nhà có người bị bệnh, nếu bị nhẹ thì sẽ gọi điện báo cho anh biết nhưng bệnh nặng thì chưa từng nói với anh bao giờ. Thực ra, nói ra thì có ích gì, đến cả việc đến bệnh viện thăm hỏi anh cũng không làm được, ngoại trừ việc lo lắng, anh còn có thể làm được gì đây?

“Ừ, mẹ biết rồi.” Mẹ Lâu cười ha ha đáp lời.

Bầu không khí đã được xoa dịu, lúc này Tông Tông cầm quà tặng từ trong nhà chạy ra, khi Lâu Tĩnh Tâm đang còn do dự có nên ngăn cản con một lần nữa không thì Lâu Minh đã chủ động nói.

“Tông Tông, con đứng ở đó được rồi.”

Bạn nhỏ Tông Tông ôm quà tặng, không hiểu nhìn cậu nhà mình.

“Quà tặng con tặng cậu là do chính con chuẩn bị hay sao?” Lâu Minh cười hỏi.

“Chính tay con làm đó cậu.” Tông Tông kiêu ngạo nói.

“Chính tay con làm sao?” Lâu Minh thấy Tông Tông gật đầu thật mạnh, cười nói “Nhưng cậu không tin đâu, Tông Tông còn nhỏ xíu thì sao mà tự làm được.”

“Đúng là con tự làm mà.” Tông Tông nôn nóng giải thích.

“Vậy để cậu kiểm tra đã nha.” Dưới ánh mắt chờ mong của cậu nhóc, Lâu Minh nói “Nếu là do con tự làm thì chắc chắn con phải biết rõ về quà tặng này, đúng không?”

Tông Tông gật đầu.

“Vậy con đưa qua cho Mama để Mama đưa cho cậu, cậu mở quà ra sau đó hỏi con mấy câu liên quan đến quà tặng xem con có trả lời được không nha.” Lâu Minh nói.

“Hừ, con không sợ đâu, cậu cứ hỏi đi, hỏi xong cậu sẽ biết đúng là con tự làm.” Tông Tông không tình nguyện đưa quà tặng qua cho mẹ mình đang đứng bên cạnh.

Đưa tay cầm món quà mà Lâu Tĩnh Tâm cứ đứng thờ ra, bị Tông Tông thúc giục hai lần, vẻ mặt phức tạp đưa món quà đến tay Lâu Minh.

Lâu Minh nhận món quà, nở nụ cười không khác gì ngày thường với chị gái, lập tức cúi đầu mở món quà.

“Để cậu xem bên trong Tông Tông chuẩn bị những gì nào ...” Lâu Minh vừa mở gói quà vừa nói lớn tiếng.

Tông Tông hồi hộp nhìn cậu nhà mình mở quà, thấy cậu Ba đã nhìn thấy món quà bên trong mới lớn tiếng nói “Đó là khung hình, con đã lấy hình chụp của con và hình chụp cậu Ba nhờ người ta ghép chung vào đó.”

Lâu Minh nhìn khung hình, bên trong là một tấm hình ghép anh và Tông Tông chụp chung, hai cái đầu một lớn một nhỏ tựa vào nhau, nhìn thì chính là chụp từ hình chụp màn hình (Screenshot) cắt ra. Trong lòng anh trào ra chút ấm áp, cong khóe miệng, nhìn Tông Tông nói “Cảm ơn con, cậu Ba thích lắm.”

“Hi hi, cậu Ba có gì muốn hỏi thì cứ hỏi đi, nhất định là con sẽ trả lời được.” Tông Tông vừa cười vừa nói.

“Chắc chắn như vậy sao, vậy cậu phải hỏi câu nào khó khó một chút mới được. Vậy hình ghép này con làm từ bao nhiêu hình nhỏ ghép thành?” Lâu Minh quyết định, cho dù Tông Tông trả lời bao nhiêu miếng ghép anh đều sẽ gật đầu nói đúng rồi.

“một trăm lẻ tám miếng.” Tông Tông không nghĩ ngợi gì mà trả lời ngay.

Lâu Minh học toán rất giỏi, anh chỉ nhìn lướt qua hình ghép là biết Tông Tông đã trả lời đúng “Trả lời chính xác, vậy đúng là Tông Tông đã tự tay ghép tám hình này tặng cậu rồi.”

“Tất nhiên rồi.” Tông Tông đã chứng minh được thì vô cùng đắc ý.

“Cậu đã nhận quà con tặng rồi. Bây giờ cậu có việc phải đi, sau này cậu lại về thăm con nha.” Lâu Minh bỗng nhiên nói.

“A, cậu, cậu đã phải đi rồi sao?” Tông Tông cuống lên muốn chạy ra ôm cậu nhà mình, nhưng cậu nhóc vừa định chạy thì đã bị mẹ mình kéo tay lại. Cậu nhóc không hiểu nhìn mẹ, kêu lên “Mama ...”

“Mẹ, chị, con đi đây.” Lâu Minh nhìn mẹ Lâu và chị gái chào rồi quay người đi ra xe.

Khi Lâu Minh mở cửa xe còn nghe giọng nói tiếc nuối của Tông Tông “Cậu còn chưa vào nhà ngồi chơi nữa mà, sao đã phải đi rồi?”

Động tác mở cửa xe của anh ngừng lại một chút, rất nhanh trở lại bình thường, anh cúi người ngồi vào xe.

Vẫn yên tĩnh ngồi trên xe chờ, Điền Phi vừa khởi động xe vừa nói “Tam thiếu, anh muốn đi đâu nữa?”

“Về nhà thôi.” Ngoại trừ về đây, anh cũng chẳng có nơi nào muốn đi.

Mà lúc này trong sân vườn, mẹ Lâu nghe câu nói của cháu ngoại thì đỏ cả vành mắt.

Điền Phi nhìn qua gương chiếu hậu thấy nét mặt cô đơn của Lâu Minh, sự việc ở trước cửa nhà, tuy Điền Phi không xuống xe nhưng cũng nghe thấy bảy tám phần. Tuy cậu ta có thể hiểu được lý do Lâu Tĩnh Tâm làm như vậy nhưng cậu ta càng cảm thấy đau lòng cho Lâu Minh hơn.

“Tam thiếu, sao anh không nói rõ với người nhà, nói trên người anh có bùa trấn sát sẽ không làm sát khí phát ra ngoài.” Điền Phi nhin không được hỏi.

Nghe Điền Phi nói thế, Lâu Minh mới nhớ ra một chuyện, anh lấy điện thoại ra, mở mục chat với mẹ Lâu, nhắn thêm một tin (Mẹ, chuyện bùa trấn sát mẹ đừng nói với chị nha, hôm nào con lại về thăm mẹ).

“đã đến mức như vậy thì nói ra cũng không còn thích hợp nữa.” Nếu như sau khi chị gái anh có phản ứng quá mức như vậy, anh lại nói là anh có bùa trấn sát trên người sẽ không làm sát khí phát ra ngoài, sẽ không làm tổn thương đến Tông Tông, nếu như vậy thì chị gái anh sẽ rất xấu hổ và khó xử.

Với lại ... Nếu một người bị AIDS bỗng nhiên chạy đến trước mặt anh nói với anh, bệnh của người đó đã được chữa khỏi, sẽ không lây bệnh cho người khác nữa. anh có thể ngay lập tức mà không có vương mắc gì tiếp xúc thân mật với người đó không, chắc chắn là trong lòng anh vẫn có sự e ngại rồi.

Lâu Minh không suy nghĩ nhiều bởi vì đó đều là người nhà của anh nên hẳn là sẽ dành cho anh rất nhiều sự tin cậy, anh không muốn đi thử thách lòng dạ con người, cũng không nghĩ là sẽ làm điều đó.

thật khó khăn mới kìm nén cảm xúc đau lòng, mẹ Lâu về phòng định lấy điện thoại đang sạc pin để gọi điện thoại cho chồng, kẻo cho ông nghe chuyện Lâu Minh về nhà. Bà lại thấy tin nhắn Lâu Minh đã gửi cho bà cách đây nửa giờ và hai tin nhắn tiếp theo. Mẹ Lâu không kìm nén được nữa, che miệng khóc nức lên.

(Editor: Đọc khúc này mà thấy tội nghiệp anh Ba quá, hùi hùi!)

Bạn đang đọc truyện *Xem Em Thu Phục Anh Như Thế Nào* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17-2: Bắt được một con sắc ma

Khi Lâu Minh về đến nhà, Trần Ngư vẫn ngồi trên ghế sofa trong phòng khách xem TV, khi thấy Lâu Minh trở về, cô rất kinh ngạc “Sao anh về sớm thế?”

“Sao em vẫn còn ở đây?” Lâu Minh không trả lời mà hỏi lại.

“Em đang khôi phục linh khí mà.” Trần Ngư nhắc nhở “anh quên là em mới về bùa trấn sát cho anh à?”

“Vẽ bùa trấn sát rất hao tổn linh khí sao?” Lâu Minh kinh ngạc.

“Đúng thế, em phải ở nhà anh một giờ thì mới khôi phục lại được.” Trần Ngự hoàn toàn quên trước đó không lâu, cô đã ở trước mặt người nào đó, đồng dạng nói về bùa trấn sát là chuyện đơn giản nhất.

“thì ra thế.” Cảm xúc của Lâu Minh không vui vẻ nên cũng không muốn nói nhiều với cô nhóc, anh nhìn lướt qua chiếc bàn đã trống trơn, nói với Điền Phi “Cậu đi lấy thêm ít đồ ăn vặt đi.”

Lâu Minh dọn đồ xong, cầm theo quà cháu trai tặng đi lên lầu.

Trong chốc lát, Điền Phi cầm một đồng đồ ăn vặt đến trước mặt Trần Ngự, Trần Ngự vui vẻ cảm ơn, ôm khoai tây chiên vui mừng ở ghế sofa tận hưởng cuộc sống. Người này một khi đã thoải mái rồi là không muốn nhúc nhích, không nhúc nhích thì thời gian trôi qua vèo vèo.

Vì thế, đến khi Lâu Minh ngồi ngây người trong phòng sách hai giờ đồng hồ, khi xuống lầu vẫn thấy cô nhóc ngồi trên ghế sofa xem TV, nhin không được hỏi “Sao em vẫn còn ở đây?”

“Em đang xem dở mà, bộ phim này thật mắc cười.” Trần Ngự chỉ vào TV, nói.

Lâu Minh liếc nhìn TV, thấy trong TV, nữ chính – lệ rơi đầy mặt ghé vào ngực nam chính kêu to “anh ơi, anh ơi, anh đừng chết mà.”, tiếng khóc thật là đứt từng khúc ruột, đau thấu tâm can. Lâu Minh quay đầu nhìn gương mặt sáng lạn với nụ cười tươi rói của Trần Ngự, có chút vi diệu.

“Ha ha ha ha, thật là mắc cười.” Trần Ngự lại nhin không được cười to.

“Phim này buồn cười vậy sao?” Lâu Minh hỏi.

“Em nói cho anh biết, thực ra trên TV còn có một con ma nữ, lúc này con ma đó còn ăn dấm (ghen), đẩy nữ chính ra rồi nằm úp lên người nam chính, còn hôn nam chính nữa nha. Cái này là anh trai bị ma nữ ‘sàm sỡ’ rồi, ha ha ha, khi còn sống, chắc con ma này là fan hâm mộ của nam chính.” Trần Ngự chỉ vào TV rồi lại cười to “Ma nữ còn định cởi quần áo của ‘anh trai’ nhưng không làm được, đúng là đồ ngốc, ma vừa mới chết thì làm gì có năng lực chạm được vào đồ vật thật.”

“...” Lâu Minh nhìn TV chỉ thấy hình ảnh nam nữ chính, đột nhiên cảm thấy rung mình “Em... có thể nhìn thấy hồn ma trên TV?”

“Có thể chứ, nhưng đây là phim truyền hình nước ngoài, em không hiểu con ma nữ nói gì, nếu như phim của nước ta, em còn có thể nghe giọng của ma nữ nữa đó, lúc đó còn vui nữa, ha ha ha...” khôngbiết Trần Ngự thấy cái gì mà lại cười ha ha.

Vì thân thể đặc biệt của mình nên Lâu Minh đã tiếp xúc với nhiều Thiên Sư nhưng người giống như Trần Ngự thì đây là lần đầu tiên.

Lúc này, Điền Phi đến hỏi anh “Tam thiếu, bữa trưa anh muốn ăn món gì?”

Lâu Minh nhìn Trần Ngự hỏi “Nhóc con, em ở đây ăn cơm hay về nhà ăn?”

“Em đã nói với mẹ là hôm nay đi chơi cùng bạn nên không thể về nhà ăn được.” nói đến mẹ Trần, Trần Ngự chợt nhớ đến một chuyện, cô nhảy dựng lên, hoảng hốt nói “Suýt nữa thì quên mất, mẹ em còn cho em năm ngàn đi mua quần áo nữa.”

“Vậy em ăn trưa xong rồi đi mua đi.” Lâu Minh hỏi “Buổi trưa em muốn ăn gì?”

“Em không kén ăn!” Từ nhỏ Trần Ngự đã rất dễ nuôi.

“Vậy thì ăn món Tứ Xuyên đi” Lâu Minh nhớ món ăn của tỉnh Thanh Sơn cũng khá cay.

“Vâng, tôi sẽ cho người đi mua.” Vì tình huống của Lâu Minh, trong nhà cũng không thuê người giúp việc hay đầu bếp gì, chủ yếu là hỏi Lâu Minh ăn gì rồi cho người ra ngoài mua.

“Sao phải đi mua đồ ăn ở ngoài? Đồ ăn mua ở ngoài cũng khó sắp xếp lắm.” Trần Ngự quay người “Hay là chúng ta ra ngoài ăn đi.”

“...” Lâu Minh sững người, chưa kịp từ chối thì nghe Trần Ngự nói tiếp.

“Vội lại chút nữa em còn phải mua quần áo, chúng ta lái xe tìm chỗ nào đó ăn cơm, rồi sau đó anh đi mua đồ cùng em luôn.” Trần Ngự cảm thấy ý kiến của mình rất đúng luôn “Cứ vậy đi, một công đôi chuyện.”

“Để anh cho người chờ em đi.” Lâu Minh vẫn không có ý định đi.

“anh lo lắng sát khi trên người anh hả, ai da, anh yên tâm, có em đây.” Trần Ngự nói xong liền từ ghế sofa bật dậy, nắm lấy tay Lâu Minh, ngón tay trắng nõn nhanh như chớp vẽ lên lòng bàn tay của Lâu Minh, rất nhanh, một bùa trấn sát mới được hoàn thành.

Luồng khí lạnh quen thuộc từ lòng bàn tay truyền đến, Lâu Minh khiếp sợ nhìn Trần Ngự.

“anh xem, như vậy là không sao rồi, hai giờ, ăn lẩu cũng đủ.” Về mặt Trần Ngự ‘em có giỏi không’.

“Môn phái của họ về bữa ăn sát không chỉ để ăn sát mà còn tạo tổn thương đối với cơ thể mang theo sát khí.” Trong đầu Lâu Minh lại hiện lên câu phân tích của Mao đại sư đối với bữa ăn sát. Nhưng khi nhìn vào đôi mắt trong trẻo của Trần Ngự, Lâu Minh không nhìn ra được chút xiú ý muốn làm hại anh của cô, có lẽ, cô nhóc này cũng không biết việc bữa ăn sát sẽ gây tổn thương cho cơ thể của anh đi.

“Sao rồi? Hay là chúng ta dứt khoát chọn ăn lẩu đi, lẩu viên ương được không, người ăn cay hay không ăn cay đều ăn được.” Trần Ngự nói, bỗng nhiên nhận ra cô thật thèm ăn lẩu mà, nhưng một người ăn thì chẳng thú vị gì, vì thế cô tích cực dụ dỗ Lâu Minh “anh Ba, đi nha, đi nha.”

“Em cũng đã về bữa ăn sát rồi, giờ mới hỏi anh có đi hay không hả?” Lâu Minh cười khê “Nếu không đi chẳng lẽ lại làm phí mất một lá bùa.”

“Đúng thế, đúng thế.” Trần Ngự liên tục gật đầu “Chắc chắn là anh đã lâu lắm không đi ăn bên ngoài rồi, đúng lúc quá còn gì.”

“Em đúng là, đi thôi.” Lâu Minh cười khê, cô nhóc nói đúng, đúng là anh đã rất lâu rồi chưa đi ăn bên ngoài, vì thế có chút động lòng.

==

Trong tiệm lẩu nào đó cách khu tập thể quân đội khoảng hai mươi phút chạy xe, Lâu Minh và Trần Ngự ngồi một bàn, Điền Phi và hai bảo vệ cao lớn, to khỏe ngồi một bàn.

không ngừng khuấy, khuấy trong nồi lẩu, hơi nước nóng sự bốc lên làm khuôn mặt Trần Ngự đỏ ửng nhưng đôi đũa của cô không ngừng lại giây phút nào.

Lâu Minh ăn không nhiều, thấy ly nước bên cạnh Trần Ngự đã hết thì lấy nước ô mai rót đầy cho cô.

“Cám ơn anh Ba.” Hai má Trần Ngự phồng lên, tranh thủ bớt chút thời gian nói cám ơn Lâu Minh.

Lâu Minh thấy miệng Trần Ngự dính đầy tương vừng và tương ớt, lời tha lời thôi, lại nhìn xung quanh đầy người, nhin không được rút giấy ăn đưa cho Trần Ngự “Em ăn từ từ thôi, đâu có ai giành ăn với em, lau miệng đi đã nè.”

“Lau làm gì ạ, chút nữa đằng nào cũng dơ.” Trần Ngự không thềm để ý.

“...” Lâu Minh cau mày nói “Em là con gái đó, lúc ăn uống phải đoan trang một chút chứ.” Lần trước ở biệt thự cũng như vậy, nhưng khi đó không có người ngoài nên Lâu Minh không nhắc nhở cô.

“Ăn đoan trang? Vậy chắc chắn là đồ ăn không ngon. Có đồ ăn ngon thì còn có người nào để ý ăn đoan trang hay không đoan trang.” Trần Ngự phản bác.

“Em ngồi yên xem nào.” Lâu Minh không có cách nào phản bác lý luận cùi bắp, nguy biện của Trần Ngự nhưng lại không nhìn nổi bộ dạng này của cô, đành phải lên tiếng cắt ngang lời Trần Ngự, từ phía đối diện vươn tay lên lau miệng cho cô.

“Được rồi, em tiếp tục ăn đi.” Cuối cùng Lâu Minh cũng thoải mái hơn.

“anh ăn uống mà cũng phiền phức vậy.” Trần Ngự lăm bằm, tiếp tục vui đầu vào sự nghiệp ăn uống.

Lâu Minh vừa cưng chiều vừa bắt đắc dĩ cười cười, cảm thấy quả nhiên Trần Ngự vẫn còn là trẻ con, nhưng tâm trạng không hiểu sao lại tốt hơn không ít.

Động tác vừa rồi của Lâu Minh làm vô cùng tự nhiên nhưng lại làm cho những người đàn ông to cao theo anh nhiều năm đang ngồi bên cạnh giật cả mình, cả đám đưa mắt nhìn nhau, Điền Phi lập tức lấy điện thoại di động ra, đăng nhập vào nhóm chat ‘bảy trợ lý’, đăng comment (Sau này các cậu thấy tiểu thư Trần Ngự thì phải khách khí một chút nha, Tam thiếu thích cô ấy.)

(Tam thiếu muốn yêu rồi?) Trợ lý nào đó nắm lấy thông tin quan trọng nhất.

(Cái gì? Tam thiếu thích cô nhóc nhà họ Trần, tôi mới đi có một ngày, cuối cùng là đã xảy ra chuyện gì???) Đây là Hà Thất vừa mới giao ban tối qua xong.

(Tam thiếu thích cô nhóc nhà họ Trần? Sao anh ấy lại thích con bé nhiều chuyện đó?) Đây là Trình Bằng- người không có cảm tình với Trần Ngự lắm.

(Cái gì? Tam thiếu yêu đương rồi? Tôi còn nghĩ rằng anh ấy sẽ độc thân chứ.)

(Tôi cảm thấy nếu Bộ trưởng Lâu biết, chắc chắn là sẽ đến nhà thị trưởng Trần cầu hôn, mặc dù tuổi tác cách nhau hơi xa một chút nhưng Trần tiểu thư là cô gái duy nhất không sợ sát khí trên người Tam thiếu.)

(Bỗng nhiên cảm thấy hợp lý)

(Bỗng nhiên cảm thấy hợp lý)

(Bỗng nhiên cảm thấy hợp lý)

...

Diễn Phi thấy nhóm chat đã lệch hướng sang chủ đề khác, vội vàng bổ sung (Tôi nói Tam thiếu thích tiểu thư Trần Ngự hơn là chúng ta nghĩ, chưa nói đến loại thích kia.)

Trong nhóm chat bao trùm một sự im lặng tuyệt đối.

Rút cục cũng chờ đến lúc Trần Ngự ăn no, Lâu Minh đưa khăn giấy đã chuẩn bị từ lâu tới. Trần Ngự nhận khăn giấy, vừa lau vừa nói “Thực ra lúc em ăn cơm ở trong nhà rất đoan trang.”

“Tại sao khi ăn ở nhà thì đoan trang, còn ở bên ngoài thì ... điên cuồng như vậy, bình thường người ta không phải là làm ngược lại hay sao?” Lâu Minh tò mò hỏi.

“Vi cha mẹ em a.” Trần Ngự giải thích “Nếu ở trong nhà, em ăn quá nhanh thì bọn họ sẽ suy nghĩ nhiều. Chắc chắn sẽ cảm thấy khi em sống ở thôn Đại Mộc chịu rất nhiều khổ sở, chưa được ăn món nào ngon hoặc là còn ăn không đủ no gì gì đó.”

“Mẹ em động một chút là sẽ khóc, em sợ bà ấy khóc lắm.” Trần Ngự nghĩ đến nước mắt của mẹ Trần là rùng mình “Phụ nữ mà khóc thì thật đáng sợ.”

Lâu Minh nhìn cô nhóc như một tên dở hơi, nhin không được bật cười.

“anh cười cái gì?”

“Xin lỗi, chẳng qua anh cảm thấy trước đây em sống rất vui vẻ.” Sáng sủa, lạc quan, vô tư lự, chỉ có người sống trong một hoàn cảnh tốt đẹp mới có tính cách này.

“Ha ha ha ... Cũng tốt lắm.” Trần Ngự hỏi lại “Còn anh thì sao? Có vui vẻ không?”

Lâu Minh không ngờ Trần Ngự sẽ hỏi như vậy, sững sờ chớp chớp mắt rồi dùng giọng điệu như đúc Trần Ngự trả lời “anh cũng tốt lắm.”

“anh tạo quá, thể chất đặc thù của anh như vậy chắc chắn là không thể thoải mái đi ra ngoài, chắc anh cũng chẳng có người bạn nào.” Trần Ngự hào phóng vỗ vỗ ngực “Nhưng mà sau này anh không cần lo lắng, coi như vì bữa lẩu hôm nay anh mời em, sau này anh muốn ra ngoài lúc nào cũng đều có thể đến tìm em, em về bữa trấn sát cho anh.”

“Xem ra nồi lẩu này anh mời rất đáng giá nha.” Lâu Minh lại nhin không được cười khế.

Diễn Phi thấy Tam thiếu lại cười, vui đầu tiếp tục phát Wechat (Mấy cậu, bữa cơm này Tam thiếu cười suốt thôi, cộng lại còn nhiều hơn số lần anh ấy cười vào năm ngoái. Nét mặt bây giờ so với lúc mới từ nhà bộ trưởng Lâu về hoàn toàn là hai người khác nhau.)

(Cho nên ...)

(Cho nên ...)

(Cho nên ...)

(Nội dung hạng mục công việc cần gia tăng thêm, mua sắm các loại đồ ăn vặt. cô nhóc nhà họ Trần này xem bộ đáng rất dễ bị đồ ăn vặt dụ.) Hà Thất cũng đã gấp tượng ăn của Trần Ngự vào đêm qua.

(đã rõ!)

(đã rõ!)

(Vi Tam thiếu.) Đây là người vẫn còn chút ý kiến với Trần Ngự – Trình Bằng.

Những người lính tham gia đội bảo vệ Lâu Minh, đều là những người còn sống sót từ chiến trường nhờ vào những thiết kế vũ khí của Lâu Minh, bọn họ hiểu rõ giá trị con người của Lâu Minh, cũng thật tâm kính nể anh. Nhưng một người như anh, vì thể chất đặc biệt mà bị cô lập đứng ngoài xã hội, người nhà, người thân, bạn bè đều không thể tiếp xúc, giao lưu. Điều này làm những người đàn ông cao to, thô lỗ như bọn họ đều cảm thấy đau lòng.

Mặc dù bọn họ không để ý đến việc sát khí trên người Lâu Minh ảnh hưởng nhưng Lâu Minh vẫn cố gắng tránh xa bọn họ hết mức có thể, dù cả ngày ở trong một tòa nhà, bọn họ cũng chẳng nói được với anh mấy câu ngoại trừ công việc.

Chỉ có Trần Ngự, người duy nhất không bị ảnh hưởng bởi sát khí có thể thoải mái tiếp xúc với Lâu Minh. Cũng chính bởi điều này, chỉ cần Trần Ngự không uy hiếp đến sự an toàn của Lâu Minh, những người đàn ông cao lớn, thô kệch này đã quyết định nâng địa vị của Trần Ngự lên. Đừng nói chỉ là đồ ăn vặt mà thôi, thậm chí cô muốn ăn hổ, bọn họ cũng có thể liên hệ với các anh em ở biên giới xem có thể bắt một hai con mang về ăn chơi hay không.

Ăn cơm trưa xong, Trần Ngự mang theo Lâu Minh đến tiệm quần áo thời trang dưới lầu. Lâu Minh chưa bao giờ cùng người khác đi mua sắm quần áo, anh đứng ở cửa mà không biết phải làm sao. Đặc biệt đằng sau anh còn đứng ba người đàn ông to cao, vạm vỡ, nhìn sao cũng thấy kì kì.

“Nếu không các anh đừng vào, em chọn đại hai bộ rồi ra ngay.” Trần Ngu thấy Lâu Minh không tự nhiên thì nói.

“không sao đâu, em cứ từ từ chọn, anh đứng ở cửa chờ cũng được.” Bùa trấn sát còn tác dụng trong năm mươi phút nữa, đúng là không vội.

Trần Ngu gạt nhẹ đầu, quay đầu bước vào cửa hàng. Trong nháy mắt vừa bước vào, một luồng khí lạnh quen thuộc ập đến làm bước chân của cô ngừng lại.

“Sao vậy em?” Phát hiện Trần Ngu không bình thường, Lâu Minh hỏi.

“không sao ạ.” Trần Ngu lắc đầu, tiếp tục đi vào tiệm quần áo.

Thành phố lớn như vậy thì quả nhiên ma quỷ cũng không ít, đi đâu cũng có thể gặp được, dù sao thì Mất âm dương của cô vẫn chưa mở, mắt không nhìn thấy thì coi như không biết đi.

Mặc dù cô có thể nhắm mắt làm ngơ nhưng con ma này vô cùng nhiều chuyện.

Trần Ngu đưa tay cảm một bộ váy liền màu đen thì thấy bên tai truyền đến giọng nói kỳ dị “Chắc chắn, lớn lên đen như vậy mà còn không biết xấu hổ mặc váy màu đen, không sợ mặc lúc ban đêm ra cửa dọa người khác chạy mất dép.”

Tay đang cầm quần áo của Trần Ngu cứng đờ, đem cái váy đen treo lên kệ, ngược lại cầm một cái váy màu trắng lên, kết quả giọng nói bên tai vẫn không buông tha “Trời ạ, dám cảm váy trắng, trắng thêm đen, cho mình là thuốc trị cảm cúm chắc.”

“...” Trần Ngu nhin xúc động muốn đánh người, đem cái váy trắng trả về chỗ cũ, chuyển qua cầm một chiếc váy hồng. Sau đó, một luồng khí lạnh lại thổi tới, con ma này lại tới nữa rồi.

“Chắc chắn, uống cho một đôi chân dài, chọn đồ kiểu gì vậy trời, không có mất thẩm mỹ gì hết.”

“Mi ...” Trần Ngu không nhin được quay đầu định mắng con ma nhiều chuyện này, lại đối mặt với nụ cười tiêu chuẩn của chị gái bán hàng.

“Em gái, quần áo em phải mặc thử vào người mới biết đẹp hay không. Em cầm xem thì không biết chính xác đâu, hay là em chọn vài bộ vào trong phòng thay đồ thử xem” thì ra nhân viên cửa hàng thấy Trần Ngu cứ chọn rồi lại đặt xuống mấy lần mà chưa chọn được, vì thế chạy đến góp ý.

“A, vâng.” Trần Ngu gạt nhẹ đầu, cảm bộ màu hồng định vào phòng thử thử xem sao.

Kết quả hồn ma kia không chịu tha cho cô, vừa theo Trần Ngu vào phòng thử đồ vừa ôn ào “Thử cái gì mà thử. Mặc vào nhất định là khó coi muốn chết. Quần áo dù có đẹp nhưng người mặc không đẹp thì cũng như không, thật sự là chà đạp tâm huyết của nhà thiết kế mà.”

Trần Ngu rầm một tiếng đóng cửa phòng thay đồ, đem hồn ma ngăn bên ngoài, nghĩ rằng cuối cùng cũng được thanh tịnh, nhưng con ma không biết xấu hổ này lại dám chui vào phòng thay đồ. Trần Ngu tức giận, đặt quần áo qua một bên, mở mắt âm dương, đưa tay tóm chặt áo của hồn ma, đẩy nó dán vào cửa phòng thử đồ, giận dữ quát “Mi nói thêm một câu nữa xem, có tin ta thu mi hay không.”

“cô ... cô có thể nhìn thấy tôi hả?” Con ma nam vô cùng hưng phấn nhìn Trần Ngu.

“Ta chẳng những nhìn thấy mi, nếu mi còn chọc giận ta, ta sẽ làm cho mi hồn bay phách lạc.” Trần Ngu nhìn con ma nam ăn mặc lòe loẹt, hung dữ uy hiếp.

“A, trời ạ, thì ra cô là Thiên Sư à, thảo nào mà tôi thấy quanh người cô có vòng ánh sáng (linh quang).” Ma nam hiển nhiên là không để lời uy hiếp của Trần Ngu ở trong lòng, anh ta còn đang chìm đắm trong sự vui sướng vì mình đã phát hiện một Thiên Sư.

“anh biết thì tốt rồi, bây giờ anh cầm miệng ngay cho tôi, nếu dám nhìn lên tôi thay quần áo, thì tôi ...” Trần Ngu làm một động tác cắt cổ.

“Ai chà, tôi sợ quá à. Đừng khinh thường tôi không biết gì cả nhé. Lúc trước tôi cũng quen biết Thiên Sư đó nha. Thiên Sư như các cô không thể vô cớ khi dễ các hồn ma lương thiện chưa làm việc xấu như tôi được, nếu không sẽ tạo nên oan nghiệt đó.” Ma nam cười khinh bỉ.

“Xem ra anh cũng có hiểu biết đó.” Trần Ngu cười lạnh “một sinh hồn như anh không nghĩ cách quay trở lại thân thể đi, lẩn lút bên ngoài làm cái gì, coi chừng trở thành ma thật thì đừng có hối hận.”

Sinh hồn: hồn lìa khỏi xác nhưng vẫn còn sống (hồn mê), tình trạng ly hồn.

Nếu thăng oát này là hồn ma thật thì Trần Ngu sẽ liều mạng một lần ra tay không thu tiền tiễn cậu ta xuống âm phủ, nhưng xui một cái thăng oát này lại là một sinh hồn. không sai, khi Trần Ngu vừa mở mắt âm dương ra thì phát hiện ngay, thăng oát này trên cơ bản là chưa chết, chỉ là không biết vì lý do gì mà hồn rời xa thân thể mà thôi.

“cô nói là tôi chưa chết sao?” Về mặt ma nam kinh hãi.

“không phải anh tỏ vẻ hiểu biết nhiều lắm sao? Mình chết hay chưa mà còn không biết nữa hả?” Trần Ngu lười cùng đối phương nói nhảm “anh đi ra ngoài, tôi phải thay quần áo, không cho phép anh nhìn lên.”

“Ai thèm nhìn lên cô, một cô nhóc như cô thì có gì để xem. Trước đây có đầy người mẫu thế giới cời quần áo trước mặt tôi cầu tôi thiết kế trang phục cho họ mà tôi còn không thèm để mắt tới đây này.” Ma nam kiêu ngạo nói “Nể tình cô có thể nhìn thấy tôi, tôi có thể giúp cô tư vấn chọn trang phục. Trước tiên cô cời quần áo của cô ra cho tôi xem dáng người của cô ...”

Trần Ngu tức giận, đưa tay vỗ bốp lên mặt ma nam, rồi kéo thẳng oải đang choáng váng này ra khỏi phòng thử đồ.

Nhân viên cửa hàng đang đứng trước phòng thử đồ, thấy Trần Ngu đi ra mà vẫn chưa thay quần áo thì hỏi “Bộ lúc này không vừa cỡ với em sao?”

“không phải, chị chờ em một chút.” Trần Ngu nhìn cô nhân viên cười cười, đi ra phía ngoài cửa hàng, gọi to “anh Ba, anh Ba.”

Lâu Minh nghe giọng của Trần Ngu thì đi lại, hỏi “Sao vậy nhóc?”

“anh Ba, anh qua đây em nhờ chút.” Trần Ngu kéo thẳng oải ma, đi theo Lâu Minh đến khu vực nghỉ ngơi trong cửa hàng, sau đó đem cánh tay của thẳng oải ma nhét vào tay phải của Lâu Minh.

Lâu Minh chỉ cảm thấy đột nhiên tay phải của mình dường như đang cầm một vật gì đó lạnh buốt, nhưng cúi đầu nhìn thì lại chẳng có gì. anh khó hiểu ngẩng đầu nhìn Trần Ngu.

“Có một con sắc ma, dám nhìn lên em thay quần áo.” Trần Ngu nói.

Ánh mắt Lâu Minh nheo lại ánh lên tia nguy hiểm, nhìn về phía phòng thử đồ.

“trên tay anh vẫn còn bùa trấn sát của em, anh giữ tay của anh ta, anh ta sẽ không động đậy được đâu, em đi thử quần áo một chút.” Trần Ngu nói xong thì quay lại phòng thử đồ.

Nắm lấy tay anh ta, nắm lấy tay ai, sắc ma?

Sắc mặt Lâu Minh kỳ quái nhìn bàn tay phải của mình, bàn tay trống không. Quả thật là có cảm giác lạnh buốt nơi bàn tay nhưng xung quanh đó chẳng có gì khác lạ.

Biết trên thế giới này có ma là một chuyện nhưng anh chưa bao giờ nghĩ có một ngày anh sẽ cùng một con ma, lại còn là một con sắc ma nắm tay nhau.

Trước tới nay chưa bao giờ sợ hãi điều gì, lần đầu tiên Lâu Tam thiếu cảm giác lạnh cả sống lưng

Bạn đang đọc truyện *Xem Em Thu Phục Anh Như Thế Nào* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Dắt tay

Mặc dù hơi ngỡ ngàng nhưng về mặt Lâu Minh vẫn bình tĩnh, bàn tay phải cũng nắm chặt lại không lơ lửng chút nào, đôi mắt nhìn chăm chú về phía phòng thử đồ.

“anh là anh Ba của cô nhóc kia? Quả nhiên đàn ông lớn lên thì giống mẹ còn phụ nữ thì giống cha, anh nhìn đẹp mắt hơn cô nhóc kia nhiều.”

“Này, này, anh có thể nghe tôi nói không?” Ma nam nói nửa ngày nhưng không thấy Lâu Minh phản ứng gì ngoài việc nắm chặt tay, hiển nhiên là anh không nghe thấy cậu ta nói rồi. Cậu ta chán nản yên tĩnh lại, ngồi bên phải Lâu Minh trên ghế sofa, cùng Lâu Minh nhìn về hướng phòng thử đồ.

Trong chốc lát, Trần Ngu mặc bộ váy hồng bước ra, cô không nhìn trong gương mà chạy ngay đến trước mặt Lâu Minh, vui vẻ hỏi “anh thấy em mặc bộ này được không?”

Lâu Minh chưa bao giờ được người khác hỏi về vấn đề này, nhưng cô nhóc lớn lên xinh xắn, đáng yêu thì đương nhiên mặc cái gì cũng đều dễ nhìn, anh cười nhẹ, gật đầu “Đẹp lắm”

“Đẹp? Đẹp chỗ nào? Da đã đen vậy mà còn mặc màu hồng, không biết là càng đen da sao? Còn cái váy này, cô bộ dáng như con trai mà giả bộ làm cô gái ngoan làm gì.” Bị Lâu Minh nắm chặt tay không thể động đậy, ma nam nhìn Trần Ngu mặc váy mà xót hết cả mắt.

Nụ cười trên mặt Trần Ngu cũng cứng đờ.

Hoàn toàn không phát hiện gì, chị nhân viên bán hàng cũng bước đến khen ngợi “Em gái, em mặc bộ này rất đẹp, kiểu váy công chúa này là xu hướng hot nhất của nhãn hàng công ty chị, tuy da của em hơi đen một chút nhưng mà mặc màu hồng sẽ sáng da.”

“Kiểu dáng hot chính là ngẫu nhiên đi trên đường, có mười người thì sẽ có một người mặc giống cô, mà trong đó cô mặc xấu nhất.”

“Lại còn màu hồng sáng da, cũng còn do người mặc nữa nha. Người khác mặc sáng da là do người ta da trắng sẵn rồi, còn cô mặc vào chỉ có đen hơn mà thôi. Những người này vì muốn bán quần áo mà cũng trợn mắt nói xạo cho được.” Nhân viên cửa hàng nói một câu, mà nam phản pháo hai câu, câu nào cũng độc địa.

Mu bàn tay của Trần Ngự nắm chặt đến gân xanh cũng nổi hết lên rồi, không thể nhịn được nữa lách qua cô nhân viên cửa hàng vừa mới khen cô, đi nhanh đến trước mặt Lâu Minh, hướng về phía bên phải anh đâm đá liên hồi.

Ma nam hét to thảm thiết, nhưng trừ Trần Ngự không ai có thể nghe thấy.

Lâu Minh nhìn ánh mắt nghi ngờ của nhân viên cửa hàng, cười giải thích “Em ấy vô cùng thích bộ váy này nên hưng phấn quá đó mà.”

Đối diện với nụ cười dịu dàng của Lâu Minh, chị gái bán hàng che ngực hít sâu một hơi, chóng mặt gật đầu, còn tâm trí đâu mà thắc mắc sao hành động biểu lộ sự hưng phấn của Trần Ngự lại mạnh bạo như vậy chứ.

“cô không thoải mái trong người sao?” Lâu Minh thấy mặt chị gái bán hàng bỗng nhiên đỏ ửng rồi còn che ngực, giống như biểu hiện của bệnh tim phát tác, vì thế lo lắng hỏi.

“anh trai, cô nàng đó là mê mẩn sắc đẹp của anh đó.” Ma nam vừa từ màn chăm sóc bạo lực của Trần Ngự hồi phục tinh thần, ngừng đầu thì thấy một màn này, nhìn không được lại nhiều chuyện.

Trần Ngự vừa mới thu tay, một cái tát nữa lại vung ra.

“Tôi có nói sai cái gì đâu?” Ma nam rất là vô tội.

May là sự chuyên nghiệp của chị gái bán hàng vẫn còn tốt, không bị sắc đẹp của Lâu Tam thiếu làm mụ mị đầu óc vẫn còn nhớ hỏi Trần Ngự “Bộ này em có vừa ý không? Có muốn thử mấy bộ khác nữa không?”

“không cần đâu ạ, em mua bộ này.” Trần Ngự nói xong, quay người đi về phòng thử đồ, định thay bộ váy này ra.

“cô mua thật đó hả, tôi đã nói rồi, bộ này không hợp với cô đâu, mặc đen da lấm.” Làm một nhà thiết kế có lương tâm, ma nam không thể chịu được sự phối màu không phù hợp này.

“Tôi trắng mà!” Trần Ngự không thể nhịn nữa, trước khi bước vào phòng thử quần áo, hét lớn một câu.

Lâu Minh hơi lúng túng một lần nữa lại đối mặt với vẻ mặt ngờ ngác của chị gái bán hàng, lần này anh không biết giải thích thế nào được, chỉ đành nhìn chị gái mỉm cười một lần nữa.

A a a ... Nam thần lại cười, lại cười, có phải anh ấy có ý gì với mình không nhỉ.

“Đồ mê trai.” Ma nam ghét bỏ lẩm bẩm, đáng tiếc là không có ai nghe thấy.

một lát sau, Trần Ngự thay quần áo xong, đưa cái váy hồng cho chị gái bán hàng bỏ vào túi, sau đó cùng Lâu Minh ra quầy tính tiền.

“ Bao nhiêu ạ?” Trần Ngự cầm điện thoại di động, trong đó có tin nhắn của mẹ Trần gửi cho cô năm ngàn đồng.

“Vị tiền sinh này đã trả rồi ạ.” Nhân viên thu ngân cười nhìn về phía Lâu Minh.

Trần Ngự ngờ ngác, nhìn Lâu Minh “anh Ba?”

Lâu Minh cũng rất mơ hồ, anh quay đầu nhìn ra ngoài tiệm, thấy trợ lý Điền Phi gật đầu chào anh theo nghi thức quân đội. Trong nháy mắt Lâu Minh hiểu rõ, từ xưa đến giờ anh đi ra ngoài có mang tiền đâu, chắc lúc này Điền Phi đã thay anh thanh toán rồi.

“Coi như là quà anh Ba tặng em đi.” Lâu Minh cười rồi nói.

“Nhưng mà mẹ em đã cho em tiền mua rồi mà.” Trần Ngự nói.

“Em giữ lại để tiêu vặt đi hay mời các bạn cùng phòng ra ngoài ăn cũng được.” Lâu Minh trả lời.

“Đúng là đồ ngốc, cùng đàn ông đi dạo phố, cần gì phải dùng tiền của mình mua sắm chứ ...” Ma nam vừa nói được một nửa, gặp ánh mắt cảnh cáo của Trần Ngự, biết điều ngoan ngoãn ngậm miệng.

Trần Ngự lúc này mới chú ý, anh Ba vẫn còn kéo con sắc ma này theo, còn nắm chặt tay thẳng oắt này không buông nữa chứ. Hình ảnh này thật là ... Trần Ngự xoay người, quyết đoán đem một người một ma tách ra.

Lâu Minh kinh ngạc nhìn cô, dường như muốn hỏi, không cần giữ nữa sao?

“đi thôi anh Ba, chúng ta về nhà thôi.” Trần Ngự một bên xách túi đựng bộ váy mới mua, một bên nắm lấy tay của Lâu Minh đang còn sững người, kéo về phía thang máy.

Trần Ngu vẫn cầm tay Lâu Minh kéo ra đến thang máy, Điền Phi đã bấm sẵn nút thang máy chờ, đến đây Lâu Minh mới nhẹ nhàng rút tay mình về.

Trần Ngu cũng nhận ra nhưng không để ý, cười ngọt ngào với anh.

Bàn tay phải của Lâu Minh vẫn còn lưu lại hơi ấm của bàn tay Trần Ngu, anh nắm nắm lại hai lần rồi mới thả lỏng tay.

Lâu Minh, mày không thể vì cô nhóc là người duy nhất có thể tiếp xúc với mày mà mày tham lam phần ấm áp này, dù sao thì nam nữ cũng có sự khác biệt. cô ấy tuy còn rất ngây thơ nhưng cũng đã là một thiếu nữ rồi.

Ở một bên chứng kiến màn này, ma nam chắc chắn lắc đầu, mặc dù từ cửa hàng quần áo cậu ta đã nhận ra hai người này không phải là anh em ruột rồi, nhưng mà tình cảnh này, nhìn thế nào cũng thấy có tình ý vậy chứ.

“Đỉnh”

Lúc này thang máy tới, may là bên trong không có ai, Điền Phi giữ cửa thang máy để Trần Ngu và Tam thiếu bước vào, ma nam cũng tìm khe hở chui ngay vào.

“anh đi ra ngoài ngay cho tôi.” Thấy vậy, Trần Ngu trừng mắt quát.

Vừa mới bước một chân vào thang máy-Điền Phi sững sốt, ngờ nghệch nhìn Trần Ngu.

“không phải nói cậu.” Lâu Tam thiếu giải thích.

“...” Vậy là nói ai, Điền Phi chớp chớp mắt vẫn không hiểu.

Ma nam thấy Trần Ngu đuổi mình, lập tức cười lấy lòng “cô đuổi tôi ra ngoài có ích gì, dù sao tôi là hồn ma mà, có thể xuyên tường, cô đuổi tôi ra ngoài, tôi vẫn theo vào được chứ bộ.”

“anh tính đi theo tôi sao?” Người này nếu không phải là sinh hồn mà là một hồn ma phổ thông, thì dù có gánh chịu nghiệp chướng, Trần Ngu cũng nhất định phải thu thăng oắt này lại.

“Gặp nhau chính là có duyên nha ...”

Trần Ngu giờ tay lên, linh khí ẩn hiện trên lòng bàn tay.

“Tôi muốn nhờ cô giúp đỡ.” Thấy Trần Ngu làm thật, ma nam lập tức nói rõ ý định của mình. Cậu ta đã ở ngoài bay lang thang hơn mười ngày rồi nhưng cũng không biết mình là ai, thật vất vả mới gặp một Thiên Sư có thể nhìn thấy cậu ta, sao có thể bỏ qua.

“không giúp!” Trần Ngu từ chối không chút suy nghĩ.

Điền Phi cùng hai đồng nghiệp về mặt đều kinh dị nhìn một màn này, cũng may mà họ có tố chất tâm lý nên vẫn chưa hỏi ra khỏi miệng.

“Chúng ta đóng cửa thang máy trước đã.” Lâu Minh khề thờ dài. cô nhóc này có bản lĩnh rất khá nhưng không cẩn thận chút nào, sao lại bất cẩn nói chuyện với một con ma trước mặt nhiều người như vậy, không sợ bị người khác phát hiện hay sao.

Thang máy rất nhanh đã đến tầng một, Lâu Minh ngồi vào xe trước, ngoài cửa xe, Trần Ngu và con sắc ma không ai nhìn thấy vẫn còn tranh cãi âm ỉ.

“cô giúp tôi tìm đường về nhà đi mà.” Ma nam đề nghị.

“thật xin lỗi, trường hợp của anh không nằm trong phạm vi công việc của tôi.” Trần Ngu từ chối.

“cô không phải là Thiên Sư sao? Sao việc của tôi không nằm trong phạm vi công việc của cô được chứ?” Ma nam hỏi “Có phải cô vẫn giận tôi lúc trước nói cô đen không, nhưng đó là lời nói thật của cô mà, cái váy màu hồng kia đúng là không hợp với cô đâu, nếu cô giúp tôi về nhà, sau này quần áo của cô ...”

Chỉ có thể nói, ma nam này không chỉ là một con ma rất chuyên nghiệp mà còn rất kiên trì.

“Thiên Sư cũng chia rất nhiều loại.” Trần Ngu thực sự không muốn nghe chuyện quần áo nữa, ngay lập tức cắt ngang “Tôi là thầy bắt ma, thầy bắt ma đó, anh hiểu không? Bị tôi thu bắt, hồn ma chỉ có thể đi hai nơi, một là âm phủ, một là hồn bay phách tán. anh muốn đi âm phủ hay là muốn hồn bay phách tán?”

Câu nói tàn nhẫn như vậy mà lại từ Trần Ngu nói ra, Lâu Minh kinh ngạc nhủ mày, nhưng thật kì lạ là anh không cảm thấy chán ghét. Ngược lại, còn cảm thấy đáng về cô nghiêm trang dọa ma thật là đáng yêu.

“Vậy cô giúp tôi gọi điện thoại, chú Hai tôi cũng là Thiên Sư, cô nói cho ông ấy biết tôi ở đây.” Ma nam thấy Trần Ngu kiên quyết không giúp mình, vì vậy nhún nhường nhờ một việc khác.

“Có thể.” Trần Ngu cười gian xảo “Mười vạn.”

“một cuộc điện thoại mà cô nỡ lấy mười vạn, sao cô ‘đen’ quá vậy.” Ma nam kêu oai oái. *(Ý của anh ma này nói Trần Ngu chém quá)*

“không phải anh vẫn nói tôi đen sao?” Trần Ngu là một người thù dai nha.

“...” Ma nam nghẹn lời.

“Khụ ...” Lâu Minh nhin không được suýt nữa bật cười.

“Có người đến.” Đứng canh chừng cách đó không xa, một bảo vệ lên tiếng nhắc nhở.

Lâu Minh thò đầu khỏi xe, nhắc Trần Ngu “Lên xe trước đã.”

Trần Ngu nhớ thời hiệu của bùa trấn sát trên người Lâu Minh cũng sắp hết, thế là nghe lời cúi đầu vào xe, trong nháy mắt cửa xe đóng lại, ma nam cũng chui vào theo “Tôi đồng ý, mười vạn thì mười vạn.”

Lâu Minh thấy Trần Ngu ngồi sát vào anh, nhìn phía bên trái băng ghế còn trống, đoán là con sắc ma này cũng theo vào, thế là híp mắt lại.

Trần Ngu tự nhiên lấy điện thoại di động ra nói “Số điện thoại.”

Ma nam đọc một dãy số.

Lâu Minh nhìn cô nhóc vô cùng phần khởi mở khóa điện thoại, đoán chừng là mười vạn đồng đã giành được rồi, đúng là cô nhóc mê tiền.

Trần Ngu bấm điện thoại, điện thoại vang lên rất lâu nhưng không có ai bắt máy, sau đó là giọng báo của tổng đài.

“Sao rồi?” Ma nam hỏi hộp hỏi.

Trần Ngu lại gọi lại lần nữa, vẫn không có ai bắt máy “không có ai bắt máy, hay là tôi để lại tin nhắn.”

“Mười vạn mà cô chỉ cho một tin nhắn, cô đừng có ‘đen’ ... tàn nhẫn như thế.” Ma nam vất vả mới đem chữ ‘đen’ đổi bằng từ khác.

“Vậy anh muốn làm sao bây giờ?” Bên kia không bắt máy, cô cũng không có cách nào.

“Tôi mặc kệ, dù sao cũng chỉ có cô trông thấy tôi, trước khi chú Hai đến tìm tôi thì tôi sẽ đi theo cô.” Bây giờ mà để cô nhóc này chạy mất thì để bao giờ cậu ta mới gặp một Thiên Sư nữa chứ. Cậu ta là một thanh niên tốt, không muốn trẻ tuổi mà mất sớm (trắng niên mất sớm) đâu.

“Cậu xạo tôi có phải không.”

“Thêm mười vạn nữa.” Ma nam duỗi hai bàn tay ra.

Trần Ngu trừng mắt nhìn, quay đầu lấy lòng nhìn Lâu Minh nói “anh Ba, để cho cậu ta đi ké xe chút nha, cậu ta lại cho em mười vạn đồng nữa. Khi nào đến khi tập thể, em sẽ dẫn cậu ta về nhà em, tuyệt đối không làm ảnh hưởng đến anh.”

“Cho cậu ta biết em ở đâu có phải không tốt lắm không.” Lâu Minh nhắc nhở.

“không sao đâu, nếu cậu ta may mắn có thể sống sót, khi tỉnh lại sẽ không nhớ được ký ức trong thời gian này. Nếu không may mắn mà teo, em sẽ trực tiếp đưa cậu ta xuống âm phủ.” Trần Ngu không hề để ý.

“Vậy cũng được, vậy em bảo cậu ta ngồi bên anh bên này nè.” Bất kể có phải là sắc ma hay không, anh vẫn không muốn để cậu ta ngồi bên cô nhóc.

Trước đó, Lâu Minh đã được trải nghiệm việc nắm tay hồn ma nên bây giờ ngồi chung xe với ma cũng không có áp lực gì. Chỉ khổ cho Điền Phi đang lái xe đằng trước, nãy giờ vẫn từ kính chiếu hậu nhìn khoảng trống trên băng ghế phía sau, sống lưng cứ rùng mình liên tục.

Mẹ nó, ông đây đã trải qua vô số lần vào sinh ra tử nhưng chưa bao giờ thấy sợ hãi như bây giờ.

Bạn đang đọc truyện *Xem Em Thu Phục Anh Như Thế Nào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19: Vì có anh ở đó

Vì thân phận đặc thù của Lâu Minh, cũng không muốn để Trần Ngu gặp phiền phức, Lâu Minh nói Điền Phi lái xe dừng trước cửa

nhà anh mà không dùng trước cả nhà họ Trần. Tòa biệt thự nhỏ Lâu Minh ở nằm trên một vị trí vắng vẻ của khu tập thể, bên cạnh có một công viên nhỏ. Tuy Lâu Minh chưa bao giờ nói với bên ngoài là khu vực xung quanh nhà của anh không cho phép người khác xuất hiện, nhưng những người sống ở khu tập thể này đều là người ‘thành tinh’ hết rồi, tuy không nói ra nhưng đều ăn ý không lãng vãng gần khu vực này cho dù rất tò mò.

Phía trước tòa nhà của Lâu Minh còn có hai dãy phòng ở, được bố trí thành phòng cho đội ngũ lính đặc chủng làm nhiệm vụ bảo vệ Lâu Minh.

“anh Ba, em đi trước nha.” Trần Ngu cầm túi đựng váy mới mua, định xuống xe.

“Nhóc con.” Lâu Minh gọi Trần Ngu lại.

“Dạ?” Trần Ngu quay đầu.

Ánh mắt Lâu Minh liếc liếc nhìn chỗ ngồi cạnh mình, tuy anh không nhìn thấy gì nhưng vẫn có thể cảm nhận được khối khí lạnh lẽo “Em mang người này ... về nhà, lúc ở nhà phải cẩn thận một chút. Khi có người thì đừng nói chuyện với anh ta, dù sao không phải ai cũng tin là thế giới này có hồn ma quý quai tồn tại đâu.”

“Em biết rồi.” Trần Ngu cười ngọt “Lúc ở nhà em sẽ chú ý, em cũng không muốn dọa mẹ em sợ.”

“Biết rồi thì tốt.” Lâu Minh gật nhẹ đầu.

Trần Ngu mở cửa xuống xe, Lâu Minh đang định ra hiệu Diên Phi chạy xe vào nhà, thì thấy cô nhóc vừa mới xuống xe thì lại mò đầu vào, khuôn mặt nhú lại, về mặt râu rĩ nhìn anh.

“Sao thế?” Lâu Minh kinh ngạc nói.

“anh Ba, có phải anh hiểu lầm em không?” Trần Ngu hỏi.

“Hiểu lầm? Đầu có đâu.” Về mặt Lâu Minh cũng mù mờ.

“anh vừa rồi đặc biệt dặn dò em mà. Từ lúc tám tuổi, em đã bắt ma rồi, có kinh nghiệm mười năm bắt ma lận đó, sao em không cảnh giác được cơ chứ.” Về mặt của Trần Ngu ‘rõ ràng là anh coi thường em’, cô tủi thân nói “Lúc này khi ở cửa hàng, sợ dĩ là em nói chuyện với thằng oắt này.”

Trần Ngu chỉ vào ma nam đã xuống xe cùng cô đang đứng bên cạnh, tiếp tục nói “Là vì có anh Ba ở đó mà.”

Lâu Minh chớp chớp mắt “Vi anh?”

“Vi có anh ở đó, cho nên lúc em nói chuyện, người khác sẽ cho là em đang nói chuyện với anh mà.” Về mặt Trần Ngu đương nhiên “Nếu không thì em sẽ không như vậy đâu.”

Trước kia, khi Trần Ngu và ông nội đi ra ngoài làm việc, thường xuyên nói chuyện với hồn ma như thế này, ông Ngô lúc nào cũng sẽ giúp cô dàn xếp, người ngoài thấy sẽ cho là hai ông cháu đang nói chuyện. Với lại, tính cách Trần Ngu hoạt bát, nhanh nhẹn, đôi lúc còn nóng nảy dễ bị hồn ma chọc giận. Khi không có người bên cạnh, cô còn có thể nhớ kỹ, không có hành vi gì bất thường, nhưng khi có người tin cậy bên mình, cô rất dễ dàng xúc động, đặc biệt là gặp phải hồn ma miệng mồm như tép nhảy này.

“thì ra là thế.” Chẳng biết tại sao, Lâu Minh đột nhiên cảm thấy thật vui vẻ.

“Nhưng mà em cũng có chút tật xấu, trước đây ông nội em cũng đã nhắc nhở em rồi, nói em già mà không giữ được bình tĩnh, làm gì cũng nóng vội, nhưng mà tính của em hồi giờ vậy á.” Trần Ngu có chút ỉu xiu.

“không sao đâu, em còn nhỏ mà, như thế là bình thường.” Lâu Minh thấy cô nhóc lúc nào cũng tươi sáng giờ lại cau mày, nhin không được nhẹ giọng an ủi.

“Em sẽ cố gắng thay đổi, nếu em vẫn không đổi được, vậy anh Ba phải giúp em che giấu nha.” Trần Ngu mặt dày nói.

“Được.” Lâu Minh cười gật đầu.

“Em đi đây, tạm biệt anh Ba.” Trần Ngu cười vẫy vẫy tay.

“Tạm biệt.” Tâm tình Lâu Minh vô cùng tốt, đáp lại.

Theo Trần Ngu về nhà, ma nam vừa đi vừa chắc chắn lắc đầu “cô nhóc còn nhỏ mà đã biết trêu ghẹo người khác quá vậy. Còn anh trai kia, nhìn vậy mà sao ngây thơ quá trời.”

Trần Ngu nghe không hiểu thằng oắt ma này muốn nói gì, ghét bỏ lườm cậu ta một cái không thèm lên tiếng.

Rất nhanh một người một ma đã về đến nhà họ Trần, mẹ Trần thấy con gái mới buổi trưa xong đã quay về, thì tò mò hỏi “Thi Thi, sao con về sớm vậy?”

“Bạn học của con bỗng nhiên có việc nên tụi con chia tay sớm.” Trần Ngu đã chuẩn bị sẵn câu trả lời.

“Có kịp đi mua quần áo mới không con?” Mẹ Trần hỏi.

“Dạ, mua rồi.” Trần Ngu đem túi giấy ra phía trước cho mẹ Trần xem.

“Đề mẹ xem chút nào.” Rút cục cũng được như những bà mẹ nhà khác cùng con gái bàn chuyện mua sắm quần áo, mẹ Trần vô cùng hưng phấn lấy cái váy Trần Ngu mới mua ra xem, khen ngợi “Mắt thẩm mỹ của Thi Thi nhà chúng ta tốt thật đó nha, bộ này con mặc chắc là đẹp lắm”

Trần Ngu ngượng ngùng cười cười.

“thì ra mắt thẩm mỹ của nhà cô là do di truyền ha.” Về mặt ma nam búng tỉnh nhận ra.

Nắm tay Trần Ngu xiết chặt lại, cô thực sự muốn đánh vào mặt hồn ma này, làm sao đây.

“À, đúng rồi, tối nay anh con sẽ về nhà ăn cơm đó. Nhà chúng ta rất lâu rồi chưa ăn một bữa cơm đầy đủ mọi người.” Lúc trước, Trần Ngu vừa mới về nhà thì phải đi tập quân sự một tháng, Trần Dương thì gần đây hình như đang bận điều tra vụ án nào đó, mười ngày nửa tháng không về nhà một lần, hôm nay khó khăn lắm mới về nhà, mẹ Trần mới cảm thán như vậy.

“Mẹ, vậy con đi tắm trước, đi ra ngoài này giờ, người con toàn mồ hôi không.” Trần Ngu nói.

“Ừ, ừ, nếu mệt thì con ngủ một chút đi.” Mẹ Trần bỏ cái váy vào trong túi rồi đưa cho con gái.

Trần Ngu nhận túi, chạy lên lầu, vừa mới treo cái váy lên tủ quần áo thì nghe ma nam ở sau lưng nói “Trước đây, tôi vào phòng ngủ của người ta cái nào cũng là phòng ngủ của mỹ nhân hương sắc đủ cả, không ngờ khi linh hồn thoát ra có một lần mà phải vào phòng ngủ của một cô nhóc thế này.”

Cái gọi là không nhận được nữa, không cần phải chịu đựng, chính là Trần Ngu giờ tay vút hồn ma ra ngoài cửa sổ.

Thằng oắt ma lén lút từ cửa sổ bay vào một lần nữa, tức giận nói “cô làm gì đó?”

“anh còn nói làm nhảm lần nữa xem, hai mươi vạn này tôi không cần nữa.” Trần Ngu híp mắt uy hiếp.

“Đừng đừng đừng.” Ma nam sợ rồi “Tôi sai rồi, tôi không dám nói lung tung nữa đâu. Vậy ... cô thử gọi điện thoại lần nữa xem, có lẽ chú Hai tôi về nhà rồi.”

Trần Ngu cũng muốn sớm thoát hồn ma phiền phức này, thế là lấy điện thoại di động, một lần nữa bấm số điện thoại khi này nhưng đầu dây bên kia vẫn là tiếng hộp thư thoại.

“Vẫn không có ai bắt máy.” Trần Ngu ném điện thoại di động lên giường, người cũng leo lên ngồi xếp bằng.

“Sao lại không có ai bắt máy chứ ...” Ma nam hận không thể đoạt lấy điện thoại của Trần Ngu.

“anh đứng lại, lui về phía sau, ngồi ghế bên kia đi.” Trần Ngu ngăn hồn ma có ý định đến gần, cô ma quả nữ (*nguyên gốc là cô nam quả nữ: một nam một nữ*) ở chung trong một phòng, phải chú ý một chút thì hơn.

Ma nam bị Trần Ngu trừng liến lù lại mấy bước, đứng cạnh cái ghế không dám tiến lên, cậu ta nồn nóng nói “cô không thể trực tiếp đưa tôi về nhà được sao? Thiên Sư mấy cô đưa sinh hồn về cơ thể không phải là việc rất đơn giản sao?”

“Tôi đã nói rồi, tôi là thầy bắt ma, tôi chỉ bắt ma, không cứu người.” Từ nhỏ, ông Ngô đã dạy Trần Ngu, bởi vì họ tu luyện bí kíp đặc biệt, đối với hồn ma sẽ có lực sát thương mạnh hơn so với các Thiên Sư khác, đồng thời cũng gây nên sự tổn thương như thế đối với những vật thể khác. Nếu Trần Ngu sử dụng linh lực để đưa sinh hồn về cơ thể, thì sau khi tỉnh lại, hồn phách của họ sẽ bị hao tổn, rất không tốt đối với cơ thể họ. Cho nên nếu không thực sự bắt buộc, Trần Ngu sẽ không ra tay đưa thằng oắt ma này về cơ thể của cậu ta.

“Chú Hai đi đâu rồi ta, tôi đã bị hon mười ngày rồi, chú Hai không thể không đi tìm tôi.” Ma nam sốt ruột nói.

“Hon mười ngày?” đang cúi đầu chơi điện thoại, Trần Ngu chợt ngẩng đầu “Sinh hồn rời xa cơ thể bảy ngày thì coi như là không thể quay về nữa, nhưng mà anh ...” Trần Ngu lại nhìn kĩ lần nữa, rõ ràng là khí tức (mùi) của sinh hồn mà.

“Tôi cũng không biết đã xảy ra chuyện gì.” Ma nam có ông chú là Thiên Sư, đối với huyền học cũng không hiểu biết lắm.

Trần Ngu suy nghĩ rồi cúi đầu, mở diễn đàn “Ma quỷ đừng hờ”, lần đầu tiên trên diễn đàn post câu hỏi.

Các vị đạo hữu, tình huống nào mà sinh hồn rời xa cơ thể hơn mười ngày mà vẫn sống?

* Đạo hữu: bạn cùng chí hướng, bạn cùng trong môn phái

Phong Hòa đạo nhân: Đạo hữu gặp sinh hồn hả?

Hạt đậu ma: Sinh hồn xa cơ thể mười ngày mà còn sống, chắc chắn là có người sử dụng bùa phép đặc biệt để bảo vệ.

Phong Hòa đạo nhân: anh bạn nên tận dụng thời cơ để đưa sinh hồn về cơ thể đi.

Mưa bay thán ba: Đúng vậy, đúng vậy. Đại thần, anh mau đem sinh hồn về cơ thể đi thôi, nếu không sẽ gặp phiền phức đó.

Trần Ngự thấy ‘Mưa bay thán ba’ bất ngờ xuất hiện, thì thắc mắc “Tại sao?”

Cùng hỏi còn có ‘Hạt đậu ma’.

Mưa bay thán ba: Cụ thể như thế nào tôi cũng không rõ, tôi chỉ biết gần đây Tổng Hội Thiên Sư rất quan tâm đến việc sinh hồn, đã triệu tập rất nhiều Thiên Sư có mặt.

Phong Hòa đạo nhân: Tôi cũng nghe sơ sơ, hình như có người nào đó đang có ác ý muốn cắn nuốt sinh hồn.

Cắn nuốt sinh hồn? Trần Ngự nhìn sắc mặt hồng hào của hồn ma nào đó đang ngồi đối diện chẳng có chút nào giống ma cả, phản bác: Nhưng cậu ta lang thang bên ngoài đã hơn mười ngày rồi, nếu vậy đã bị cắn nuốt từ sớm chứ.

Phong Hòa đạo nhân: Cũng có lý.

Mưa bay thán ba: Tóm lại, tốt nhất là sớm đưa cậu ta đi thôi.

Tôi muốn xây đường: Tôi biết rồi, cảm ơn mọi người.

Trần Ngự để điện thoại di động xuống, lấy chiếc túi vải đang để bên giường lấy ra hai lá bùa Định hồn (ổn định hồn phách), phát tay lên, vèo một cái, hai lá bùa bay về phía hồn ma đang ở cách đó không xa.

Bị hai lá bùa dán vào làm ma nam không có cách nào động đậy được, lập tức hét lên với Trần Ngự “cô làm cái gì vậy? Tại sao tôi không cử động được?”

“Tôi phải ngủ trưa cái đã. anh đừng có lộn xộn nha.”

“cô ngủ thì cứ ngủ đi, sao phải dán bùa tôi, tôi...”

Trần Ngự lại phóng một lá bùa nữa ra, thế giới lập tức yên tĩnh. Cho đối phương một nụ cười mỉm ung dung, Trần Ngự đáp chần, cũng không thêm mở điều hòa, dù sao đã có hồn ma ở đây rồi, không cần lãng phí sử dụng điện không cần thiết.

Trần Ngự ngủ một giấc đến giờ cơm chiều mới dậy, dưới ánh mắt phẫn nộ của ma nam, thoải mái nhân nhả đi ra khỏi phòng, đi xuống lầu ăn cơm.

Lúc này, trong thành phố, tại một căn hộ trong tòa nhà cao cấp nào đó, một người đàn ông trung niên trong bộ quần áo dài đậm màu, ngồi cạnh giường bệnh của một nam thanh niên, nhìn chăm chú vào tấm bài vị bằng ngọc để bên gối của người thanh niên đang rung động không ngừng, lông mày cau chặt lại.

“Sư phụ,” một thanh niên trẻ tuổi khác đẩy cửa vào nói “Điện thoại của sư phụ có cuộc gọi nhớ.”

Người đàn ông trung niên cầm điện thoại, thấy là số điện thoại lạ, do dự một chút rồi quyết định không gọi lại. Ông là đại sư (bậc thầy) trong giới phong thủy, bình thường có rất nhiều quan chức, nhà giàu có tranh nhau nhờ ông đến xem phong thủy giúp cho họ. Nhưng bây giờ cháu trai ông đang xảy ra chuyện, một chút tâm tình xem phong thủy ông cũng chẳng có.

“Sư phụ, vẫn chưa tìm thấy Đồng thiếu nữa ă?” Đệ tử của ông lo lắng hỏi.

“Vẫn chưa có tin gì.” Hai tuần lễ trước, cháu trai của ông – Đồng Triều đột nhiên bất tỉnh rồi hôn mê, cũng may ông phát hiện kịp thời phát hiện Đồng Triều không phải tự nhiên hôn mê mà bị người khác sử dụng bùa pháp chiêu hồn phách (gọi hồn) cháu ông đi. Nghĩ đến tháng trước đã xảy ra mấy trường hợp cắn nuốt sinh hồn, Đồng Uy lập tức dùng bài vị bằng ngọc trấn hồn bảo vệ linh hồn của Đồng Triều. Sau đó, đem cháu trai ra khỏi bệnh viện, bố trí đến căn phòng ít người biết đến này.

Nhưng bài vị bằng ngọc này có thể bảo vệ linh hồn cho Đồng Triều đồng thời cũng cắt đứt mối liên hệ giữa hồn phách và cơ thể của Đồng Triều. Vì thế, mặc dù ác ma muốn cắn nuốt sinh hồn kia không thể tìm ra Đồng Triều nhưng cũng làm chính ông không tìm thấy cháu mình.

Mấy ngày qua, ông đã cho rất nhiều người đi tìm, mang về hàng trăm hồn ma nhưng vẫn chưa thấy Đồng Triều đâu cả.

“Bài vị ngọc này rung mạnh như vậy, có phải là...” Người đệ tử của ông nghĩ đến điều gì đó, sắc mặt tái nhợt đi.

“Con lấy kiếm gỗ đào và la bàn của sư phụ lại đây.” Đồng Uy trầm giọng “Bài vị ngọc này vừa vỡ, xem ta và con ác ma kia ai tìm thấy Tiểu Triều trước”.

Hoàn toàn không biết gì về việc này, Trần Ngự đang cùng người nhà vui vẻ ăn cơm.

Tác giả có lời muốn nói:

Tối đến, Diên Phi thay ca trở về kí túc xá.

Hà Thất: Hôm nay, Tam thiếu và cô nhóc nhà họ Trần đã làm gì?

Diên Phi: đi dạo phố, ăn cơm, mua sắm quần áo. Tôi đã giúp Tam thiếu thanh toán hết.

Hà Thất: Làm tốt lắm

Diên Phi: Tam thiếu nói, gối dựa trên ghế sofa quá cứng.

Mấy trợ lý liếc nhau, rồi rít lấy điện thoại di động ra, tìm kiếm các kiểu gối ôm mềm mại, đáng yêu cho cô gái trẻ ôm, cố gắng để cô nhóc nhà họ Trần khi đến nhà họ Lâu được thoải mái như ở nhà.

(Editor: Các anh trợ lý đáng yêu quá!)

Bạn đang đọc truyện *Xem Em Thu Phục Anh Như Thế Nào* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Nguy hiểm đang đến gần

trên bàn ăn nhà họ Trần, mẹ Trần đau lòng nhìn con trai đang ăn ngấu nghiến như rồng cuốn, mức thêm một chén canh nữa đưa cho con trai “Chắc là cả tuần nay con chưa được ăn bữa cơm nào đằng hoàng phải không, mẹ đã nói với con bao nhiêu lần rồi, làm gì thì làm, phải ăn cơm cho đầy đủ chứ.”

“Vâng, con nhớ rồi.” Trần Dương nhìn mẹ cười.

Thị trưởng Trần cũng biết là trong thời gian này con trai mình đang bận việc gì, vì thế hỏi “Vụ án điều tra đến đâu rồi?”

“đã chuyển cho tổ điều tra đặc biệt rồi ạ.” Trần Dương trả lời.

“Tổ điều tra đặc biệt?”

Tổ điều tra đặc biệt là tổ chuyên điều tra các loại trọng án nhưng chưa rõ đối tượng và khó có khả năng điều tra rõ thủ phạm, nói là tổ điều tra đặc biệt, kỳ thật chính là tập hợp những vụ án chưa giải quyết xong lại.

Thị trưởng Trần không đồng ý cách làm này, nhưng việc chỉ đạo tổ điều tra đặc biệt là ở cấp trên, ông không đồng ý cũng không có cách nào phản đối.

“Dạ, đúng vậy ạ, sáng nay công văn đã đến.” Thực ra Trần Dương cũng chẳng hiểu ra sao, anh và các đồng đội cực khổ điều tra gần một tháng nay, mặc dù chưa có đầu mối nhưng vụ án mới chỉ điều tra được một tháng mà thôi, cứ vậy mà cho là án không giải quyết được, mọi người đều không cam lòng.

Thị trưởng Trần cau mày, ngay cả việc ăn cơm cũng chậm lại.

Mẹ Trần hơi không vui rồi “Ăn cơm mà nói chuyện công việc làm gì, ông mau ăn đi.”

Thị trưởng Trần gạt mình hoàn hồn, ăn hai miếng cơm rồi nhìn con gái, ôn hòa nói “Thị Thi, thời gian này con đừng ra ngoài một mình nhé.”

“Dạ?” Trần Ngự không hiểu ngẩng đầu nhìn ba nhà mình.

“Đúng đó.” Trần Dương cũng nói vào “Tháng vừa rồi đã có tám người chết liên tục, không rõ hung thủ. Thị Thi, sau này em đi đâu ra ngoài thì đi cùng bạn học nha.”

“Tám người?” Mẹ Trần gạt mình “Nhiều vậy sao?” Mẹ Trần vẫn biết là con trai đang điều tra án giết người nhưng không biết là đã chết nhiều người như vậy, vậy mà một chút manh mối về hung thủ vẫn chưa tìm ra.

“Những người chết này không có một đặc điểm chung nào sao?” Thị trưởng Trần nhin không được lại hỏi.

“không có ạ.” Trần Dương nói “Có người đang ở quán cơm ăn cơm bỗng nhiên ngã xuống, có người buổi sáng đi làm thì đột nhiên nằm xuống, có người thì ban đêm ngủ ở nhà rồi sáng mai không tỉnh lại, mỗi người nhìn giống như bị đột tử. Nhưng khi khám nghiệm tử thi đều báo cáo cơ thể họ rất khỏe mạnh, không có bệnh tật gì. Nếu như có điểm giống nhau giữa những người này thì trong tám người chết thì có ba người là sinh cùng ngày cùng tháng cùng năm.”

“Ngày nào?” Thị trưởng Trần hỏi.

“Ngày 7 tháng 7 năm 3028.” Trần Dương trả lời (*này là tính theo lịch âm nha mọi người*).

“Ngày âm tháng âm năm âm?” Trần Ngự bỗng lên tiếng hỏi làm mọi người trên bàn ăn đều quay lại nhìn cô.

“Em nói gì?” Trần Dương hỏi

“Em nói ngày mà anh vừa nói là ngày âm tháng âm năm âm.” Trần Ngự nhìn ánh mắt khó hiểu của mọi người, cười giải thích “Khi còn bé, ông thường dẫn con đi làm phép cho nhà người ta nên con cũng biết đôi chút về lịch âm này.”

Trần Dương như suy nghĩ gì đó, thu ánh mắt lại.

Mẹ Trần thấy mọi người lại không ăn com, lại giục “Được rồi, được rồi, đừng nói chuyện vụ án nữa, mau ăn com thôi. Thi Thi, sau này con không được ra ngoài một mình đâu đấy.”

“Dạ.” Trần Ngự gật nhẹ đầu, vui đầu tiếp tục ăn com.

Ăn com tới xong, nghĩ đến hồn ma nãy giờ bị cô bỏ lại trên lầu, Trần Ngự sớm quay trở lại phòng mình. Đồng Triều thấy Trần Ngự vào phòng, gấp gấp ‘trùng mắt dựng râu’ ra hiệu cho cô giải bùa cho mình.

Trần Ngự đưa tay thu hồi mấy lá bùa.

“cô sao có thể như vậy được chứ, tôi nhờ cô tìm biện pháp đưa tôi trở lại thân thể chứ không phải nói cô thu tôi đâu chứ.” Đồng Triều vừa được tự do thì nhào đến trước mặt Trần Ngự gào thét.

“Nếu anh còn lăm lăm...” Trần Ngự giờ lá bùa trong tay lên.

đã nếm qua mùi đau khổ, sắc mặt Đồng Triều tái nhợt “Vậy cô lại gọi điện thoại cho chú Hai của tôi đi.” Cậu ta cũng không muốn ở cùng một chỗ với cô nhóc này chút nào cả.

Trần Ngự quay người lấy điện thoại, mở phần cuộc gọi, nhìn không được nói “Tôi đã gọi nhiều lần như vậy sao chú Hai của anh không gọi lại một cuộc chứ.”

“Chú Hai tôi bận rộn lắm, thời gian đâu mà gọi lại cho số điện thoại lạ chứ.” Chính cậu ta trước kia cũng chẳng bao giờ gọi lại cho số điện thoại lạ gọi nhờ. Dù sao người muốn đi cửa sau nhờ cậu ta thiết kế trang phục nhiều hăng hà vô số, cậu ta có thể hiểu được chú Hai mình. Nhưng cho dù hiểu được nhưng đến khi chính cậu ta gặp phải thì tâm trạng này chẳng dễ chịu chút nào.

“cô mau mau gọi lại đi.” Đồng Triều thúc giục, không biết vì sao, vừa rồi trong lòng cậu ra đột nhiên cảm thấy thật bất an.

Trần Ngự bấm gọi vào số điện thoại đã gọi mấy lần từ hôm qua đến giờ.

Cùng lúc đó, đang trông coi trong một căn hộ tại tòa nhà cao cấp nào đó, Đồng Uy lo lắng nhìn bài vị bằng ngọc để ở đầu giường đang rung động ngày càng mãnh liệt. Tay trái ông cầm la bàn, tay phải ông cầm bùa trừ hồn, chỉ chờ bài vị bị vỡ là lập tức tìm kiếm vị trí hồn phách của cháu trai.

Reng reng reng ...

một hồi chuông điện thoại di động đột nhiên vang lên, lông mày của chú Hai cũng không nhấc lên chút nào, tiếp tục nhìn không chớp mắt vào bài vị ngọc. Đệ tử của ông ngồi bên cạnh, cầm điện thoại lên nhìn, phát hiện lại là số điện thoại lúc chiều đã gọi đến, vì thế nói “Sur phụ, vẫn là số điện thoại kia, từ trưa đến giờ đã gọi cho sur phụ năm cuộc rồi.”

Lúc này, tâm trí của Đồng Uy đều tập trung vào cháu trai, làm sao có tâm tư để ý đến điện với chả thoại, vì thế tức giận nói “Con làm sao đừng cho người ta gọi đến nữa.”

Giọng nói lớn đến mức làm người đệ tử run cả tay, nhấn ngay vào nút tắt điện thoại.

“Cúp máy rồi!” Trần Ngự ngạc nhiên nói.

“cô ngờ ngẩn gì đó. Cúp điện thoại chứng tỏ chú Hai tôi đang cầm điện thoại đó. cô tiếp tục gọi đi.” Đồng Triều kích động nói.

Thế là người đệ tử vừa mới cúp điện thoại, chưa kịp đặt lại xuống giường thì điện thoại lại tiếp tục rung lên trên tay cậu ta.

“Tắt máy đi.” Đồng Uy giận dữ.

Đệ tử nghe lời nhấn nút tắt máy, vừa đúng lúc một tin nhắn cũng hiển thị, dưới biểu tượng tắt máy hiện trên màn hình, người đệ tử loáng thoáng đọc được hai chữ Đồng Triều. Cậu ta cứng đờ người, đem điện thoại vừa tắt nguồn mở lên, mở xem tin nhắn vừa được gửi đến.

(Cháu trai Đồng Triều của ông đang ở chỗ của tôi.)

==

Đồng Triều thấy Trần Ngự gửi tin nhắn, lập tức gãy lên như đĩa phải vôi “Sao cô lại gửi tin nhắn như vậy chứ, vừa xem là biết tin nhắn lừa đảo rồi? Giống y như tin nhắn của mấy kẻ bắt cóc vậy”

“A, đúng rồi, tôi gõ thiếu hai chữ ‘sinh hồn’ rồi.” nói xong, Trần Ngự lại an ủi cậu ta “không phải anh nói chú Hai anh là Thiên Sư sao? Ông ấy nhìn thấy nhất định sẽ hiểu, yên tâm đi.”

Trần Ngự đoán quá chuẩn luôn, chú Hai quả thật có thể hiểu được. Người đệ tử nhìn thấy tin nhắn, lập tức run giọng gọi “Sư phụ, sư phụ nhìn này.”

Đồng Uy chuyển mắt nhìn qua, lập tức bỏ bùa truy hồn xuống, đoạt lấy điện thoại trong tay đệ tử, nhấn nút gọi lại “Tôi là Đồng Uy.”

“Chú Hai của anh tên là Đồng Uy hả?” Đồng Uy nghe đầu dây bên kia tiếng một cô gái trẻ hỏi ai đó, mắt sáng lên.

“Chú Hai đúng không, cháu trai ông đang ở trong tay tôi ... Biết rồi, biết rồi.” Hai câu biết rồi hiển nhiên không phải là nói với Đồng Uy “Là sinh hồn của Đồng Triều hiện đang ở bên cạnh tôi, ông mau đến đem cậu ta đi đi.”

“Đồng Triều đang ở bên cạnh cô?” Đồng Uy kích động đứng bật dậy.

“Đúng vậy ... Nhưng mà cậu ta đã đồng ý trả cho tôi hai mươi vạn, khi nào ông đến đón người ... không đúng, là khi nào hồn phách cậu ta trở về, ông nhớ chuyển khoản cho tôi đây.” Trần Ngự dặn dò. Nếu không, khi Đồng Triều trở về cơ thể mình sẽ quên đi ký ức khi còn là hồn phách, lúc đó cô tìm ai để đòi tiền đây.

“cô ...” Đồng Uy đang muốn nói chuyện thì trong phòng bỗng nhiên vang lên tiếng “rắc”, ông ta quay đầu nhìn thì thấy bài vị ngọc đã vỡ vụn, lập tức biến sắc.

“Sư phụ, bài vị ngọc vỡ rồi.” Người đệ tử cũng hoảng sợ nói.

“cô cũng là Thiên Sư?” Đồng Uy vội vàng nói.

“Đúng vậy.” Trần Ngự trả lời.

“Tôi cho cô hai trăm vạn.”

“Phụt ...” Đầu dây bên kia có tiếng gì đó phun ra.

“Trước khi tôi đến được chỗ cô, cô hãy bảo vệ nó thật tốt, tôi cho cô hai trăm vạn.” Đồng Uy lặp lại.

==

Trần Ngự ngơ ngẩn cúp điện thoại, vẻ mặt vô cùng vi diệu nhìn Đồng Triều.

“Sao thế? Chú Hai tôi đã nói gì?” Đồng Triều lo lắng hỏi.

“Chú Hai anh rất quan tâm anh, ông ấy chủ động thêm cho tôi hai trăm vạn.” Trần Ngự duỗi hai ngón tay ra, không thể tưởng tượng được nói “Xem ra nhà anh đúng là có tiền.”

“nói nhảm, tài sản của tôi có mấy trăm triệu đó, có được không.” Đồng Triều lại hỏi “Khi nào chú Hai tôi tới?”

“Ông ấy nói khoảng một giờ nữa, nói tôi phải bảo vệ tốt cho anh.” Trần Ngự luôn cảm thấy lời dặn này có gì đó không đúng, nói cô coi chừng Đồng Triều còn được, bảo vệ, cái này muốn cô phải làm sao.

“Vậy cô phải bảo vệ tôi cho tốt à nha.” Nghe thấy chú Hai mình một tiếng nữa sẽ đến đây, Đồng Triều đắc ý lần nữa, cậu ta ngồi trên ghế, bắt chéo chân ra vẻ đại gia.

Về bản chất Trần Ngự vẫn là một người ngây thơ, cô nhận của Đồng Triều hai mươi vạn để gọi một cuộc điện thoại là vì thấy cậu ta quá phiền phức nên mới hét giá như thế. Nhưng mà chú Hai của thằng oắt này đột nhiên nâng giá lên tận hai trăm vạn làm trong lòng Trần Ngự cảm thấy không yên. không biết việc này Hiệp hội người tiêu dùng có quản lý không, sao cô luôn có cảm giác mình là tiểu thương có lòng dạ hiểm độc.

Nghĩ đến đây, Trần Ngự quay người mở túi vải, lấy ra một lá bùa phòng ngự cao cấp rồi định đưa cho Đồng Triều.

Đồng Triều thấy Trần Ngự lại móc lá bùa ra, lập tức bị dọa bay đến góc tường “cô ... cô định làm gì?”

“anh lo lắng cái gì đó.” Trần Ngự tức giận “Chú Hai anh đưa tôi hai trăm vạn, tôi cũng không muốn không công mà hưởng. Đây là bùa phòng ngự ông nội tôi tự vẽ đấy, trong tay tôi chỉ có ba tấm thôi. Loại bùa cao cấp này, bên ngoài thị trường giá hơn trăm vạn cũng chưa chắc mua được đâu.”

Điều này không phải là Trần Ngự nói mò, lẫn lộn một thời gian trên diễn đàn “Ma quỷ đừng hỏi”, Trần Ngự cũng nắm đại khái giá cả các loại bùa chú trên thị trường.

Bùa chú sơ cấp một vạn một lá, bùa trung cấp hai mươi vạn một lá, bùa chú cao cấp thì căn cứ chất lượng và tác dụng khác nhau mà có giá từ một trăm đến một trăm năm mươi vạn. Ông nội tự tay vẽ là bùa phòng ngự này cho cô phòng thân, chất lượng nhất định là số một. Do đó nói là bùa này có giá hơn trăm vạn cũng không phải nói ngoa.

“Sao cô đột nhiên lại đưa tôi bùa phòng ngự cao cấp?” Đồng Triều cũng là người từng trải, bình thường chú Hai nhà cậu ta đi xem phong thủy cho người ta cũng thu mấy trăm vạn một lần là bình thường, nên khi Trần Ngự nói là bùa này hơn trăm vạn thì chỉ cảm thấy hơi đắt mà không phải là không tin.

“không phải là cho anh mà chỉ tạm thời để bên người anh.” Trần Ngự nói “Chú Hai anh bỏ ra hai trăm vạn để tôi bảo vệ anh, tôi cũng phải biết điều một chút chứ.”

Khóe miệng Đồng Triều khẽ giật giật.

“Khi nào đi nhớ trả lại cho tôi.” Trần Ngự lại đưa lá bùa ra.

“Biết rồi.” Đồng Triều tức giận trả lời, đưa tay cầm lá bùa, quan sát kỹ một lúc nhưng cũng không phát hiện điều gì khác thường.

Trần Ngự nhìn đồng hồ “Chờ gần đến giờ hẹn, chúng ta đi đến cổng chính, tôi đã hẹn với chú Hai của anh ở đó.”

“Ừ.” Đồng Triều nắm lá bùa trong tay, một lần nữa ra dáng vẻ đại gia ngồi trên ghế, nhìn cô gái đang ngồi xếp bằng trên giường, nhin không được nói “Nếu không, tôi cho cô số điện thoại của tôi. Nê mặt cô giúp tôi lần này, tôi có thể miễn phí thiết kế trang phục cho cô.”

“Cám ơn, không cần.” Trần Ngự không thêm ngược đầu, trả lời.

“không cần thì thôi. Sau này cô mà biết tôi là ai, lúc đó có cầu tôi cũng không đếm xỉa đến cô.” Đồng Triều cảm phẫn nói.

“Ha ha ...” Trần Ngự trả về cho cậu ta tròng cười lạnh.

Đồng Triều tức giận mà không làm gì được, cảm thấy con nhóc này thật chẳng có mắt nhìn gì cả, quyết định không thêm lấy ‘mặt nóng dán vào mông lạnh’ của Trần Ngự nữa, chờ khi nào cậu ta quay lại cơ thể, sẽ không bao giờ thêm nói chuyện với đồ nhà quê này nữa.

** Mặt nóng dán vào mông lạnh: mô tả một người thì nhiệt tình nói chuyện nhưng lại nhận được sự hờ hững, lạnh nhạt từ người kia, nhiệt tình không được đáp lại, như bị dội một gáo nước lạnh vào mặt.*

Trong phòng bỗng nhiên yên tĩnh lại, mười phút sau, Trần Ngự chợt nghe thấy tiếng động, cô ngẩng đầu nhìn, thấy túi vải bên giường động đậy, lóe ra ánh sáng, chiếc la bàn lóe ra luồng sáng màu đỏ.

“Đây là cái la bàn mà? Chú Hai tôi cũng có một cái, nhưng sao la bàn của cô lại phát ra ánh sáng màu đỏ.” đã nhìn mười phút không nói gì, Đồng Triều không nhịn được nữa, hỏi.

Trần Ngự không để ý đến Đồng Triều, cô nhảy xuống giường, mang dép đi đến bên cửa sổ, cảm nhận được luồng ác khí hung mãnh đang tiến lại gần, chân mày nhíu chặt.

“Giúp tôi bảo vệ nó thật tốt.”

Trần Ngự nhớ lại lời chú Hai nhà họ Đồng đã nói cách đây hai mươi phút, lập tức nhin không được mà oán thán “Quả nhiên là tiền không dễ kiếm mà.”

Bạn đang đọc truyện *Xem Em Thu Phục Anh Như Thế Nào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21: Trận chiến ác liệt

La bàn tỏa ra ánh sáng đỏ là cảnh báo nguy hiểm cho Trần Ngự, cảm nhận luồng ác khí đang không ngừng đến gần với tốc độ không giống như bình thường làm cho Trần Ngự không có thời gian chuẩn bị.

cô quay trở lại giường, lấy mấy lá bùa, la bàn bỏ vào túi vải đang để ở bàn đầu giường rồi khoác vội lên vai, không kịp đổi dép, nhón chân bước lên bậc cửa sổ chuẩn bị nhảy ra ngoài.

“cô đang làm gì vậy?” Đồng Triều thấy sắc mặt của Trần Ngự đột nhiên thay đổi, sau đó cảm túi vải chuẩn bị nhảy xuống lầu, lập tức không hiểu hỏi.

Suýt nữa thì quên mất, còn có thang oắt này.

Trần Ngự đưa tay bắt lấy tay Đồng Triều, ném cậu ta ra ngoài cửa sổ, theo tiếng hét hoảng sợ chói tai của cậu ta mà thả người nhảy xuống dưới.

“cô tính mưu sát tôi hả.” Đồng Triều thật vất vả giữ vững thân thể, bay đến trước mặt Trần Ngự, nổi giận đùng đùng quát cô.

“anh không muốn chết thì ngậm miệng lại.” Trần Ngự lấy từ túi vải một lá bùa bắt ma trung cấp, không chút do dự chạy về phía bắc khu tập thể.

Con ác ma này có ác khí quá nặng, dù nó chưa đến gần nhưng cũng đủ là cho Trần Ngự cảm nhận được nguy hiểm, vì thế không thể ra tay ở nơi có nhiều người được. Cả khu tập thể này, chỉ có phía Bắc nơi có tòa nhà của nhà họ Lâu, bên cạnh có công viên nhỏ trống trải, ở đó cô mới có thể thoải mái hành động được.

Trần Ngự thấy mạng dế chạy thật vương chân nên lập tức hất văng ra, chân trần chạy về phía trước.

Vốn đang cảm thấy Trần Ngự lại lên con, lúc này Đồng Triều cũng cảm nhận được điều gì đó, hành động này giờ của Trần Ngự đã nói lên sắp có chuyện gì đó xảy ra rồi.

“Xảy ra chuyện gì vậy?” Đồng Triều theo sát Trần Ngự, lo lắng hỏi.

“Có thể bảo vệ được anh đến lúc chú Hai anh đến không, chắc phải chờ vận may của anh.” đang nói chuyện, một luồng ác khí đen sì còn hơn bóng đêm cuộn cuộn kéo đến. Luồng ác khí dày đặc đến mức không cần mở Mắt âm dương, Trần Ngự cũng có thể cảm nhận được.

“Đó là cái gì vậy?” Bỗng nhiên Đồng Triều cảm nhận một luồng khí lạnh buốt, từ khi cậu ta biến thành hồn ma, cậu ta chưa từng cảm nhận được bất kì cảm giác nào như vậy.

“Mau chạy về phía trước.” Bước chân Trần Ngự không ngừng lại, một người một ma chạy đến dãy phòng trước mặt gần công viên nhỏ.

Dãy phòng này là khu nhà ở của các anh lính đặc chủng bảo vệ cho Lâu Minh, lúc này đang thay phiên nhau nghỉ ngơi. đang đứng bên cửa sổ lầu hai hút thuốc Hà Thất chợt nghe dưới đất có tiếng động lạ. Cậu ta cúi đầu nhìn xuống thì thấy Trần Ngự đang chạy gấp gấp, cậu lẩm bẩm “Xem ra cô nhóc nhà họ Trần này rất thích Tam thiếu nhà chúng ta, mới chia tay hồi chiều mà bây giờ lại chạy đến nữa rồi.”

Linh hồn không có trọng lượng nên chuyển động nhanh hơn so với Trần Ngự. Đồng Triều cũng đã cảm nhận được mối nguy hiểm từ luồng khí đen, nghe lời dặn của Trần Ngự chạy một mạch đến công viên nhỏ trước mặt. Nhưng luồng khí đen kia còn di chuyển nhanh hơn cậu ta, trong chốc lát đã áp sát gần Đồng Triều.

Trần Ngự thấy luồng khí đen kia bỏ qua cô mà trực tiếp chạy theo Đồng Triều, không do dự, cầm lá bùa trừ ma trung cấp quăng về phía trước.

“Đùng”, âm thanh vang lên, bùa trừ ma và luồng khí đen va chạm vào nhau, hóa thành một ngọn lửa màu xanh lam rồi biến mất tăm mất tích. Luồng khí đen khựng cứng lại trên không trung, dường như lúc này mới nhìn thấy Trần Ngự, tụ lại trước mặt cô.

Ngay cả hình dạng tồn tại (bản thể) cũng không có!

Bản thể (khái niệm quan trọng trong triết học theo chủ nghĩa duy tâm của triết gia người Đức Kant, ý chỉ "vật tồn tại" không thể nhận thức được đối lập với hiện tượng. Chủ nghĩa duy vật biện chứng phủ nhận giới hạn không thể vượt qua giữa hiện tượng và bản thể, và cho rằng chỉ có sự vật chưa biết, chứ không có vật không thể nhận thức được)

Về mặt Trần Ngự khiếp sợ nhìn luồng khí đen dày đặc trước mặt, con ác ma này ngay cả hình dạng tồn tại cũng không có sao, đúng là con ác ma vô cùng hung bạo, tay Trần Ngự đang cầm lá bùa trừ ma cao cấp cũng run lên.

“Àm!”

một cụm khí đen nhỏ từ luồng khí đen dày đặc trước mặt tách ra, nhanh như chớp bắn về phía Trần Ngự, Trần Ngự đưa tay tập trung linh lực cản nó lại, nhưng không áp chế nổi ác khí hung bạo làm cô bị đánh bay ra ngoài.

Ở lầu hai, Hà Thất thấy Trần Ngự đang còn đứng đó, đột nhiên không có gì tác động mà bị hất tung lên, về mặt hết sức khiếp sợ. Cậu ta ở bên người Tam thiếu cũng một thời gian khá dài nên tất nhiên cũng biết một số chuyện của huyền học. Cậu ta suy đoán đang có thứ gì đó đuổi đánh Trần Ngự.

Hà Thất đang muốn quan sát cẩn thận thêm chút nữa xem chuyện gì đang xảy ra, chỉ thấy Trần Ngự chồm dậy thật nhanh rồi tiếp tục chạy về phía trước.

Đó là hướng nhà Tam thiếu.

“Tam thiếu!” Hà Thất giật bắn người, cậu ta quay trở lại phòng lấy bộ đàm, sau đó lại nhanh chóng chạy ra ngoài cửa sổ nhìn chằm chằm tình huống bên ngoài. Cậu ta thấy không phải Trần Ngự chạy đến nhà Lâu Minh mà chạy về hướng công viên nhỏ bên cạnh, Hà Thất liền ngừng kết nối bộ đàm.

Trần Ngự chạy theo luồng khí đen đến công viên nhỏ nhưng tốc độ di chuyển của luồng khí đen quá nhanh, chớp mắt đã bỏ xa cô chạy đến trước mặt Đồng Triều. cô bỗng thấy luồng khí đen phình lớn lên, giống như một tiếng vải đen khổng lồ bọc kín toàn bộ hồn phách của Đồng Triều lại.

Ngay lúc đó, một đường ánh sáng vàng hiện lên, miếng vải đen bị một luồng linh lực mạnh mẽ đẩy ra.

Cùng lúc đó, cách nơi đây vạn dặm, trong một trung tâm massage nào đó, một ông già đang nằm hưởng thụ việc xoa bóp bỗng dưng mở mắt.

“Lão tiên sinh, có phải con xoa bóp mạnh quá ạ?” Nhân viên massage thấy sắc mặt ông lão đột nhiên thay đổi, cẩn thận hỏi.

“không có gì, cậu tiếp tục bóp đi.” Ông lão dừng lại một chút, sau đó lại nhắm mắt lại, nằm lại trên ghế.

cô nhóc nhà ông không phải là người có tướng đoan mệnh, chắc chắn là không chết được, đúng vậy, ông vẫn nên tiếp tục bóp chân đi thôi.

Trần Ngu thừa dịp luồng khí đen bị chặn lại một chút, chạy nhanh đến, đem Đồng Triều ra sau lưng cô.

“Đó là cái gì vậy?” Lúc này khi bị khí đen bao phủ, Đồng Triều có cảm giác suýt chút nữa cậu ta đã bị cắn nuốt.

“Cậu tránh ra chút.” Trần Ngu móc trong túi năm lá bùa trừ ma trung cấp.

một trăm vạn tiêu mất rồi, thật đau tim mà.

Đồng Triều cũng không dám đứng quá xa Trần Ngu, lúc này, trong nháy mắt cậu ta đã nhận ra, mục tiêu của luồng khí đen kia chính là cậu ta. Hiển nhiên là tốc độ của Trần Ngu không thể sánh kịp với tốc độ của khí đen, nếu cậu ta đứng cách quá xa, Trần Ngu sẽ không kịp cứu cậu ta, lúc đó cậu ta thực sự tiêu đời. Nghĩ đến đây, Đồng Triều nắm chặt lá bùa phòng ngự trong tay, về mặt sợ hãi đứng sau Trần Ngu cách cô hai mét.

Trần Ngu vung tay ném năm lá bùa trừ ma trung cấp ra, năm lá bùa tạo thành hình ngũ giác dán lên luồng khí đen, linh khí biến thành vệt sáng vẽ từ lá bùa thành hình ngôi sao năm cánh màu vàng nhạt. Ngôi sao năm cánh sáng lên, tỏa ra ánh sáng màu vàng. Phịch một tiếng, khí đen nổi lên cuộn cuộn khắp nơi, tỏa ra bốn phía, trong màn sương khói đen dày đặc cuối cùng hiện lên một bóng dáng mờ ảo.

Đó là một đánh người vô cùng cao lớn, con ác ma này khi còn sống chắc là một người đàn ông có thân hình vô cùng cường tráng, nhưng mà ... sao trên thân con ác ma này lại có sinh khí? (*mùi của người sống*).

Hồn ma thì làm gì có sinh khí? Cho dù là sinh hồn, cũng là trong trạng thái của hồn ma nên sinh khí bên trong hồn phách cũng vô cùng yếu ớt. Nhưng đây là ác ma đã chết từ sớm rồi nhưng trên thân dường như lại có sinh khí gần giống như của người bình thường. Nếu như không phải Trần Ngu tận mắt nhìn thấy nó từ xa bay đến, lại thêm quanh cơ thể bao vây luồng ác khí đen đậm đặc thì Trần Ngu cũng ngộ nhận nó là con người.

“trên người mi sao lại có sinh khí lớn như vậy?” Tay trái cầm la bàn, tay phải cầm bùa chú, về mặt Trần Ngu đề phòng nhìn người đàn ông trong màn sương đen.

Mà lúc này, thấy giữa không trung bỗng nhiên xuất hiện ngọn lửa xanh, rồi lại lóe lên ánh sáng vàng, một lúc sau lại xuất hiện ngôi sao năm cánh, Hà Thất đã sớm trợn mắt há mồm.

Hà Thất đã tiếp xúc với huyền học, cậu ta biết bên trong tòa nhà họ Lâu có trận pháp Tụ Linh do Mao đại sư bố trí, nhưng trừ việc cậu ta thấy ở bên trong nhà sẽ dễ chịu hơn ở ngoài thì Hà Thất cũng chẳng thấy gì khác biệt. Cho dù là hàng năm đi cùng Tam thiếu đến đại học Đe Đô lợi dụng khí lạnh can sát khí, cậu ta chưa bao giờ gặp qua cái gọi là ác khí. Xem như cậu ta bên cạnh Tam thiếu nhiều năm, ngoại trừ việc tinh thần sẽ mệt mỏi để cậu ta cảm nhận được đó là sát khí, Hà Thất cũng chưa thấy rõ ràng sát khí là như thế nào.

Nhưng mà Trần Ngu vừa vung mấy lá bùa ra thì có ánh sáng tỏa ra. Đây là lần đầu tiên Hà Thất tận mắt nhìn thấy những việc, những vật huyền bí của huyền học.

“Điền Phi.” Hà Thất không chần chừ nữa, cầm bộ đàm lên.

“Lão đại, sao thế?” Tiếng của Điền Phi từ máy bộ đàm truyền đến.

“Hình như cô nhóc nhà họ Trần gặp rắc rối rồi.”

“cô ấy làm sao?” Tiếng của Lâu Minh lập tức truyền đến từ bộ đàm.

==

Trần Ngu vừa dứt lời, ác ma vẫn cúi đầu từ nãy giờ bỗng nhiên ngẩng đầu lên, một đôi mắt đen nhánh không có một tia sáng nhìn chăm chú vào Trần Ngu.

Trần Ngu nói thầm một tiếng ‘không ổn rồi’, chỉ thấy ác ma đang đứng thẳng yên lặng chợt hóa thành luồng khí nhào về phía cô.

Trần Ngu lăn ra khỏi chỗ cũ về phía bên cạnh.

Ác ma cũng không đeo bám Trần Ngu, thấy chướng ngại vật đã bị loại bỏ liền nhào về phía Đồng Triều đứng cách đó không xa.

“A!”

Ác ma nhào về phía Đồng Triều đồng thời há miệng ra, cái miệng bình thường bỗng nhiên biến thành to lớn hướng về phía Đồng Triều làm cậu ta bị dọa sợ hãi, chỉ biết nhắm chặt mắt kêu la thảm thiết.

“Àm!”

Lại một luồng sáng vàng hiện lên, ác ma lại bị bắn ra ngoài một lần nữa.

đã xoa bóp xong chân, đang ngồi sửa móng chân, ông Ngô mở mắt lần nữa nói “Lần thứ hai.”

“Lão tiên sinh, ngài còn cần gì nữa ạ.” Nhân viên sửa móng vội vàng hỏi

“không có gì.” một lá bùa phòng ngự cao cấp chỉ có thể dùng ba lần, hi vọng cô nhóc có thể giải quyết xong trước lần thứ ba, nếu không chắc chắn sẽ bị thương.

Được rồi, dù sao cô nhóc này cũng không chết được, ông vẫn nên tiếp tục sửa móng đi, thế là ông Ngô tiếp tục thoải mái nhắm mắt lại.

một lá bùa chỉ có thể dùng ba lần, giờ đã dùng hai lần rồi, một lần nữa, chắc Đồng Triều sẽ phải chết.

Trần Ngự dường như không nghĩ đến tiền nữa, rút từ túi một lá rồi một lá bùa phóng về hướng ác ma. Mỗi một lá bùa bay đi, tim Trần Ngự như bị ai đó khoét mất một lỗ, đó đều là tiền của cô đó.

Từng luồng từng luồng ánh sáng xanh lóe lên trong không gian, giống như pháo hoa nở rộ trong đêm, đập vào mắt Hà Thất và năm người nữa đang chạy đến.

Sáu người đều là những người từng trải, nếu bình thường lấy một một đánh bảy vẫn vô tư, nhưng tình hình trước mắt hoàn toàn không thể áp dụng theo cách thông thường được. Kẻ địch ở chỗ nào mấy người bọn họ không thể nhìn thấy, muốn giúp đỡ Trần Ngự cũng không biết phải ra tay như thế nào.

Lúc này, ác ma rốt cục cũng ý thức được, nếu không giải quyết triệt để Thiên Sư đáng ghét này thì nó không có cách nào cắn nuốt sinh hồn trước mắt được. Thế là nó thay đổi mục tiêu, quay đầu về phía Trần Ngự, trong chớp mắt đã đến trước mặt cô. Khi Trần Ngự chưa kịp định thần, phóng một luồng khí đen hất bay Trần Ngự ra ngoài.

Ác ma đuổi theo sát sao, phóng hai tay ra định chụp lấy tim Trần Ngự.

một tiếng “vù vù” vang lên, la bàn vừa bay nhanh vừa xoay tròn tản ra một luồng ánh sáng vàng nhạt ngăn cản ác ma và Trần Ngự, làm nó không thể đến gần Trần Ngự nữa.

“Tiểu thư Trần Ngự.” Hà Thất thấy Trần Ngự bị hất tung lên, lập tức gấp gáp đuổi theo, ai ngờ khi chạy đến còn cách Trần Ngự hai mét thì bị một luồng khí xoáy vô hình chặn lại.

“Các anh ... Đừng đến đây!” Ánh mắt của Trần Ngự bị ác khí hung bạo thổi làm cô suýt nữa không né tránh được.

“Các cậu còn đứng đó làm gì? Mau cứu cô ấy đi!” Tiếng Lâu Minh truyền đến từ bộ đàm Hà Thất mang bên người.

Hà Thất sững sờ, quay đầu nhìn về tòa nhà bên cạnh công viên, liền thấy Lâu Minh đang đứng bên cửa sổ lầu hai.

Hà Thất và các bảo vệ nghe lời Lâu Minh cố gắng xông vào nhưng vẫn bị ác khí chặn lại.

“Tam thiếu, chúng tôi không vào được.” Hà Thất cũng gấp gáp không biết phải làm sao. Khó có khi Tam thiếu quan tâm đến một người như vậy, nếu để cho cô ấy gặp chuyện gì trước mặt Tam thiếu, hậu quả sau đó như thế nào, Hà Thất cũng không dám nghĩ đến.

Đứng ở xa, trong lòng Lâu Minh cũng như lửa đốt, may mắn là anh vẫn còn chút lý trí, nếu không anh hẳn không thể lao đến cứu cô. Nhưng anh vẫn còn nhớ rõ, lần trước ở biệt thự Hàn Sơn, cô nhóc đó điên rồ, sát khí của anh có thể làm cho khí âm của những hồn ma ác quỷ càng thêm lớn mạnh.

một lần nữa, Lâu Minh vô cùng căm ghét sát khí trên người anh, anh nắm chặt nắm tay, mạnh mẽ đâm vào vách tường giải tỏa áp lực.

“Tam thiếu.” Đứng bên cạnh, Diên Phi kêu lên.

“Hà Thất.” Lâu Minh ép mình phải tỉnh táo lại “Cậu hỏi cô nhóc xem các cậu có giúp gì được cho cô ấy không?”

Hà Thất lập tức nhìn Trần Ngự đang lợi dụng la bàn để chống đỡ ác ma, hỏi “Tiểu thư Trần Ngự, chúng tôi có thể giúp gì được cho cô không?”

Trần Ngự cố sức quay đầu, lúc vừa rồi hình như cô nghe thấy giọng nói của anh Ba, hai mắt lập tức sáng lên, lớn tiếng nói “Dưới bàn trà trong phòng khách của anh Ba, tôi có để hai lá bùa, anh mau đi lấy đến đây cho tôi.”

Gần như là cùng lúc với khi Trần Ngự nói chữ lá bùa, Lâu Minh lập tức chạy vội xuống lầu, từ dưới bàn trà trong khách tìm ra được hai lá bùa, lá bùa màu vàng khi chạm vào tay Lâu Minh, trong nháy mắt tỏa ra một quang sáng màu đỏ, nhưng Lâu Minh không chú ý đến. anh đưa ngay hai lá bùa cho Diên Phi “Cậu chạy nhanh đưa cho cô ấy.”

Diên Phi không chút chần chừ, chạy vội ra ngoài, không đến một phút đã ra đến hiện trường.

“Trần tiểu thư, lá bùa đây rồi, bây giờ chúng tôi phải làm thế nào?” Hà Thất vội vàng hỏi.

“Ném ... Ném vào đi.” Trần Ngu đang cất lực giữ sức chiến đấu của la bàn.

Trần Ngu vừa dứt lời, Diên Phi liền ném hai lá bùa trong tay về phía Trần Ngu, trong nháy mắt khi lá bùa màu vàng chạm vào ác khí đen kịt liền biến thành hai mũi tên ánh sáng màu đỏ, xuyên qua bức màn ác khí, bắn thẳng lên lưng ác ma.

“Gừ ... gừ ...” Ác ma kêu lên thảm thiết, thu hồi cánh tay hướng về Trần Ngu, liền tiếp lui về sau mấy bước. hấn chân chừ nhìn Trần Ngu lúc này đã đứng lên và Đồng Triều mặt mũi trắng bệch đang đứng sau lưng Trần Ngu, bỗng nhiên hóa thành luồng khí đen chạy mất.

Trần Ngu thu hồi la bàn đang bay lơ lửng trong không trung, thở dài một hơi, hướng về phía ác ma mới chạy mất, lên mặt nói “Có bán linh thì mi đừng có chạy, Tây Thi ta chưa bao giờ sợ kẻ nào nha!”

“Vào lúc này cô đừng làm tôi mắc cười.” Vừa trở về từ cõi chết, Đồng Triều không nhin được mà nói.

Quần chúng vây xem không khỏi yên lặng gật đầu.

Tác giả có lời muốn nói:

Ác ma: Luồng sáng đó rất là kỳ lạ, suýt nữa là ta đã thành công rồi.

Ông Ngô: Ra chính là mi, là kẻ làm gián đoạn tâm trạng dễ chịu của ta khi ta đang massage và son sửa móng chân a.

Tây Thi: Ông biết con gặp nguy hiểm vậy mà ông vẫn bình chân như vại hưởng thụ cuộc sống như vậy a.

Ông Ngô: A ... a ... (bò chạy nhanh như bay)

Bạn đang đọc truyện *Xem Em Thu Phục Anh Như Thế Nào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 22: Lỗ nặng rồi

Dưới sự bảo vệ của bảy người đàn ông to cao, vạm vỡ, Trần Ngu bước vào nhà họ Lâu.

Cánh cổng vừa mở, Lâu Minh đứng ở đằng sau cửa, vẻ mặt lo lắng nhìn Trần Ngu.

“anh Ba.” Trần Ngu cười, đi về phía trước vài bước, bước vào sân.

Lâu Minh cẩn thận quan sát Trần Ngu, bím tóc đuôi ngựa bung ra, rồi bời xõa sau lưng, trên quần áo dính không ít bùn đất và cỏ xanh, trên mặt cũng dính đầy vết bẩn, nhưng trạng thái tinh thần vẫn còn rất tươi tỉnh. Lúc này, Lâu Minh mới thả lỏng người, ánh mắt lại đột nhiên nhìn xuống chân Trần Ngu, lập tức nhíu mày lại, anh sai bước tới, khom lưng bế Trần Ngu lên.

Mấy tên đàn ông còn lại giật mình, sau đó giả bộ nhìn trời, cái gì cũng không thấy.

“...” Vẫn chưa tỉnh hồn, Đồng Triều cực kì im lặng nhìn một màn này, đầu óc của đám đàn ông này có phải có vấn đề gì không, trình diễn quá gượng ép.

“anh Ba?” Bỗng nhiên bị Lâu Minh bế lên, Trần Ngu cũng kinh ngạc.

Lâu Minh không để ý đến Trần Ngu, sai bước ôm Trần Ngu vào nhà, đến khi anh cẩn thận đặt Trần Ngu xuống ghế sofa, lập tức có người đưa cho anh hộp thuốc y tế.

“Thêm nước và khăn mặt đến.” Diên Phi nhìn người bên cạnh nhỏ giọng nói thêm.

anh trai vừa đem hộp y tế đến, lập tức quay người bung chậu nước và khăn mặt tới.

“Giày của em đâu?” Lâu Minh nhíu mày hỏi.

Trần Ngu phui phui bàn chân nhỏ dính đầy cát của mình, nói “Em chạy đi gấp quá, chưa kịp đi giày.”

Nhìn vẻ mặt vô tội của cô nhóc, Lâu Minh nhin không được thở dài một hơi, anh lấy khăn mặt trong chậu nước, vắt khô rồi đưa cho Trần Ngu “Em lau mặt trước đi.”

Lúc này lăn mấy vòng trên mặt đất, Trần Ngu biết mặt mình chắc là lấm lem lấm, thế là ngượng ngừng cười cười, nhận khăn mặt lau lung tung một lúc.

Lâu Minh lấy lại khăn mặt giặt, vắt khô rồi đưa về phía hai bàn chân Trần Ngu đang để dưới đất.

Trần Ngu giặt mình, rút hai chân lên trên ghế, hốt hoảng nói “Em ... chân em không sao đâu.”

Lâu Minh ngẩng đầu nhìn Trần Ngu, phát hiện vẻ mặt cô nhóc vừa lúống cuống vừa ngượng ngùng, anhim lặng trong chốc lát rồi đưa khăn tay cho Trần Ngu “Bàn chân em bị thương rồi, em lau cho sạch mộtchút rồi anh bôi thuốc cho em.”

Lúc này Trần Ngu mới thở phào, nhận khăn mặt rồi lau chân của mình.

“Suýt ...” không cần thận đưng vào vết thương trong lòng bàn chân, Trần Ngu hít vào một hơi.

Lâu Minh cau mày lại, đưa tay túm lấy bàn chân của Trần Ngu rồi để trong lòng bàn tay cẩn thận nhìn. Vết thương dài khoảng ba cm, mặc dù không chảy máu nhiều nhưng trong miệng vết thương toàn là đất cát.

Lâu Minh mở hộp thuốc y tế, lấy cồn sát trùng nói “Để anh lau vết thương cho em, ráng chịu đau chút.”

“không cần phiền phức như vậy đâu. Hai ngày nữa là nó tự khỏi ý mà. Trước đây khi em leo núi cũng bị vậy, em toàn để nó tự khỏi thôi.” Trần Ngu không để ý nói.

Hơi thở ôn hòa trên người Lâu Minh trở nên lạnh lẽo, anh trầm mặc nhìn Trần Ngu.

Chẳng biết tại sao, Trần Ngu cảm thấy chột dạ “À ... Sát trùng thì vết thương sẽ nhanh khỏi hơn phải không, ha ha ha ... Vậy anh làm đi, làm đi.”

Hơi thở trên người Lâu Minh mới dịu xuống, cầm miếng bông bắt đầu sát trùng cho Trần Ngu. Chỉ là khi miếng bông đưng cồn chạm vào vết thương làm Trần Ngu vô thức co chân lại, trong lòng âm thầm oán trách: Làm sao mà sát trùng vết thương còn đau hơn cả lúc bị thương vậy trời.

“Tiểu thư Trần Ngu, cô ăn một chút gì nhé.” không biết chuẩn bị từ lúc nào. Điền Phi bung một khay đồ ăn vặt bày trên bàn trà trước mặt Trần Ngu.

Trần Ngu vui mừng không thôi, cuối cùng cũng có thức ăn ngon an ủi đau đớn.

“Cám ơn anh.” Trần Ngu cười cám ơn.

“cô đừng khách sáo.” Nhận được ánh mắt khen ngợi của Tam thiếu, Điền Phi lui xuống.

Reng ... reng ... reng ...

Chuông điện thoại di động từ trong túi vải truyền đến, lúc này khi đánh nhau, Trần Ngu đã bỏ vào đó.

cô lấy điện thoại ra nhìn, phát hiện là điện thoại của Đồng Uy thì nhấn nút nhận cuộc gọi.

“Tôi đến rồi, Đồng Triều vẫn an toàn chứ?” không đợi Trần Ngu nói chuyện, Đồng Uy đã vội vội vàng vàng hỏi trước.

“Cậu ta không sao hết, còn tôi thì sắp ngỏm rồi đây.” Nghĩ đến việc mình bị tổn thất bao nhiêu là bùa chú, Trần Ngu đau lòng muốn chết rồi.

Động tác sát trùng vết thương của Lâu Minh cứng đờ, ngẩng đầu nhìn Trần Ngu, sau khi xác định cônhóc chỉ thuận tiện phản nản mà thôi, thì mới cúi đầu tiếp tục lau rửa vết thương.

“không có việc gì thì tốt quá.” Nghe thấy cháu trai không bị sao hết, Đồng Uy thở phào một hơi.

Tại người này có phải là nghe có lựa chọn hay không, ông ta chỉ nghe thấy câu đầu thôi hả?

nói chuyện xong, Trần Ngu cúp điện thoại, nhìn Lâu Minh đang băng bó vết thương cho mình mà ngoan ngoãn hỏi “anh Ba, em muốn đi ra ngoài một chút?”

“Em ra ngoài làm gì?” Về mặt Lâu Minh rất là không đồng ý.

“Chú của Đồng Triều ...” Lúc này Trần Ngu mới phát hiện không thấy Đồng Triều trong phòng, cô kinh ngạc nhìn xung quanh “Đồng Triều đâu rồi?”

Lâu Minh suy tư một lúc, rất nhanh đoán được ai là Đồng Triều “Đồng Triều là hồn ma lúc ban ngày?”

“Vâng.” Trần Ngu đáp “Tên kia chắc là bị chặn lại bên ngoài nhà rồi. Em muốn dẫn cậu ta đi gặp chú cậu ta để còn đòi tiền nữa đó. Tốn của em quá trời bùa luôn rồi, vậy mà chỉ lấy của ông ấy có hai trăm vạn, kì này em lỗ lớn rồi.”

Trần Ngu càng nói càng đau lòng, về mặt đau đớn như không muốn sống nữa.

“Vậy nên tối nay vật kia là do cậu ta dẫn đến?” Mặc dù Lâu Minh không nhìn thấy luồng khí đen nhưng anh vẫn có thể đoán được.

“Vâng ạ, nếu em biết cậu là mang đến phiền toái lớn như vậy, em nhất định là không đem cậu ta về nhà.” Trần Ngu càng nghĩ càng ảo não. Nhưng mà dù gì có hai trăm vạn cũng đền bù tổn thất đôi chút, Trần Ngu nghĩ rồi định nhảy xuống ghế sờ pha.

“Em đừng nhúc nhích.” Lâu Minh đè Trần Ngự lại, quay đầu nói với Điền Phi “Cậu ra ngoài dẫn ông ta vào.”

“anh Ba, anh để em ra ngoài đi.” Trần Ngự ngăn cản “Chú Hai của Đồng Triều cũng là Thiên Sư, linh khí trong nhà anh dày đặc như vậy, coi chừng bị ông ấy để ý.”

“Trừ em ra thì ai dám để ý đến nơi này.” Lâu Minh thản nhiên nói.

“Sao có thể giống nhau được, em chỉ muốn xin ké chút linh khí thôi, sẽ không làm tổn thương đến anh. Còn người khác chưa chắc như vậy đâu.” Trần Ngự thật thà nói.

Nghe Trần Ngự nói, vẻ mặt Lâu Minh lúc này còn bình thản chợt lộ ra ý cười, anh đưa tay xoa xoa đầu Trần Ngự, cười nói “Em yên tâm, anh chỉ đưa ông ta đến cửa sân, không cho ông ấy vào trong nhà.”

“anh Ba, anh chưa có rửa tay đâu đó.” Trần Ngự ghét bỏ, trốn tránh về phía sau.

Lâu Minh cứng đờ, rồi lại xoa nhẹ hai cái nữa “Dù sao cũng là chân của em.”

Điền Phi biết vậy là Trần Ngự đồng ý nên định đi ra ngoài đón người, khi cậu ta ra đến cửa thì nghe Trần Ngự gọi lại, sau đó nghe tiếng cô hét to “Trợ lý Điền Phi, tiền của tôi, đừng quên tiền của tôi đó. Hai trăm vạn, anh nhất định phải yêu cầu ông ta chuyển cho tôi, không thì hôm nay tôi lỗ nặng rồi.”

“Tiểu thư Trần Ngự yên tâm, tôi cam đoan hoàn thành nhiệm vụ.” Điền Phi nhìn Trần Ngự chào theo nghi thức quân đội, rồi mới quay người đi.

Trong chốc lát, Điền Phi dẫn một chiếc xe hơi màu đen chạy chậm đến. Khi xe dừng trước cổng tòa nhà, từ xa Đồng Uy đã nhìn thấy Đồng Triều đang đứng cách đó không xa, không ngừng nhìn vào trong sân nhà. Ông lập tức vui mừng chạy đến, nằng “Thằng nhóc thú, mấy ngày này cháu chạy đi đâu vậy?”

“Chú Hai?” Đồng Triều cuối cùng cũng nhìn thấy chú Hai nhà mình, kích động kêu lên, tiến lên muốn ôm chú Hai một cái nhưng lại bước xuyên qua người ông luôn.

“Cháu có ngốc không vậy?” Chú Hai nhà họ Đồng ghét bỏ nói, đã hơn hai tuần rồi mà không ý thức được mình là hồn ma sao.

Điền Phi thấy Đồng Uy nhìn không khí trước mặt mà nói chuyện, tuy cậu ta không nhìn thấy nhưng cũng không cản trở cậu ta nhận thấy là Đồng Uy đã tìm được cháu trai, thế là cậu ta bắt đầu giúp Trần Ngự đòi tiền “Đồng tiên sinh.”

“Trợ lý Điền.” Đồng Uy khách khí nhìn Điền Phi.

“Vậy là ngài đã tìm được ... hồn, như vậy có thể kết toán đơn hàng rồi không.” Điền Phi sống nhiều năm như vậy, nhưng đây là lần đầu tiên trực tiếp mở miệng đòi tiền người khác như vậy, hơn nữa còn là số tiền lớn như thế, không thể không nói, cảm giác này con mẹ nó quá sướng.

Nghe thấy tính tiền, Đồng Triều lập tức nhớ đến Trần Ngự, vậy là cậu ta lên tiếng “Chú Hai, chú hỏi thăm xem Trần Ngự sao rồi, chính là Thiên Sư đã gọi điện cho chú á, lúc này vì bảo vệ con, hình như cô ấy bị thương rồi.”

Đồng Triều muốn tự mình vào coi nhưng không biết vì sao, cậu ta không vào trong ngôi nhà này được, vì vậy, này giờ cậu ta cứ đứng ở trước cổng chờ.

Đồng Uy nghe xong, liền nhìn Điền Phi hỏi “Trần Thiên Sư không sao chứ?”

Điền Phi ngẩn ra một lúc mới nhận ra đối phương đang nói đến Trần Ngự, nhưng mà cái tên Trần Thiên Sư này không biết vì sao cậu ta nghe thấy không thích hợp với tiểu thư Trần Ngự lắm.

“Trần Thiên Sư không sao, chỉ hơi mệt một chút, cho nên nhờ tôi ra ngoài này tính toán cùng ngài.” Điền Phi cười trả lời.

“Được, tôi chuyển khoản hai trăm vạn cho Trần Thiên Sư ngay đây.” Chú Hai nhà họ Đồng nhiều tiền lắm của, không thèm để ý chút tiền lẻ này.

Điền Phi chợt nhớ đến hình ảnh Trần Ngự kêu khóc thảm thiết nói mình lỗ nặng rồi, ánh mắt chợt sáng lên, cậu ta cười nói “Đồng tiên sinh, tối nay, vật kia nguy hiểm ngoài dự đoán, vì bảo vệ quý công tử nhà ngài, Trần Thiên Sư nhà chúng tôi đã sử dụng không ít bùa pháp, còn bị thương trên người nữa.”

Đồng Uy sững người, không biết phải phản ứng như thế nào.

“Chú Hai, chú chuyển nhiều hơn một trăm vạn đi. cô nhóc kia vì bảo vệ con, đúng là đã chịu khổ không ít.” Vừa rồi, là người duy nhất chứng kiến màn đầu ác liệt đó, lúc này Đồng Triều vẫn còn sợ hãi.

Đồng Uy nghe cháu trai nói thế thì hiểu được, ông gật nhẹ đầu, thực ra, khi biết được ác ma cắn nuốt sinh hồn đã bay đến đây, Đồng Uy cảm thấy có lẽ khi mình đến sẽ không còn gặp được cháu trai nữa. Kết quả khi đến đây thấy cháu mình chẳng những không sao, mà còn khỏe mạnh, nhìn hồn phách một chút xúu tổn hại cũng không có, chỉ như vừa mới thoát ra khỏi cơ thể mà thôi. thật là vui mừng ngoài sức tưởng tượng mà.

Vừa rồi ông sững người không phải vì tiền, mà chỉ kinh ngạc vì thấy một vị đồng nghiệp có tu vi cao siêu như thế, thế mà lại nói thẳng ... khụ ... tiền.

“Đúng là nhờ sự bảo vệ của Trần Thiên Sur, vậy tôi sẽ chuyển khoản nhiều hơn một trăm vạn đi.” Đồng Uy nói, lấy điện thoại di động ra chuyển vào số tài khoản mà Trần Ngự sớm nhận cho ông số tiền ba trăm vạn.

Diễn Phi không ngờ mình chỉ mới nói có một câu mà đã có thêm một trăm vạn thu nhập cho Trần Ngự, trong lòng thì sợ chết khiếp, về ngoài thì vẫn lạnh lùng.

Mà lúc này, Trần Ngự đang ngồi trong phòng ăn đồ ăn vặt bổ sung thể lực, nghe tiếng điện thoại di động nhắc có tin nhắn, liền nhanh chóng cầm lên xem.

“Hai trăm vạn, một trăm vạn, tất cả là ba trăm vạn.” Trần Ngự không thể tin “Ông ấy chuyển cho em nhiều hơn một trăm vạn luôn này.”

“Vui thế sao?” Lâu Minh chế nhạo.

“Vâng! Thực ra, em muốn tặng giá với ông ấy, nhưng trước đó đã thỏa thuận rồi, bây giờ em lại đổi ý tặng giá thì không tốt lắm. Nhưng mà ông ấy lại tự nguyện tặng giá cho em, em thật là cao hứng, ha ha ha ...” Trần Ngự cầm điện thoại, cười ngây ngốc.

Quả nhiên là cái đồ mê tiền.

Thấy cháu trai không có việc gì, chú Hai nhà họ Đồng đang định cùng Diễn Phi cáo từ, thì chợt nghe một giọng nói truyền đến từ mấy bộ đàm Diễn Phi mang bên người (*trong truyện tác giả viết là camera, mình thấy không hợp lý lắm nên tự ý sửa lại*) “anh Diễn, đã nhận được tiền rồi.”

“Tôi biết rồi.” Diễn Phi trả lời, ngẩng đầu liền đối mặt với vẻ mặt phức tạp của chú Hai nhà họ Đồng, thì cười ha ha nói “Đồng tiên sinh, ngài có thể cùng cháu trai đi được rồi.”

Có ý gì đây? Vậy là, nếu ông không chuyển tiền hoặc ngân hàng gặp trục trặc thì ông không thể rời khỏi đây phải không? một Thiên Sur “bình dân và sặc mùi tiền” như thế, sống bao nhiêu năm nay, lần đầu tiên chú Hai nhà họ Đồng mới gặp được.

Diễn Phi giả bộ không hiểu nét mặt của đối phương, vừa cười vừa làm động tác mời.

Chú Hai nhà họ Đồng lại được mở mắt một lần nữa, lần đầu tiên từ khi ông ta làm Thiên Sur bị người khác dùng thái độ như vậy “đuổi đi”. Đến cả cửa sân cũng không cho ông ta bước vào, không, ngay cả cửa sân cũng chẳng mở nữa là, có chút uất ức không hiểu được, chú Hai quay người lên xe. Đồng Triều do dự nhìn ngôi nhà phía sau lưng, về mặt hơi lo lắng rồi đi theo chú Hai lên xe.

Còn trong nhà, bỗng nhiên có thêm một trăm vạn, Trần Ngự vui vẻ cười to.

Tác giả có lời muốn nói:

Trong khu nhà kí túc xá, nhóm trợ lý bàn luận sự việc vừa rồi.

Trình Bàng: A ... cô nhóc kia dám tự xưng là Tây Thi, đúng là đồ tự kỷ.

Trợ lý A: Chắc là trong giới Thiên Sur có rất ít nữ.

Trợ lý B: Các cậu có thấy lúc nãy không, Tam thiếu có phải đã bế Tây Thi theo kiểu công chúa không?

Trình Bàng: cô nhóc đó giống Tây Thi chỗ nào chứ.

Diễn Phi giao ban xong trở về, ngây ngô nói: Ông đây cũng là một nhân vật có lời nói đáng giá ngàn vàng đó ...

Bạn đang đọc truyện *Xem Em Thu Phục Anh Như Thế Nào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 23: Bùa huyền sát

* *Huyền sát: sát khí màu đỏ*

Lâu Minh chờ Trần Ngự ăn no xong mới bắt đầu hỏi cô về sự việc vừa rồi.

“Lúc nãy ở công viên nhỏ, em đã chiến đấu với cái gì vậy?” anh biết rõ là có cái gì đó đã tấn công Trần Ngự nhưng lại chẳng nhìn thấy gì, cảm giác này thực sự là ‘hồng бет’.

“Chắc là một con ác ma đó.” Trần Ngự cũng không chắc chắn lắm.

“Chắc là?” Lâu Minh khó hiểu nhìn Trần Ngu.

“Em cũng không biết chắc nữa.” Trần Ngu giải thích “Từ khi tám tuổi em đã theo ông nội đi bắt ma, đã thấy vô số hồn ma, kể cả cương thi em cũng đã gặp hai lần rồi, nhưng cái vật em gặp tối nay đúng là lần đầu tiên mới thấy. Nhìn thì giống ác ma nhưng lại có chút gì đó không giống”

“Có chút không giống? Chỗ nào không giống?” Lâu Minh hỏi

“Chúng ta gọi là ác ma chính là chỉ hồn phách của con người sau khi chết nhưng bởi vì oán niệm và ác khí trong người, không muốn đầu thai, cuối cùng lưu lại thế giới con người gọi là ác ma. Bọn chúng thường có từ thời xa xưa, oán khí có thể nhiều hoặc ít nhưng đã hấp thu các loại hơi thở (khí tức) đặc biệt như là ác khí hoặc sát khí mà ngày càng lớn mạnh hơn. Nhưng bọn chúng có một đặc điểm chung không bao giờ thay đổi, đó chính là ma khí trên người, như chúng ta thường nói là tử khí hoặc khí âm” Trần Ngu giải thích “Nhưng con ác ma hôm nay vô cùng đặc biệt, trên người nó cũng có ác khí dày đặc, cũng là ở trạng thái hồn phách, nhưng kỳ quái ở chỗ là trên người nó còn mang theo sinh khí. Cái gọi là sinh khí...”

“anh biết, chỉ có người sống mới có sinh khí.” Lâu Minh có thể hiểu điều này.

“Đúng thế, sau khi chết, hồn ma không thể nào có sinh khí được, nhưng con ác ma tối nay, trên người nó không chỉ có sinh khí mà sinh khí này còn vô cùng dày đặc, gần giống như một người bình thường” Trần Ngu tiếp tục nói “Sinh khí là tiêu chí quan trọng để một Thiên Sư có thể phán đoán một người sống hay chết, gần giống như một bác sĩ dùng nhịp tim để phán đoán một người chết hay chưa.”

“Nên người này trong mắt em, hẳn không phải hồn ma, cũng không phải con người, cũng không phải cương thi.” Trần Ngu hoang mang “Là loại mà em chưa từng gặp bao giờ, hơn nữa còn hết sức hung bạo.”

Lâu Minh nghĩ đến thời điểm đánh nhau đó, Trần Ngu vô cùng trật tự, nhìn không được lo lắng hỏi “Vậy sau này em có gặp nguy hiểm gì nữa không?”

“Chắc là không đâu.” Trần Ngu lác quan nói “Hình như mục tiêu của hắn là Đồng Triều, không có liên quan gì đến em”

“Vậy sau này em đừng có giao tiếp với cậu ta nữa.” Lâu Minh suy tư một lúc rồi nói.

“Tất nhiên rồi, em vì kiếm của cậu ta có hai mươi vạn mà suýt nữa thì mất hết của cải (táng gia bại sản), một túi bùa của em mà chỉ còn lại có hai tấm, anh có biết trị giá bao nhiêu tiền không?” Trần Ngu nhớ đến việc này, trái tim lại bắt đầu đau đớn “Nếu cậu ta lại tới tìm em, em sẽ tính hết tổn thất lần này lên đầu cậu ta.”

Lâu Minh dờ khóc dờ cười, nghĩ nghĩ một chút lại hỏi “Em vừa nói là em đã gặp qua cương thi rồi?”

“Đúng thế, em nhớ em nói với anh rồi mà, lúc ở trường học í” Trần Ngu nhắc.

Có tin tôi thu anh không!

Tình cảnh lúc hai người mới gặp nhau, Lâu Minh vẫn nhớ như in hình ảnh này. anh cười khẽ “anh còn cho là lúc đó em chỉ dọa anh thôi chứ.”

Bộ dáng của cô nhóc lúc đó mặc dù dữ dằn nhưng mà nhìn qua là biết đang cố ý dọa anh. rõ ràng là vẽ bùa mà tổn hết linh lực nhưng mà còn lên mặt giả bộ rất nhẹ nhàng.

“anh cũng nhìn ra?” Trần Ngu hơi ngượng ngùng thừa nhận “Đúng là lúc đó em cố ý dọa anh. Lúc ở lễ khai giảng em thấy anh thả sát khí ra, nói thật, lúc đó mà đánh nhau thật thì chắc em phải tìm ông em đến, em đánh không lại anh.”

“Ông em ... giờ đang ở đâu?” Lâu Minh cứng người lại, vờ lơ đãng hỏi.

“Chắc là ông vẫn ở thôn Đại Mộc chứ đâu, chờ đến khi em nghỉ đông về thăm ông, em sẽ hỏi ông về chuyện của anh, xem có biện pháp nào tiêu trừ sát khí trên người anh không.” Trần Ngu nói.

Về mặt Lâu Minh phức tạp nhìn Trần Ngu, anh không nói với cô, ông của cô đã rời khỏi thôn Đại Mộc từ sớm rồi, nhưng tấm lòng của cô nhóc vẫn làm anh cảm thấy ảm áp.

“Trước kia, em cảm thấy ông là một lão già không đáng tin chút nào, nhưng sau khi rời xa ông, em mới chợt nhận ra, thật ra ông ấy rất lợi hại.” Trần Ngu nói “Trước đây ông ấy nói với em, khi còn trẻ ông đã lăn lộn trên giang hồ là một nhân vật lợi hại đến mức nào, kiến thức rộng rãi đến nhường nào. Em còn cho là ông ấy đang khoác lác, bây giờ xem ra có khi là ông ấy nói thật. Cho nên không chừng ông em cũng đã gặp tình huống giống như anh rồi, dù sao ông ấy đã thu rất nhiều cương thi nhà.”

“Tình trạng của anh và thu cương thi thì có quan hệ gì?” Lâu Minh nghi ngờ hỏi.

“Bởi vì hơi thở của anh rất giống với cương thi.” Trần Ngu nói “Lúc em ở bên ngoài biệt thự Hàn Sơn, khi bỗng nhiên cảm nhận được sát khí của anh em còn tưởng là mình gặp một con cương thi nữa đó.”

Đây là lần đầu tiên Lâu Minh nghe được lời đánh giá về mình như vậy, tâm tình có chút vi diệu: thì ra hơi thở của mình rất giống với cương thi à? Chẳng trách sẽ làm hại người khác.

“Bùa chú của em a, lúc đầu em có đầy một túi bùa luôn.” Trần Ngu thấy Lâu Minh không nói chuyện, thối tay vãi qua kiểm tra mình còn thừa bao nhiêu

tài sản. Mặc dù cô vẫn biết rõ chỉ còn hai lá bùa, nhưng đến khi tận mắt nhìn thấy thực sự chỉ còn hai lá bùa, vẫn không nhận được mà đau lòng.

Lâu Minh lấy lại tinh thần, nhìn dáng vẻ của Trần Ngư, chợt nhớ đến hai lá bùa anh đã tìm thấy dưới bàn trà, liền hỏi “Vì sao em lại đặt hai lá bùa dưới bàn trà?”

Trần Ngư đang bị thương chợt cứng người lại, sau đó đột ngột đứng lên nói “À..., Hình như là hơn mười giờ rồi, em phải về ngủ đây, anh Ba, ngủ ngon nha.” nói xong thì khập khểnh bước ra cửa.

Nhóc con lừa đảo! Lâu Minh cũng không ngăn Trần Ngư, dặn dò Điền Phi đang trực bên ngoài “Điền Phi, đưa Trần Thiên Sư về.”

“Ờ!”

“Sau đó cho người kiểm tra lại phòng ở một chút, xem Trần Thiên Sư của chúng ta có đặt mấy cái bùa chú gì đó ở chỗ khác hay không.” Lâu Minh nói xong làm bộ đứng lên chuẩn bị lên lầu.

Trần Ngư đã bước đến cửa chợt đứng hình, chỉ dùng một giây đã nhảy trở lại bên người Lâu Minh, hai tay ôm lấy tay Lâu Minh, vẻ mặt cầu xin nói “anh Ba, em sai rồi. Em không nên vụng trộm lợi dụng sát khí của anh để nghiên cứu bùa trừ ma mới. Em không nên vì muốn độc chiếm tiền trừ ma mà giấu diếm anh.”

Lâu Minh nhúm mày lại, nhìn bàn chân cô nhóc mới được băng bó kỹ, trong mắt hiện lên vẻ lo lắng.

“anh ... anh đừng giận em được không? Cùng lắm thì sau này tiền trừ ma em chia cho anh ba phần?” Trần Ngư thấy Lâu Minh vẫn cau mày, cuối cùng cắn răng, nhịn đau nói “Đêm nay có thể đuổi con ác ma kia, hai lá bùa huyền sát có tác dụng rất lớn, em chuyển cho anh chín mươi vạn, chuyển liền bây giờ nha.”

Trần Ngư nói xong liền lấy điện thoại di động ra, định chuyển tiền cho Lâu Minh “anh Ba, số tài khoản của anh là bao nhiêu?”

Lâu Minh không nói lên lời nhìn Trần Ngư, duỗi tay ra xách cô nhóc lên, đặt lên ghế sofa “Chân em đang bị thương đừng có đứng lâu, khi đi cũng đừng có mạnh bạo quá.”

“Ày ...” Trần Ngư ngơ ngác.

“Em vừa nói là em lợi dụng sát khí của anh để nghiên cứu bùa trừ ma mới?” Lâu Minh lại ngồi xuống “Cụ thể là gì?”

“không phải là em đã nói với anh em đã gặp được hai cương thi sao?” Trần Ngư nhỏ giọng nói.

“Em còn nói là hơi thở của anh và cương thi rất giống nhau.” Chuyện này vừa mới nói xong, Lâu Minh còn nhớ kỹ.

“Thực ra, trước đây mỗi lần bắt được cương thi xong, ông lão ... cũng chính là ông nội em, sẽ không đánh chết ngay, mà trời chúng lại nuôi.”

“Nuôi?” Đối với phẩm vị (thường thức) của ông Ngô, không hiểu sao Lâu Minh có chút khó chịu.

“Đây là ông nội em muốn lợi dụng sát khí trên người cương thi để chế tạo ra bùa huyền sát.” Trần Ngư giải thích “Mặc dù cương thi và ác ma đều là sau khi người chết biến thành, trên thân thể cũng tụ lại âm khí và sát khí nhưng ở cương thi thì những khí này có nhiều hơn ở ác ma. Nhìn dưới góc độ chuỗi sinh vật mà nói, cương thi là mắt xích cao cấp nhất trong thế giới vong linh.”

“Ý của em là, cương thi có thể đánh chết ác ma?” Lâu Minh có thể hiểu nhưng vẫn chưa rõ ràng “Nhưng mà trước đây em cũng nói là, sát khí trên người anh sẽ làm tăng sức mạnh của ác ma lên mà.”

“Nhưng mà cũng phải tùy theo cường độ nữa, năng lượng to lớn đến một mức độ nhất định thì ác ma cũng không dám hấp thu nữa.” Trần Ngư nói “Em nói cho anh nghe, nếu anh còi nút ngọc ra, chạy bên ngoài một vòng, đừng nói người ta không dám đến gần anh mà ngay cả ma cũng chẳng dám nữa là. Đối với hồn ma mà nói thì anh như một nhà máy điện nguyên tử của con người. Hàng ngày chúng ta sử dụng điện, lượng điện đó là do nhà máy điện nguyên tử sản xuất ra nhưng chỉ với một phần vô cùng nhỏ bé. Mỗi người dùng một chút, thì đó là ích lợi đối với nhân dân, nhưng nếu đưa cho anh một mức điện áp vô cùng lớn, anh có dám dùng không?”

Trần Ngư giải thích đơn giản dễ hiểu, Lâu Minh đã hiểu rõ “nói cách khác, nếu vừa rồi anh ra ngoài, cái con giống ác ma kia sẽ sợ anh?”

“Đúng đó.” Trần Ngư đắc ý nói “anh cũng nhìn thấy mà, hai lá bùa huyền sát của em dán lên người nó là nó chạy mất dép, còn không phải là do sợ sát khí trên người anh sao.”

“Vậy sao lúc này em không nói anh ra giúp em?” Nếu Lâu Minh biết mình ra ngoài sẽ làm ác ma sợ thianh đã chạy ra rồi.

“không được nha, ở đây là trong thành phố, có rất nhiều người bình thường.” Trần Ngư không chút nghĩ ngợi trả lời.

Lâu Minh sững người lại, rồi cười khổ, suýt nữa quên mất, mình là kẻ mà cả người và ma đều không thể lại gần.

“anh Ba ...” Giọng nói Trần Ngư bỗng nhiên trở nên nín nọt.

“Sao thế?” Lâu Minh hỏi.

“anh xem ... Chuyện bùa huyền sát em đã nói rõ với anh rồi, dù sao nó cũng chỉ hấp thu sát khí thừa trên người anh thôi, sau đó qua biến đổi của bùa chú thì có thể dùng để đấu lại với ác ma, nó cũng không gây ảnh hưởng gì xấu với anh. anh có thể ... có thể cho em tiếp tục vẽ bùa huyền sát rồi để ở nhà anh không?” Trần Ngu lấy tay nắn vạt áo của Lâu Minh, đôi mắt to chớp chớp tỏa sáng lấp lánh.

“Em muốn học ông nội em, coi anh giống như cương thi mà nuôi?” Lâu Minh nhíu mày.

“Sao thế chứ ... anh cũng không phải là cương thi ... anh là anh Ba của em nha ...” Trần Ngu mặt dày xán đến.

Tâm trạng Lâu Minh tốt hẳn lên, anh cố ý đùa cô nhóc mê tiền này “Em nói em sẽ chia cho anh ba phần tiền trừ ma?”

“Nếu em sử dụng bùa huyền sát, em sẽ chia cho anh ba phần.” Trần Ngu nhin đau nói.

nói cách khác, nếu không sử dụng thì không chia, tính toán thật rõ ràng.

Thực ra, dù Trần Ngu không chia tiền cho anh, Lâu Minh cũng không ngăn cản cô nhóc này chế tạo bùa huyền sát, trừ ma nguy hiểm như vậy, nếu có thêm biện pháp bảo vệ cô thì quá tốt. Với lại, sát khí của anh, chắc cũng chỉ có thể có tác dụng như thế mà thôi.

“Sau này, để bùa ở đây không cần giấu diếm như thế.” Lâu Minh nói.

Mắt Trần Ngu sáng lên, vui mừng nói “anh đồng ý rồi hả? Tốt quá, anh yên tâm, sau này em sẽ cố gắng kiếm tiền, anh đi theo em sẽ thành tỉ phú (nguyên tắc: đại thổ hào) cho coi.”

“Vây nhờ cả vào em”

“Vây anh Ba, em có thể để bùa ở phòng ngủ của anh không, lúc anh đang ngủ sẽ là lúc bùa chú hấp thu sát khí, tốt nhất là em sẽ để trên giường, cách anh gần nhất. Còn ở phòng sách nữa, em thấy bình thường anh ở phòng sách rất lâu, em cũng để ở đó mấy lá, được không anh?” Khi Trần Ngu để hai lá bùa dưới bàn trà, cô đã cân nhắc đến những khả năng này, nhưng lúc đó cô không dám tự tiện như thế. Chẳng qua, bây giờ hai người đã có quan hệ hợp tác (ba phần thu nhập cho anh Ba), anh Ba chắc là không từ chối đâu nhỉ.

“Vây có muốn dán mấy lá lên người anh không?” Lâu Minh dờ khóc dờ cười.

“Tốt quá, để trên người anh Ba thì bùa huyền sát sẽ có sát khí mạnh nhất, em sẽ để dành làm con át chủ bài (lá bùa sử dụng cuối).” Trần Ngu càng nói càng phấn khích “Bây giờ em sẽ về vẽ mấy cái, ngày mai em đưa tới.”

thật là được đăng chân lân đăng đầu (một tác lại tiến thêm một thước)! Lâu Minh bất đắc dĩ lắc đầu.

Tác giả có lời muốn nói:

Hà Thất: không ngờ Tam thiếu nhà chúng ta chẳng những có thể thiết kế vũ khí cho con người, mà ngay cả giới Vong Linh cũng có thể HOLD luôn.

Nhóm trợ lý: Tam thiếu thật quá đỉnh!

Bạn đang đọc truyện *Xem Em Thu Phục Anh Như Thế Nào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24: Hoạt tử nhân (xác chết sống lại)

* Hoạt tử nhân: **thây ma** hoặc **xác sống**, là xác chết được hồi sinh bằng những phương pháp bí ẩn, ví dụ như bằng ma thuật.

Sáng hôm sau, khi Trần Ngu khập khiễng bước xuống lầu đã dọa sợ ba người nhà họ Trần.

Mẹ Trần lo lắng hỏi “Thi Thi, chân con làm sao thế?”

“Con không sao, không có gì đâu ạ.” Trần Ngu mang dép nên không nhảy lò cò được đành vịn cầu thang chậm chậm bước xuống “Đêm hôm qua, con tỉnh dậy đi vệ sinh, không cẩn thận làm rớt bệ cái ly, sau đó lại giẫm lên.”

Vì để lời nói dối giống thật, Trần Ngu đã ném bệ cái ly trong phòng luôn rồi.

“Cái gì? Con bị giẫm lên mảnh thủy tinh hả? Nhanh đến cho mẹ xem nào, ai da, con đừng đi nhanh thế, Trần Dương, mau ôm em gái con xuống.” Mẹ Trần hốt hoảng, giọng nói cũng cao hơn quãng tám luôn.

“không cần đâu ạ, không cần đâu ạ...” Khi Trần Ngu liên tiếp từ chối, anh trai Trần Dương đã bước đến, nhanh tay ôm người từ trên cầu thang xuống đặt ở ghế sofa.

Trần Ngu yên lặng nhìn cầu thang, chỉ còn có ba bậc mà, thực sự là không cần đâu, thật mà!

“Nhanh để mẹ xem chút nào, có nghiêm trọng lắm không con.” Mẹ Trần ngồi xổm xuống muốn nhìn chân con gái.

“không nặng lắm mẹ, con đã băng cẩn thận rồi.” Trần Ngu vội vàng lấy chân khỏi dép, để lên ghế sofa cho ba người nhà họ Trần nhìn.

Mẹ Trần thấy chân con gái đã được băng cẩn thận, yên tâm hơn nhưng trong lòng lại ngập đầy chua xót, xoạch một cái, nước mắt liền rơi xuống.

Trần Dương nhường mảy, không tiếng động lui về phía sau.

Trần Ngu thấy mẹ bỗng nhiên rơi nước mắt, lập tức luống cuống tay chân, vội vàng an ủi bà “Mẹ, mẹ, con không sao mà, thực sự là con không đau lắm đâu, chỉ bị trầy chút xíu à, không chảy máu nữa mà, hai ngày nữa là khỏi thôi, mẹ đừng khóc mà.”

“Con gái đáng thương của mẹ.” Mẹ Trần thương tâm nói “Có phải trước đây khi bị thương con cũng toàn phải xử lý một mình không? Thi Thi, con phải nhớ kĩ, bây giờ con đã về nhà. Con có ba, có mẹ, còn có anh trai thương con. Sau này con bị thương thì phải nhớ nói cho mọi người biết, nghe không? không được một mình trốn đi yên lặng tự xử lý nữa nha, con như vậy mẹ đau lòng lắm.”

Lúc nào thì con trốn đi yên lặng một mình xử lý vết thương chứ? Sao con lại nghe có chút vị chua ở đây, tại sao???

Trần Ngu cầu cứu nhìn về anh trai nhà mình, lúc này mới phát hiện anh trai đã sớm đứng cách xa ba mét rồi còn đâu.

Trần Ngu lại quay đầu nhìn về phía ba nhà mình, lại phát hiện thị trưởng Trần đang cầm một tờ báo che kín mặt mình, lâu lâu lại lén lút nhìn về phía này.

rõ ràng vừa nãy còn đứng ở xung quanh mình mà, sao chỉ chớp mắt đã núp ở xa hết tron vậy trời.

Quả thật là cầu người không bằng cầu chính mình, Trần Ngu chỉ có thể dùng giọng nói đáng thương cắt ngang mẹ Trần đang rơi vào trạng thái bi thương không cách nào kiềm chế được, đánh lạc hướng sự chú ý của bà “Mẹ, con đói.”

“Đói bụng? Mau mau đi ăn sáng thôi. Bị thương thì phải tắm rửa nhiều vào, để trưa nay mẹ nói dì Thẩm hầm canh gà cho con.” Mẹ Trần nghe thấy con gái đói bụng, lập tức không còn tự trách nữa, bước nhanh xuống phòng bếp “Để mẹ đi nói với dì Thẩm.”

Khi mẹ Trần vừa đi, cả ba người còn lại trong phòng khách đồng loạt thở phào.

Thị trưởng Trần nhìn ánh mắt lên án của con gái, bình tĩnh gấp tờ báo lại, đứng dậy nói “Trần Dương, con bế em vào bàn ăn đi.” nói xong cũng vội vàng bước xuống phòng ăn.

không bắt được thị trưởng Trần, Trần Ngu đành chụp mũi hướng đến Trần Dương “Sao lúc nãy anh không giúp em?”

“Đâu phải anh làm mẹ khóc.” Trần Dương quăng mũi trở về.

Trần Ngu bị phản kích, không biết phải nói lại làm sao.

Thế là, dưới sự quan tâm vô cùng vô tận của mẹ Trần, trong sáu ngày nghỉ còn lại, Trần Ngu không bước chân ra ngoài nửa bước, mỗi ngày đều phải uống canh gà, đợi đến khi vết thương lên da non mẹ Trần mới đồng ý cho Trần Ngu về trường học, nếu không bà còn định xin phép Trần Ngu nghỉ học mấy ngày nữa.

Đối với việc này, mẹ Trần còn rất tự hào “Con xem, nghỉ ngơi thì vết thương mới mau lành được, mới mấy ngày mà đã lên da non rồi này.”

May mà mỗi ngày cô đều dùng linh khí để chữa lành cho nó, nếu không thì không biết đến ngày nào cô mới thoát được sự giám sát nghiêm ngặt của mẹ Trần, đây là tiếng lòng của Trần Ngu.

Vì bị mẹ Trần giữ ở trong nhà không có việc gì làm, thế là mỗi ngày Trần Ngu đều vẽ bùa. Mặc dù bùa huyền sát rất khó vẽ nhưng trong sáu ngày qua, Trần Ngu đã vẽ được ba mươi tám. Trong đêm cuối ở nhà, cô chạy đến tòa nhà họ Lâu, đem đến dán hết vào giường Lâu tam thiếu. Điều hòa không khí vừa mở, những lá bùa dán ở giường bắt đầu tung bay phấp phới, Lâu Minh nhìn mà kinh hãi.

Đối với việc này, Lâu Minh cảm thấy tâm trạng rất phức tạp, anh nặng nề nói “Sao bây giờ nằm trên giường này, anh có ảo giác mình đã bị biến thành cương thi.”

“anh Ba, anh đừng coi nó là bùa chú là được.” Trần Ngu tốt bụng đề nghị.

“Vậy phải coi nó là gì?” Lâu Minh tò mò.

“Tiền a, anh hãy tưởng tượng anh đang nằm trên một đồng tiền, tiếng những tờ tiền lạo xạo là được.” Trần Ngu miêu tả cảnh tượng này mà cũng cảm thấy rất phấn khích.

“...” Khóe miệng Lâu Minh giật giật.

“Phụt ...” Đứng một bên, Hà Thất thực sự không nhìn nổi nữa.

Lâu Minh lập tức trừng mắt qua, Hà Thất vội vàng nghiêm mặt lại, không dám có biểu hiện khác thường.

“Mấy lá bùa này nhất định phải dán từng tờ từng tờ như thế này mới có hiệu quả hả, không thể bỏ vào một cái hộp rồi để bên cạnh à?” Lâu Minh hỏi.

“Được chứ, nhưng anh không cảm thấy nhìn như thế này tâm trạng sẽ tốt hơn sao?” Trần Ngự đã tự động đem những lá bùa này đổi thành từng tờ từng tờ tiền quý giá.

Khóe miệng Lâu Minh lại co lại, anh không để ý đến Trần Ngự nữa, quay sang nói với Hà Thất “Cậu tìm một cái hộp bỏ mấy lá bùa này vào rồi để dưới giường đi.”

“rờ!” Hà Thất nín cười, quay người đi tìm chiếc hộp.

“thì ra là anh thích cảm giác được giấu tiền.” Trần Ngự chợt nhận ra.

Lâu Minh lười phải giải thích với cô, anh lấy tay che mặt, trầm tư suy nghĩ sao mình lại phải đến mức này. anh – Lâu tam thiếu – sống nhiều năm như vậy, chỉ có một thứ không thiếu, đó là tiền có được không? Chính phủ trả cho anh bản quyền thiết kế các loại vũ khí, bao nhiêu tiền, ở những ngân hàng nào anh lười phải đi nhìn sổ dư, chỉ thỉnh thoảng thấy trên TV nói nơi nào đó đang gặp thiên tai, bị nạn thì mới nhớ đến mà ủng hộ một ít.

==

Chuyên ngành học của Trần Ngự là tài chính kế toán, muốn hỏi tại sao Trần Ngự lại chọn chuyên ngành này ư? Rất đơn giản, tài chính kế toán nha, nghe một cái là biết quản lý tiền bạc rồi. Đương nhiên, sau đó cô cũng đã rõ ràng, tài chính kế toán quản lý tiền bạc gì đó cùng với bản thân cô không có quan hệ gì nhiều lắm, ít nhất là không phải loại quan hệ như cô đã tưởng tượng. *(Ý chị là chị làm Thiên Sư thì chẳng có dính dáng gì đến tài chính kế toán cả)*

một ngày, khi Trần Ngự đã tan học, đang cùng các bạn ô-m-sách đi về phòng ngủ, trên đường, các bạn đang nói chuyện về việc Trần Ngự lại trắng nữa rồi.

“Thi Thi, có phải là cậu vốn rất trắng không, nếu không sao trong thời gian ngắn mà lại trắng nhanh như vậy.” Mới một tuần không thấy, Trần Ngự lại trắng hơn nữa, mà tốc độ trắng ra thế này thì không loại mặt nạ thần kỳ nào có thể làm được.

Trần Ngự nhớ đến gương mặt trắng nõn của mẹ Trần, gật đầu “Có lẽ da tớ vốn là trắng đó.”

“Cái gì mà có lẽ, trắng chính là trắng, đen chính là đen.” Hàn Du cảm thấy kì lạ, hỏi.

“Khi còn bé, tớ vẫn ở Thanh Sơn đi học, đi phơi nắng suốt nên da đen thui, nhưng mà mẹ của tớ có làn da rất trắng đó.” Trần Ngự nói.

“thì ra là thế, thế thì không trách được rồi.” Ba người cùng ồ lên.

“Nhưng mà Thi Thi này, chờ đến khi cậu trắng lại, coi chừng cậu đúng là Tây Thi đó.” Trương Mộc Oản nói.

“Đến lúc đó phòng 518 của chúng ta nhất định sẽ trở thành phòng kí túc xá của các người đẹp nổi danh đại học Đé Đô cho coi.”

Bốn người cười ha ha, trong ánh nắng rực rỡ, hàng cây râm mát bên đường, sáng khoải hồn nhiên, tận hưởng tuổi xanh.

Trở về phòng ngủ, bốn người cầm điện thoại bắt đầu tìm kiếm các quán ăn nhỏ quanh trường. Bọn họ vừa mới đến trường thì đã bị đưa đi tập quân sự cả tháng, còn chưa kịp nếm mấy món ăn ngon bên ngoài trường học đâu.

Mỗi trường học đều có một dãy phố các loại hàng quán bán đồ ăn ngon, đây là một định luật không cần phải chứng minh.

“Ăn lẩu được không? Quán này được đánh giá cao đấy.”

“Món nướng quán này cũng được nè, hay là đi ăn quán này?”

“Quán này có tôm, chúng ta đi ăn tôm đi.”

Trần Ngự lật các trang trên diễn đàn mua sắm giới thiệu các quán ăn, cửa hàng, nói thật, có rất nhiều món ăn cô chưa từng được ăn nên không nói gì, yên lặng chờ ba người còn lại quyết định.

Tích tích.

Trần Ngự nghe thấy âm thanh nhắc nhở của hệ thống, phát hiện có người thêm bạn tốt trong phần mềm QQ, Trần Ngự tò mò mở ra, vừa nhìn thấy tên, trên trán lập tức xuất hiện ba vạch đen.

Ta là đại hào! (đại hào: số lớn)

Còn đại hào nữa chứ, ông lão chết tiết này có biết biệt danh ‘đại hào’ của ông thật xốn mắt không, không được, không thể nghĩ nữa, mình còn phải đi ăn cơm nữa.

Trần Ngự đưa tay nhấn mở, trên màn hình hiện lên khung chat, một tin nhắn lập tức xuất hiện.

Ta là đại hào: Nhóc con, có ngạc nhiên không?

Tôi muốn xây đường: Sao ông lại ở trên mạng?

Ta là đại hào: Khá lắm, từ tên của con, ông đã thấy được quyết tâm xây đường của con, cô lên, nhân dân thôn Đại Mộc đang trông chờ vào con.

Trần Ngự tròn trĩnh mắt: Con vẫn muốn hỏi ông đây! Ông nội, trừ ma kiếm tiền dễ như vậy, ông làm bao nhiêu năm rồi sao không đủ tiền xây đường cho thôn Đại Mộc.

Ta là đại hào: Lúc nãy con hỏi ông cái gì ấy nhỉ? A, vì sao ông ở trên mạng hả? Vì ông đang ở quán net.

Lại đánh trống lảng rồi, Trần Ngự tức chết đi được: Tại sao ông lại ở quán net?

Ta là đại hào: Mấy ngày trước ông cảm nhận được con đã dùng bữa phòng ngự cao cấp ông đưa cho con, biết con gặp nguy hiểm cho nên ông đặc biệt cố ý tìm quán net để lên mạng hỏi thăm con. Quả nhiên con không chết, vẫn khỏe mạnh, vậy là ông yên tâm rồi.

Quả nhiên mình không chết là cái quý gì?

Tôi muốn xây đường: Chuyện này từ tuần trước rồi, bây giờ ông mới nhớ mà hỏi con hả?

Ta là đại hào: Ông nội cũng đâu muốn như vậy đâu. Nhưng mà ông nội cao tuổi rồi, ở tuổi này học dùng máy tính tốn nhiều thời gian lắm chứ bộ, ông ở quán net tự học bây giờ mới biết chút chút đó.

Lừa ai vậy trời, hai mươi năm trước ông đã có tài khoản QQ rồi mà không biết dùng máy tính á? Còn tự học bây giờ, có mà chơi bây giờ thì có.

Ta là đại hào: Đúng rồi, hôm đó con gặp ác ma có đạo hạnh (công phu tu luyện) như thế nào mà phải dùng đến bữa phòng ngự cao cấp của ông. Con phải biết là bữa phòng ngự cao cấp rất khó vẽ đó, ông đã tốn rất nhiều linh khí mới vẽ được có ba tấm, con dùng tiết kiệm một chút, nghe không.

Trần Ngự thấy ông lão hỏi về con ác ma hôm đó, thế là nhân cơ hội hỏi luôn: Ông nội, có loại ác ma nào rõ ràng có ác khí và sát khí rất nặng nhưng trên thân lại có sinh khí của người thường không?

Ta là đại hào: Vậy là con gặp xác sống (hoạt tử nhân) rồi hả?

Trần Ngự sững sờ: Xác sống? Đó là cái gì?

Ta là đại hào: Ở giới Thiên Sư có một loại tà thuật có ý định làm người chết sống lại. Bọn họ cho rằng, chỉ cần người chết có sinh khí một lần nữa là có thể sống lại, cho nên họ đã phát minh ra loại tà thuật này. Trong khoảng thời gian nhất định, liên tục cắn nuốt mười sáu sinh hồn của người sống có ngày sinh là ngày âm tháng âm năm âm, thì có thể tích lũy sinh khí, sống lại một lần nữa.

Trần Ngự không thể tin nổi: thật hay giả ạ?

Ta là đại hào: nói nhảm, đương nhiên là giả, nhiều năm như vậy ông dạy phí công cho con rồi à. Con đã từng gặp người chết nào có thể sống lại chưa?

Trần Ngự kìm chế cảm xúc muốn tức giận, tiếp tục hỏi: Vậy loại quái vật này con phải đối phó với nó như thế nào?

Ta là đại hào: Ha ha ... Con không đánh lại nó à.

Trần Ngự cắn răng, gõ mấy chữ: Ông còn muốn con xây đường nữa hay không?

Ta là đại hào: Được rồi, nể mặt nhân dân thôn Đại Mộc, chờ đến tối ông chỉnh sửa lại một chút rồi gửi phương pháp đánh xác sống đến email cho con.

Ông Ngô nhấn xong tin nhắn này liền logout.

Trần Ngự hận không thể chui vào đầu bên kia của điện thoại nắm râu ông lão, còn nói không rành máy vi tính, ngay cả gửi email cũng biết mà còn nói là không biết gì về máy tính.

Bên này, ông Ngô thoát tài khoản, quay đầu nhấn nút gọi phục vụ, kêu to “Chủ tiệm, pha cho tôi tô mì gói, tôi phải đánh phó bản đây.”

Phó bản: Địa điểm, hay địa phương, trong thế giới ảo của một số trò chơi điện tử trực tuyến

Rất nhanh, nhân viên phục vụ bung mì tôm đến, đối với ông lão kỳ lạ đã bảy ngày ngồi trong quán net chơi trò chơi trực tuyến, cậu ta thực sự rất có ấn

tượng “Ui, lão tiên sinh, ông đánh tốt quá.”

“Cũng tạm, cũng tạm, thực ra vai ta thạo nhất chính là thích khách, cái vai pháp sư này ta mới chơi có một ngày, chưa quen lắm.” Ông Ngô khiêm tốn “Hôm nào vào phó bản, ta đem cậu chơi cùng.”

Tác giả có lời muốn nói:

Ông Ngô: không nghĩ tới sống trong núi có mấy chục năm, mà bên ngoài trò chơi đã phát triển đến mức này rồi, chơi vui quá ...

Bạn đang đọc truyện *Xem Em Thu Phục Anh Như Thế Nào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Mạng huyền học quốc gia

Ăn cơm tối xong, Trần Ngự nhìn con đường san sát các tiệm ăn, một lần nữa ý thức được tầm quan trọng của việc kiếm tiền. một con đường nhỏ như này mà đã có quá trời hàng ăn ngon, thế giới lớn như vậy, nếu không có tiền thì làm sao ăn hết được.

“Ngày mai chúng ta đổi sang ăn ở tiệm khác đi.” Trần Ngự hào hứng nói.

“Đúng thế, mỗi ngày chúng ta ăn một tiệm, không bao lâu là có thể ăn hết các tiệm ở đường này.” Phương Phi Phi mặt tròn vo biểu lộ quyết tâm cao đối với đề nghị của Trần Ngự.

“Theo tớ thì không nên thường xuyên đi như hôm nay.” Hàn Du che cái bụng đã phình lên “Mỗi ngày mà ăn như hôm nay, thế nào cũng béo lên cho coi.”

“Giữa đồ ăn ngon và sắc đẹp, tớ chọn sắc đẹp.” Trương Mộc Oản cũng nói.

“Từ nay về sau các cậu đừng nói với tớ các cậu là trùm ăn hàng nữa nha, đúng là đồ giả mà.” Phương Phi Phi tiến lên khoác tay Trần Ngự, thân mật nói “Thì thì, sau này chúng ta cùng đi ăn, vì món ngon, tớ không sợ béo.”

“Được.” Có người cùng đi ăn, Trần Ngự cũng rất vui vẻ.

“Các cậu xem, phải như bọn tớ ăn không sợ mập mới là trùm ăn hàng chính hiệu.” Phương Phi Phi tự hào nói.

“không phải đâu.” Trần Ngự chớp mắt, thành thật nói “Tớ ăn không béo được, có phải ăn không béo được thì không phải là trùm ăn hàng được không?”

Lần đầu tiên biết đến từ ‘trùm ăn hàng’, Trần Ngự rất thành thật nói ra thắc mắc của mình.

không khí đang rộn rã đột nhiên im lặng không một tiếng động, ngay sau đó tiếng cười ha hả bỗng vang lên, Phương Phi Phi dỗi hất tay Trần Ngự đi, Hàn Du và Trương Mộc Oản đứng bên đường cười đau cả bụng.

Trở về phòng ngủ, Trần Ngự đã an ủi được tâm hồn yếu đuối mong manh bị tổn thương của Phương Phi Phi, mọi người lại tán gẫu một hồi rồi lên giường chuẩn bị đi ngủ. Trần Ngự buông rèm ngủ xuống, lấy điện thoại di động ra kiểm tra nhưng vẫn chưa thấy email mà ông lão đã hứa gửi cho cô đâu. Trần Ngự hơi buồn bực, không phải là ông nội đã quên rồi chứ.

Hôm nay ông lão đột nhiên online, rồi lại đột nhiên logout, thời gian gấp gáp, Trần Ngự có rất nhiều chuyện chưa kịp hỏi ông. Nghĩ nghĩ, cô đăng nhập tài khoản, định để lại tin nhắn cho ông lão.

Khi đăng nhập tài khoản QQ, thấy biểu tượng group ‘Ma quỷ đừng hỏi’ nhấp nháy liên tục, Trần Ngự cũng không vội vào xem mà ấn mở khung chat với ông lão, để lại tin nhắn [Ông, đây là số điện thoại di động của con, ông rảnh rồi thì mua một chiếc điện thoại di động rồi gọi cho con, sau này chúng ta liên lạc dễ dàng hơn. Nếu ông không có đủ tiền, ông nhắn số tài khoản cho con, con chuyển khoản cho ông]

Thực ra câu cuối cùng, Trần Ngự không định viết vào, với kỹ năng trừ mả như của ông mà còn thiếu tiền tiêu? Nhưng khi nghĩ đến mười lăm năm sống ở thôn Đại Mộc, ông sống rất giản dị, thế nên cô mới viết thêm câu cuối vào. Mặc dù không biết là nguyên nhân gì, nhưng Trần Ngự mơ hồ cảm thấy, hình như ông lão không có ý định dựa vào việc bắt mả để kiếm tiền.

Trần Ngự đợi hồi lâu nhưng không thấy ông trả lời, ảnh đại diện vẫn là một màu xám, vậy là ông thực sự không online rồi. Lúc này Trần Ngự mới nhấn vào biểu tượng group chat đang không ngừng nhấp nháy.

(Trong nhóm có người phát bao lì xì)

Nhìn thấy tin nhắn này, mắt Trần Ngự sáng lên, đưa tay đoạt được một bao lì xì đỏ, nhấn mở, bên trong có một trăm đồng, thật vui!

Mưa bay tháng ba: Ha ha ha ...

Hạt đậu ma: ‘tháng ba’, sao hôm nay cậu vui về vậy? Phát liên tiếp ba bao lì xì luôn.

Cái gì? Mình bỏ qua mất hai cái? Trần Ngu lập tức lật lật, phát hiện bao lì xì đã cướp xong rồi, tiếc đứt ruột.

anh họ tôi, anh ấy bị ác ma làm bị thương, ha ha ha ...

Hòa thượng phạm giới: A di nhờ phúc, thí chủ, hiện nay là xã hội pháp chế, trước khi những ý nghĩ xấu xa trong nội tâm của anh chưa phát triển đến mức không cứu vãn được, xin hãy quay đầu lại. Hãy cố gắng làm một công dân tuân thủ tốt pháp luật pháp.

Hạt hoàng liên: Hòa thượng giả, anh đến làm trò sao? Chúng ta là một nhóm Thiên Sư trốn thuế, chính chúng ta còn không tuân thủ tốt pháp luật nữa là.

Hòa thượng phạm giới: A di nhờ phúc, hai việc này hoàn toàn khác nhau. Trốn thuế chẳng qua chỉ là chút tiền mà thôi, nhưng còn anh ‘tháng ba’, anh tiếp tục có những ý nghĩ xấu như thế chính là sự bất lợi cho một xã hội ổn định.

Mưa bay tháng ba: Tôi cười một chút thì làm sao lại ảnh hưởng đến sự ổn định của xã hội, anh có biết không, ở ngoài trốn thuế cũng phải ngồi tù đó.

một nhóm Thiên Sư trốn thuế? Trốn thuế? Mình trốn thuế hả? Trốn thuế phải ngồi tù sao?

Tiếp nhận những thông tin mới nhất xong, ngồi ngốc mười giây đồng hồ, Trần Ngu cầm điện thoại di động lên mạng tra từ khóa ‘trốn thuế’, đọc được bản tin mấy ông chủ công ty trốn thuế bị bắt. Vậy là trốn thuế phải ngồi tù thật sao, Trần Ngu bị dọa rồi.

Thị trưởng Trần, con có lỗi với ba, là con gái ba mà con lại trốn thuế. anh trai, em có lỗi với anh, là em gái anh mà em lại trốn thuế. Cái mũ của hai người có còn nguyên được không?

Đột nhiên phát hiện là mình phạm pháp, Trần Ngu hốt hoảng lật đến tin nhắn Wechat với Lâu Minh, phát một biểu tượng khóc thút thít.

Lâu Minh trả lời rất nhanh: Sao thế?

Trần Ngu: anh Ba, anh có biết làm thế nào để nộp thuế bổ sung không?

Lâu Minh: Nộp thuế bổ sung? Ai trốn thuế vậy?

Trần Ngu: Em (một người khóc ngã xuống đất. JPG)

Lâu Minh: ...

Lâu Minh: Như thế nào?

Về mặt như đưa đám, Trần Ngu gõ chữ: Em vừa mới biết thì ra Thiên Sư kiếm được tiền thì phải nộp thuế, nhưng mấy trăm vạn em kiếm được mấy hôm trước em vẫn chưa nộp thuế, số tiền em trốn thuế có đặc biệt lớn không? Em lên mạng thấy người ta nói trốn thuế với số tiền đặc biệt lớn sẽ phải ngồi tù đó.

Lâu Minh ngồi ở phòng sách trên lầu hai, nhìn vào điện thoại di động, về mặt vô cùng bất đắc dĩ, anh lại nhìn một chút rồi bỗng nhiên bật cười.

Hình ảnh cô nhóc con iu xiu héo úa bỗng hiện lên trước mặt anh, Lâu Minh mỉm cười rồi đánh mấy chữ vào khung chat: Có anh ở đây, em sẽ không phải ngồi tù đâu.

Phát xong tin này, Lâu Minh quay trở ra khung chat với Trần Ngu, nhấn mở khung chat với Mao đại sư, do dự một chút rồi nhắn hỏi: Mao đại sư? Mọi người trong giới huyền học của ông có phải nộp thuế không?

Mao đại sư: Nộp thuế? Hình như tôi chưa bao giờ nộp thuế, sao cậu lại hỏi vậy?

Lâu Minh: không có gì. Chỉ là bỗng nhiên tôi nghĩ đến việc Thiên Sư của các ông trong giới huyền học thường bán lá bùa có giá mấy chục vạn, cũng là tầng lớp người có thu nhập cao. Gần đây tôi đang nghiên cứu pháp luật về thuế nên hơi tò mò một chút.

Mao đại sư: thì ra là thế, giới huyền học chúng tôi hình như không bị yêu cầu đặc biệt phải nộp thuế. Ít ra là tôi và đệ tử của tôi đều không phải nộp thuế.

Lâu Minh: Tôi biết rồi. Cảm ơn đại sư.

Mao đại sư: không có gì. Lâu Minh à, sở thích của cậu ngày càng mở rộng đó nha.

Lâu Minh lại nói chuyện vài câu với Mao đại sư, sau đó mới chuyển qua khung chat với Trần Ngu: anh vừa mới hỏi thăm giúp em rồi, giới huyền học không cần nộp thuế nên cũng không có chuyện trốn thuế, chắc là em nghe nhầm rồi.

Trần Ngu lập tức mở to hai mắt: thật không?

Lâu Minh: thật!

Lâu Minh là ai? Mặc dù không biết công việc cụ thể của anh là gì nhưng chỉ nhìn một sân nhà anh đầy lính đặc chủng, ngay cả ba thị trưởng nhà mình cũng phải kiêng nể thì thân phận của anh nhất định không thể thấp được, anh đã nói không cần nộp thuế thì chắc chắn là không cần nộp thuế.

Trần Ngự yên lòng, quay trở lại nhóm chat, tiếp tục nhìn màn hình. Lúc này trong nhóm chat đang tán gẫu một đề tài mới.

Hạt đậu ma: Hình như gần đây có rất nhiều Thiên Sư bị thương đó.

Phong Hòa đạo nhân: Đúng vậy đó, tôi cũng nghe nói là có quan hệ với sự việc sinh hồn trước đó.

Mưa bay tháng ba: Đúng đó, đúng đó. Hôm trước tôi nghe lén ông nội tôi nói chuyện với anh họ, nói cái mà cần nuốt sinh hồn là một con yêu quái đó. Hình như còn một sinh hồn cuối cùng chưa cần nuốt được cho nên đang gây rối loạn khắp nơi.

Hòa thượng phạm giới: Sinh hồn cuối cùng? Con yêu quái này muốn cần nuốt bao nhiêu sinh hồn vậy? Sau khi cần nuốt sẽ biến thành cái gì?

Mưa bay tháng ba: Tôi cũng không biết, tu vi trong nhà thì tôi là yếu nhất, ông tôi sẽ không nói cho tôi mấy điều này đâu. Nhưng mà hình như yêu quái này rất lợi hại đó, ông nội tôi đã nghĩ đến việc chính mình ra tay, tưởng bổi như ông đã nhiều năm chưa chính mình xuất chiêu.

Phong Hòa đạo nhân: Tôi nghe nói con quái vật này cần nuốt sinh hồn nhất định phải là người sinh ngày âm tháng âm năm âm, ngày hôm qua, Thiên Sư trẻ có tiềm năng nhất của nhà họ là là Lương Quang vì bảo vệ một người sinh ngày âm tháng âm năm âm mà bị quái vật kia làm bị thương.

Mưa bay tháng ba: Ha ha, bị thương thật tốt.

Hòa thượng phạm giới: Thí chủ, sao ác khí của anh lại nặng như vậy, mặc dù chúng ta đều trốn thuế hợp lý, nhưng đối với những đồng nghiệp quy củ nộp thuế, chúng ta vẫn phải tôn trọng họ chứ.

Hạt hoàng liên: Trang web vừa mới công bố nhiệm vụ mới, giải thưởng năm trăm vạn, miễn thuế.

Hạt đậu ma: Lương Quang đánh không lại yêu quái đó mới treo giải năm trăm vạn? Miễn thuế cũng không đi.

Hạt hoàng liên: Nhiệm vụ là bảo vệ sinh hồn con người, không phải là giết chết mục tiêu.

không phải là anh Ba nói không cần phải nộp thuế sao? Sao trong nhóm lại còn nói đến việc nộp thuế. Trần Ngự nghe mà không biết đâu ra đâu. cô nhìn không được nhấn tin riêng cho người duy nhất trong nhóm có quan hệ tốt với mình là 'Mưa bay tháng ba', hỏi: Nộp thuế là ý gì? Thiên Sư kiếm tiền không phải là không cần nộp thuế sao?

Mưa bay tháng ba: Cái gì?

Tôi muốn xây đường: Mọi người không phải nói nhóm chúng ta là nhóm trốn thuế sao? Còn có cái gì mà trốn thuế hợp lý

Mưa bay tháng ba: A, ha ha, anh muốn nói cái này à. nói chúng ta là trốn thuế, thực ra không phải là thực sự trốn thuế mà chỉ là hợp lý tránh đi phí thủ tục thôi.

Tôi muốn xây đường: Phí thủ tục?

Mưa bay tháng ba: Chính là khi từ trang web huyền học quốc gia nhận nhiệm vụ sẽ phải thanh toán phí thủ tục.

Tôi muốn xây đường: Trang web huyền học quốc gia?

Mưa bay tháng ba: Đại thần, anh không biết cái này luôn sao, trang web huyền học á, định kỳ sẽ công bố các loại nhiệm vụ trên trang web, trang web này là do chính phủ đặc biệt thành lập.

Tôi muốn xây đường: Tôi không biết a!

Mưa bay tháng ba:

Mưa bay tháng ba: www.xuan.net(trang web không có thật, xin đừng nhấn tải mất công)

Mưa bay tháng ba: Trang web huyền học quốc gia là trang web chuyên đăng tải, thông báo các sự kiện kì dị trong cả nước, admin cũng sẽ định kỳ đăng tải các sự kiện chưa kịp giải quyết hoặc không có cách nào giải quyết. Giá cả vừa phải, không lừa già trẻ, tất cả Thiên Sư đều có thể nhận nhiệm vụ, nhưng nhất định phải nộp 30% phí thủ tục.

Tôi muốn xây đường: 30%? Sao cao dữ vậy?

Mưa bay tháng ba: Đúng không? anh cũng cảm thấy quá cao phải không. Thiên Sư chúng ta đi trừ ma đã rất nguy hiểm rồi, bắt một con ma đạo hạnh một trăm năm kiếm được một trăm vạn, trong đó mua bùa chú đã mất mấy mươi vạn rồi, nếu như tiêu hao linh khí quá nhiều còn phải tốn tiền đi bổ sung linh khí. Nhìn thì thấy kiếm được nhiều tiền nhưng tới tay chẳng còn bao nhiêu. Bọn họ còn muốn chúng ta nộp 30% phí thủ tục, đúng là điên mà.

Mưa bay tháng ba: Vì phí thủ tục là do chính phủ thu nên chúng tôi thường gọi đùa là tiền thuế của giới huyền học.

Trần Ngự nghĩ nghĩ rồi nghi ngờ hỏi: Vậy phí thủ tục cao như vậy, chúng ta không nhận là được rồi. Sao lại gọi chúng ta là nhóm trốn thuế?

Mưa bay tháng ba: anh cho là ở đâu mà có nhiều nhiệm vụ cho chúng ta làm. không phải anh nghĩ là chúng ta chỉ cần vô tình đi trên đường cũng gặp được hồn ma đó chứ? Bây giờ người ta rành lắm rồi, anh vô duyên vô cớ đoán mạng cho người ta, người ta còn cho anh là kẻ lừa đảo nữa là. Cho nên phần lớn Thiên Sư đều nhận nhiệm vụ từ trang web huyền học. Nhưng phí thủ tục thực sự là quá cao, rất nhiều Thiên Sư sau khi làm xong nhiệm vụ, nộp phí thủ tục xong rồi còn có khi thâm vốn nữa. Cho nên admin của chúng ta đã tạo ra nhóm này.

Tôi muốn xây đường: anh nói rõ hơn chút coi?

Mưa bay tháng ba: Sao cái gì anh cũng không biết thế? Đơn giản là anh lên trang web huyền học nhận nhiệm vụ, sau đó đem nhiệm vụ đó báo cho admin, admin sẽ thu 5% phí thủ tục giúp chúng ta tìm phương thức liên lạc của người đã có yêu cầu nhiệm vụ, sau đó chúng ta vượt mặt trang web huyền học, trực tiếp liên hệ với người có yêu cầu.

Tôi muốn xây đường: ...

Mưa bay tháng ba: Vậy là được ba cái lợi, admin kiếm được 5% phí thủ tục, Thiên Sư tiết kiệm được 25% phí thủ tục, người có yêu cầu cũng có thể phải trả số tiền ít hơn để có được sự phục vụ như nhau, cái này gọi là không có cò ở giữa kiếm tiền chênh lệch!

Tôi muốn xây đường: ...

Mưa bay tháng ba: Nhưng mà đại thần, sao anh chẳng biết gì hết thì sao lại tham gia vào nhóm này được.

Tôi muốn xây đường: Tài khoản này do người khác đưa cho tôi.

Mưa bay tháng ba: thì ra là thế.

Cùng ‘Mưa bay tháng ba’ nói chuyện xong, Trần Ngự rất tò mò đối với trang web huyền học quốc gia, cô nhấp mở trang web huyền học quốc gia, đang định cẩn thận nghiên cứu thì bỗng nhiên có tiếng nhắc của hệ thống.

Tích tích.

Trần Ngự nhìn lại, phát hiện hình đại diện của ông lão đang nhấp nháy, cô lập tức ấn vào.

Ta là đại hào: Tài khoản của ông là 62222*****, tên: Ngô Lễ.

Ta là đại hào: Ông đã gửi email cho con rồi, nhớ nghiên cứu cho kỹ, nếu xảy ra chuyện gì, ông không kịp chạy đi cứu con đâu.

Lập tức Trần Ngự nhấn lại: Ông, con còn có việc muốn hỏi ông nè.

Trần Ngự đợi một lúc lâu vẫn không có trả lời, nhìn kỹ lại mới phát hiện ông lại offline rồi.

Hóa ra phát tin xong liền off luôn, cái quý gì vậy?

Trần Ngự tức muốn chết rồi nhưng cũng không thể làm gì. Chỉ có thể chờ ông đi mua điện thoại di động rồi liên lạc sau. Nghĩ như vậy, Trần Ngự nhìn tin nhắn của ông, dùng điện thoại di động chuyển khoản cho ông mười vạn đồng.

Chuyển khoản xong, Trần Ngự mới nhấn mở email ông Ngô gửi, phát hiện có mấy tấm ảnh chụp, chụp một quyển notebook cũ kỹ, trên mặt giấy ó vàng ghi lại phương pháp trừ ma và các trận pháp.

Cái ảnh chụp này rõ ràng là dùng điện thoại di động để chụp, tìm Trần Ngự lại một hồi đau, hối hận vì cô đã chuyển tiền quá sớm.

Tác giả có lời muốn nói:

Ông Ngô: Phục vụ, cậu đến chỉ cho tôi sử dụng Online Banking đi, tôi không biết nạp tiền cho trò chơi.

Phục vụ quán net: Lão tiên sinh, ông nạp bao nhiêu?

Ông Ngô: Nạp trước một vạn đi.

Phục vụ quán net:

Ông Ngô: Cháu gái tôi vừa mới chuyển cho tôi mười vạn, cho tôi chơi trò chơi đó.

Phục vụ quán net:

Chương 26: Thu hồi vốn

Đầu tiên, Trần Ngự bỏ ra mấy tiếng đồng hồ nghiên cứu tài liệu ông lão (lão đầu) đã gửi đến, sau đó, nhin không được tò mò tiếp tục nghiên cứu trang web huyền học.

Xem xong, Trần Ngự vô cùng hưng phấn. Trước đó, cô đang còn rất lo lắng, tuy nói trừ ma đúng là rất có tiền nhưng không phải ngày nào cô cũng gặp được người có yêu cầu trừ ma. cô cũng không phải đi trên đường mà vô tình bắt gặp được hồn ma xui xẻo nào đó như Đồng Triều. Dù, Đồng Triều đừng gặp nữa thì hơn, gặp phải anh ta thì xui xẻo chính là cô.

Trừ việc bắt ma, bùa chú mặc dù giá rất cao, trước đó cô thấy trong nhóm có người hỏi mua bùa chú, tưởng rằng việc bán bùa chú không lo đến nguồn tiêu thụ. Kết quả chờ mấy ngày mới phát hiện, khi nào gặp tình huống gấp gáp người ta mới mua bên ngoài, bình thường đều là tự vẽ mà dùng.

Điều này, Trần Ngự hiểu được. Ví dụ như muốn để cô mua bùa chú của người khác dùng, nếu không phải là bắt đắc dĩ thì đó chính là đầu cô bị nước vào.

Hai ngày trước cô mới mở một cửa hàng bán đồ linh vật trên mạng, bán mấy bùa trừ ma, bùa trấn sát, nhưng ngay một khách ghé thăm cũng đều không có. Trần Ngự không còn ôm bất cứ hi vọng gì với nó, cứ để ở đó thôi, may mà việc mở cửa hàng này không tính phí, bằng không thì tiếc muốn chết.

Mặc dù bây giờ cô vẫn không biết việc xây đường cần bao nhiêu tiền nhưng cũng phải tốn đến hàng trăm triệu. Coi ra, chút tiền nhỏ trong tài khoản ngân hàng của cô vẫn chưa thấm vào đâu.

Mấy ngày nay Trần Ngự đang còn suy nghĩ làm sao để kiếm tiền, bỗng nhiên lại phát hiện cái trang web huyền học này. thật là không nhìn thì không biết, xem xong cô mới giật mình, trên đó hằng hà sa số các loại nhiệm vụ giải quyết các vấn đề kì dị, tất cả đều đại biểu cho số dư tài khoản trong ngân hàng đó, Trần Ngự xem mà hai mắt phát ra ánh sáng của tiền luôn rồi.

Tuy nói phí thủ tục hơi mắc một chút, nhưng không phải còn có admin của nhóm cô sao. Trần Ngự tham gia nhóm được hơn một tháng, rốt cục cũng cảm nhận được thâm ngôn của nhóm – nhóm tiết kiệm tiền.

Kết quả của việc hưng phấn quá độ chính là, ngày hôm sau, người luôn dậy sớm nhất phòng 518-Tây Thi của chúng ta đã ngủ thẳng giấc đến giờ cơm trưa mới dậy được.

Sau khi ăn xong bữa trưa bạn cùng phòng mang về giúp, Trần Ngự lên giảng đường, đưa ánh mắt mơ màng nhìn lên bục giảng, cả người cố gắng giữ tỉnh táo, về phần trên lớp thầy đang giảng cái gì, dù sao cũng vừa mới khai giảng, kiến thức cũng chưa có gì khó, khi nào về lật sách coi lại là được.

Xong tiết học, Trần Ngự và các bạn đi ra khỏi phòng học, tiếp tục thảo luận hôm nay đi ăn món gì. Khi giương mắt nhìn thấy dưới bậc cầu thang đang có một nhóm nữ sinh vây thành vòng tròn, vô cùng phấn khích.

“Đó là ông chủ của VK kia.”

“Tớ thích quần áo của họ nhất đó, một quý có kiểu mới tớ đều đi mua.”

“Đồng thiếu thực đẹp trai lại vừa đẳng cấp nữa.”

“Màu sắc thiết kế của họ rất phong cách, lần đầu tiên tớ thấy một người đàn ông mặc đồ nhiều màu như vậy mà vẫn đẹp đó.”

“Nghe nói đàn ông trong giới thời trang đều là GAY đó.”

“Cậu nói vậy gì không, hình như Đồng thiếu mỗi mùa thời trang đều thay bạn gái đó.”

“Làm sao bây giờ, đồ này của tớ là Fake A, anh ấy có thể nhận ra không?”

...

Mọi người nghe bàn tán, Hàn Du và Phương Phi Phi rất nhanh liền đoán được người phía dưới là ai, lập tức hưng phấn dắt Trần Ngự và Trương Mộc Oản đến xem náo nhiệt.

“thì ra người ở đó là Đồng thiếu nha. Đó là nam thần của mình đó.” Phương Phi Phi vừa kéo Trần Ngự, vừa ‘phổ cập giáo dục’ cho cô nghe “Tớ chỉ mặc nhãn hiệu quần áo do anh ấy thiết kế.”

Cậu đi mà lừa quỷ ấy, tớ không tin từ nhỏ cậu chưa mặc đồng phục bao giờ.

“A a a a, tớ cũng thích anh ấy lắm, anh ấy đẹp trai siêu cấp luôn.” Hàn Du cũng rất kích động.

Trần Ngu bị cưỡng ép chen chúc trong đám đông, trong lòng bi thương vô cùng, các cậu nhìn nam thần của các cậu sao phải kéo mình vào, mình đâu biết Đồng thiếu là người nào đâu a. Mặc dù Trần Ngu rất chi là không tình nguyện, nhưng theo sự thúc đẩy của đám đông, cùng Phương Phi Phi bị đẩy lên phía trước.

“Nam thần, nam thần!” Phương Phi Phi phấn khích nhìn nam thần phía trước vẫy tay điên cuồng.

Trần Ngu cũng ngó nhìn theo, đột nhiên cảm thấy chàng trai đeo kính râm đứng cách đó không xa nhìn hơi quen mắt.

Đồng Triều chậm rãi quay đầu lại, đang định cho đám đông fan hâm mộ một nụ cười quyến rũ, thì không ngờ lại nhìn thấy người mà cậu ta đang tìm kiếm bấy lâu. Đồng Triều cười đắc ý, đưa tay lấy kính râm xuống tùy ý gài lên cổ áo, trong tiếng hét chói tai của đám đông thiếu nữ hâm mộ, bước về phía Trần Ngu.

Chú hai còn sợ người ta không đồng ý nữa chứ, nhìn xem, Trần Thiên Sư không phải cũng là fan hâm mộ của mình sao. Tuy cậu ta không có ký ức thời gian còn là sinh hồn, nhưng thử hỏi, người phụ nữ nào có thể chống lại sự quyến rũ của cậu ta. Coi như là không bị cậu ta quyến rũ nhưng cũng không thể chống lại sự hấp dẫn của các bộ trang phục do cậu ta thiết kế. Đồng Triều vừa tự bồ não vừa tự tin bước đến.

“Mặc dù tôi không còn nhớ em nhưng chắc chắn là em còn nhớ tôi chứ.” Đồng Triều nhìn Trần Ngu nháy mắt cười mờ ám.

“anh là ai?” Về mặt Trần Ngu không thay đổi.

“...” Đồng Triều vừa định bày ra tư thế đẹp trai lóa mắt, xem chút nữa ngã ngửa.

“Thi Thi, cậu không biết anh ấy hả? Đó là Đồng Triều đó, nhà thiết kế thời trang nổi tiếng nhất cả nước đó, trang phục anh ấy thiết kế rất đẹp đó.” Phương Phi Phi đang đứng bên cạnh lại ‘phổ cập kiến thức’ cho Trần Ngu.

Đồng Triều vui mừng gật đầu, cuối cùng cũng có người biết nhìn hàng a, nhìn không được nhìn Phương Phi Phi cho cô cái nháy mắt phóng điện.

Mặt Phương Phi Phi đỏ bừng lên.

“Tớ không để ý!” Trần Ngu nhún vai.

Chẳng lẽ mình nhận nhầm người rồi? Với niềm tin mù quáng vào sự quyến rũ của bản thân, Đồng Triều lấy điện thoại di động ra, nhấn mở thư viện ảnh, lật đến hình chụp của Trần Ngu, cẩn thận so sánh một hồi, rồi nói “Đúng rồi mà, mặc dù so với trên ảnh thì em ở bên ngoài trắng hơn một chút, nhưng là cùng một người mà.”

“cô nhóc, em tên Trần Ngu phải không?” Đồng Triều hỏi.

“anh biết Thi Thi nhà chúng em sao?” Trần Ngu không trả lời, đứng bên cạnh, Phương Phi Phi đã giành việc xác nhận danh tính cho cô.

“Quả nhiên là em.” Khi xác định đúng người, Đồng Triều đưa tay kéo Trần Ngu ra khỏi đám đông “Nhóc con, em đi theo tôi.”

Hại cô tốn nhiều bùa chú như thế mà còn dám đến trêu chọc cô. Thù mới hận cũ kéo đến, Trần Ngu giẫm mạnh xuống chân Đồng Triều làm cậu ta đau đến mức phải rên lên một tiếng, ngồi xồm xuống che lấy chân mình.

“Giày FS đó, một đôi giá mười mấy vạn luôn đó.” một cô gái đứng bên báo giá đôi giày.

Mười mấy vạn? Trần Ngu đập nốt vào chiếc còn lại.

“A!!! Em đang làm cái gì vậy?” Đồng Triều tức giận ngẩng đầu.

“Còn dám làm phiền tôi thử xem.” Trần Ngu nói xong, kéo tay Phương Phi Phi đi tìm hai người bạn còn lại, bỏ đi mất.

“Em đứng lại đó cho tôi!”

Làm sao Trần Ngu có thể để ý đến cậu ta, cô bước đi không thèm quay đầu lại.

Đến quán ăn ngoài trường, các bạn cô làm gì còn tâm trạng ăn cơm, tất cả tập trung nhìn chằm chằm Trần Ngu đang ăn quên trời quên đất. Trần Ngu cuối cùng cũng ăn no, ngẩng đầu đối diện với ba cặp mắt sáng rực, lập tức bị dọa mà nấc lên một tiếng.

“Các cậu nhìn cái gì thế?” Trần Ngu cầm ly nước bên cạnh, tranh thủ uống một ngụm.

“nói, sao cậu lại biết Đồng thiếu?” Phương Phi Phi hỏi trước.

“Nhóc con, em đi theo tôi!” Về mặt Hàn Du đẩy mậ mà “Cậu có biết lần trước người được anh ấy dẫn đi là ai không. Siêu mẫu quốc tế Lữ Vi Vi đó!”

“Cũng là bạn gái thứ mười lăm của anh ấy!” Trương Mộc Oản nói.

“Các cậu không ngốc đâu, rõ ràng là Đồng thiếu biết Thi Thi, há miệng liền gọi tên của Thi Thi kìa.” Phương Phi Phi nói.

“Sao chúng tớ không biết, chuyện lúc nào?” Lúc đó Hàn Du và Trương Mộc Oản đang còn ở phía sau, không có cách nào chen lên trước được.

“nói mau, chuyện của cậu với anh ấy là gì?” Phương Phi Phi hỏi.

Có chuyện gì nữa đây? Chính là thằng oắt đó thiếu tiền cô a. Nhưng mà Trần Ngự không thể nói như thế, nghĩ nghĩ một chút rồi trả lời “Trong một lần mình ra ngoài mua quần áo đã gặp anh ta.”

“Sau đó thì sao?”

“Sau đó, tớ nói với anh ta quần áo ở đó thật khó coi, không có bộ nào phù hợp với tớ. Kết quả người này giống như người điên, kéo tay tớ nói để anh ta phối quần áo cho tớ.” Trần Ngự nửa giả nửa thật nói, dù sao Đồng Triều là nhà thiết kế thời trang, nói như vậy so với việc nói cô gặp hồn ma của Đồng Triều thì có sức thuyết phục hơn.

“Vậy chắc là cậu đã vào cửa hàng VK rồi.”

“Cậu dám ở trước mặt nhà thiết kế nói quần áo của người ta khó coi, không trách được anh ấy đi tìm cậu.”

“Nhưng mà cũng không phải là không tốt, Đồng thiếu nói tự mình phối quần áo cho cậu kìa.”

“Quần áo của nhà anh ta đắt như vậy, tớ làm sao mà mua nổi chứ.” Trần Ngự nói.

“Cũng đúng!” Đồng thiếu tự mình ra tay, chắc chắn là có giá trên trời, loại sinh viên phổ thông như bọn cô làm sao trả nổi.

Ba người xem như là đồng ý cách giải thích của Trần Ngự, bữa ăn cũng đã xong, mọi người đứng dậy tính tiền, nhân viên thu ngân thông báo đã có người thanh toán.

“Ai vậy?” Hàn Du hỏi

“Vị tiền sinh đã tính tiền nói chờ các cô ở bên ngoài.” Nhân viên thu ngân nói.

Bốn người mang theo nghi ngờ đi ra cửa tiệm ăn, mặc dù mùa hè ngày tương đối dài, nhưng cũng là thời gian ăn cơm tối, sắc trời đã nhá nhem tối. Đối diện bên kia đường, một chiếc xe hơi sang trọng đang lẳng lẳng đứng chờ. Mặc dù Đồng Triều không đứng bên ngoài chờ, nhưng chiếc xe này mọi người vừa mới nhìn thấy nên không khó để đoán người bên trong là ai.

“thì ra là Đồng thiếu.”

Trần Ngự nhướn mày, nhỏ giọng nói “Đừng để ý đến anh ta, chúng ta đi thôi.”

Mọi người vừa quay đầu bước đi hai bước thì thấy một người thanh niên mặc bộ đồ vest màu đen ngăn lại “Trần tiểu thư, cô có thể dành chút thời gian nói chuyện không?”

Trần Ngự nhìn thấy trên người anh ta có thấp thoáng linh lực thì biết anh ta cũng là người trong giới huyền học, cô trầm tư hai giây rồi đi về phía người thanh niên.

Ngồi trong xe, Đồng Triều nhìn cảnh này, nhin không được nhieu mày, chẳng lẽ mình không đẹp trai bằng Tường Huy mặt chữ điền này à?

“Trần Thiên Sur, trời sắp tối rồi.” Tường Huy nói.

“Cho nên?” Trần Ngự không hiểu hỏi

“Cái vật kia khi trời tối sẽ đến tìm Đồng thiếu.” Tường Huy nói “Trong thời gian này, sự phụ tôi vì bảo vệ Đồng thiếu đã bị thương nặng rồi.”

Trần Ngự nghe vậy thì hiểu rõ, thì ra xác sống kia vẫn không từ bỏ Đồng Triều xui xẻo này.

“Nó không phải chỉ cần nuốt sinh hồn thôi sao? Các anh chỉ cần phòng ngừa không để cho sinh hồn của anh ta bị dẫn đi là được chứ gì.” Trần Ngự nói.

“Người sau khi chết trong khoảng khắc, hồn phách vẫn còn mang theo sinh khí.” Tường Huy nhắc nhở.

Trong nháy mắt, sắc mặt Trần Ngự trở nên nghiêm trọng hơn, đây là xác sống sẽ không quan tâm gì hết, giết ngay không hỏi.

“Trước đó, nhờ phúc của Trần Thiên Sur đã cứu được Đồng thiếu, nhưng không hiểu vì sao quái vật kia vẫn nhìn chằm chằm Đồng thiếu không tha.”

“Đó là vì Đồng thiếu của các anh được nuôi quá tốt.” Trong linh hồn mang theo linh lực, với lại người có ngày sinh là ngày âm tháng âm năm âm không có

nhieu.

“Cái gì?” Tường Huy không hiểu lắm.

“không có gì, anh nói tiếp đi, tìm tôi có chuyện gì?” Trần Ngu hỏi.

Tường Huy tiếp tục nói “Con quái vật đó nguy hiểm như thế nào thì Trần Thiên Sư hẳn cũng rõ ràng. Nếu quả thật nó cắn nuốt được Đồng thiếu, rồi biến thành cái gì, hậu quả chúng ta không thể dự đoán được.”

Trong đầu Trần Ngu lập tức hiện lên hình ảnh dòng ghi chép tối hôm qua cô đã xem: Xác sống, còn gọi là cương thi sống, nó khác với cương thi bình thường ở chỗ là hủy hoại đầu óc của con người. Mỗi khi nói cắn nuốt một sinh hồn thì sức mạnh của nó sẽ càng nhân lên.

Trần Ngu do dự một chút rồi nói “hiện giờ tôi không có cách nào có thể giúp đỡ, hôm đó để đối phó với nó, mấy bảo bối và bùa chú của tôi đều sử dụng hết rồi.”

“Cái này không thành vấn đề.” Tường Huy lập tức nói “Ngài cần bảo bối hay bùa chú gì thì cứ nói, sư phụ đã chuẩn bị dự toán cho ngài một ngàn vạn để mua sắm các loại bùa chú, bảo bối, nếu không đủ thì chúng tôi có thể chi thêm.”

Hôm đó, khi đón Đồng thiếu từ chỗ Trần Thiên Sư về, sư phụ phát hiện có đặc điểm nhỏ đó là Trần Thiên Sư rất mê tiền.

một ngàn vạn???

Trần Ngu bị dọa mà lao đảo.

“Trần Thiên Sư, ngài sao vậy?” Tường Huy quan tâm hỏi.

“không sao, tôi giẫm lên hòn đá nên bị trượt chân.” Trần Ngu cường chế mình bình tĩnh lại, nói “Tôi muốn mua đồ gì thì các anh mua hay là tự tôi đi mua.”

“Chúng tôi mua cũng được mà ngài mua cũng được.” Tường Huy nói.

Trần Ngu cúi đầu trầm tư, trên thực tế là đang cố gắng kìm chế tâm trạng kích động của mình, một ngàn vạn, một ngàn vạn ...

“Trừ cái đó ra, nếu như Trần Thiên Sư đồng ý giúp đỡ, chúng tôi còn chuẩn bị một ngàn vạn phí vất vả.” Tường Huy tiếp tục dội bom.

“Tôi đồng ý.” Trần Ngu nói lời chính nghĩa “Nếu để cho quái vật kia lộ hành, chẳng phải là gây hại cho nhân gian sao.”

“Vâng, Trần Thiên Sư thật có tâm.”

“Vậy anh chuyển tiền cho tôi trước đi, tôi cần mua một số bảo bối và bùa chú.” Trần Ngu nói.

“Xin hỏi Trần Thiên Sư muốn bảo bối và bùa chú gì, ở đây chúng tôi cũng mang theo ...”

“Bùa chú và bảo bối tôi mua được chế tạo theo phương pháp đặc biệt, của các anh không được.” Trần Ngu nói “Phương pháp của tôi hơi khác một chút, không sử dụng bùa chú thông thường được.”

“Vâng, tôi biết rồi. Tôi chuyển khoản cho ngài ngay đây.” Sư phụ đã nói, chỉ cần Trần Thiên Sư đồng ý, tiền chỉ là chuyện nhỏ.

Tác giả có lời muốn nói:

Tây Thi: một ngàn vạn, cũng miễn cưỡng cho tôi thu hồi vốn.

Tam thiếu: Nhớ là chia cho anh ba phần.

Tây Thi: không thích anh chút nào.

Tam thiếu: Của anh chính là của em ...

Bạn đang đọc truyện *Xem Em Thu Phục Anh Như Thế Nào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Tái đấu với xác sống

Vì hai ngàn vạn mà phải khom lưng lần nữa, Trần Ngu vui mừng đi về phía các bạn học, định giải thích một chút rồi rời đi.

“Các cậu về trước đi, tớ có việc ra ngoài một chút, xong việc sẽ về nhà ngủ rồi sáng mai lên lớp luôn.”

“Cậu đi đâu? Người vừa nãy nói gì với cậu thế?” Mọi người đều biết nhà Trần Ngu khá gần trường nên về nhà cũng không khác thường. Nhưng nhìn mặt mày Trần Ngu vui mừng thế kia là cũng biết là có chuyện tốt xảy ra.

“không phải lúc nãy tớ nói rồi sao, Đồng thiếu kia nói nhất định phải giúp tớ phối quần áo.” Giọng nói Trần Ngu kích động “anh ta nói anh ta cần chứng minh quần áo của anh ta là đẹp nhất. Chỉ cần tớ đồng ý cho anh ta phối đồ thì anh ta sẽ miễn phí quần áo cho tớ.”

Đưa hai ngàn vạn cho cô đó, thu hồi vốn rồi, a a a ...

“thật hả, để chúng tớ đi cùng được không?” Mấy cô nương trẻ đều là những người mê ăn diện, được nhà thiết kế thời trang nổi tiếng phối đồ luôn đó.

“Chắc là không được rồi.” Trần Ngu đau lòng.

“Cũng phải, Đồng thiếu chắc là đưa cậu đến văn phòng của anh ấy, người ngoài không thể vào được đâu.” Hàn Du lý giải.

“không sao hết, chờ mai Trần Ngu quay về, chúng ta nhìn là biết ngay thôi.” Trương Mộc Oản an ủi.

“Đúng, đúng, Thi Thi, cậu chuẩn bị trở thành Tây Thi thật rồi.” Phương Phi Phi kích động nói.

“Tớ vốn chính là Tây Thi.” Trần Ngu xem thường nói.

“Dừng lại a!” Ba người đồng thời liếc trắng mắt nhìn Trần Ngu.

Cùng bạn giải thích xong, Trần Ngu vẫy vẫy tay rồi ngồi vào ghế xe bên đường.

Khi một lần nữa nhìn thấy Đồng Triều, Trần Ngu bỗng nhiên cảm thấy nhìn Đồng Triều thuận mắt hẳn lên, thật kỳ quái.

“Em thật sự là Thiên Sư à?” Đồng Triều nhin không được nhìn Trần Ngu hỏi.

“Ừ.” Trần Ngu chỉ ‘ừ’ một tiếng, rồi ngẩng đầu nhìn Trương Huy đang lái xe “A ... Bây giờ chúng ta đi đâu, có địa chỉ cụ thể không?”

“Trần Thiên Sư, chúng ta sẽ đến biệt thự của nhà họ Đồng, số 388 đường Kim Hà.” Trương Huy đáp.

“Tôi biết rồi.” Trần Ngu nghe địa chỉ, cúi đầu mở Wechat với Lâu Minh, nhắn tin (anh Ba, anh Ba, anh cho người đem mấy lá bùa huyền sát đến cho em được không? Số 388 đường Kim Hà. Đúng rồi, mang cả la bàn luôn nha.)

Sau trận đánh lần trước, la bàn mất quá nhiều linh khí nên Trần Ngu đặt nó trong nhà Lâu Minh. Với lại, gần đây cô cũng không nhận đơn đặt hàng trừ ma nào nên vẫn chưa lấy nó về, dù sao la bàn ở đó cũng vui quên trời quên đất.

Rất nhanh Lâu Minh nhắn trả lời (Em lại đi bắt ma sao? Có nguy hiểm không?)

Trần Ngu cười nhún vai (Có bùa huyền sát của anh Ba rồi, không sợ nguy hiểm)

đang ngồi vẽ thiết kế vũ khí, Lâu Minh nhìn câu trả lời thì cười nhẹ một tiếng, cô nhóc này miệng ngọt thật đó. Lâu Minh để bút xuống, xoay người lấy chiếc hộp đen trên giá sách xuống. Trong chiếc hộp này đựng bùa huyền sát mà Trần Ngu đã vẽ, vì không biết lúc nào cô nhóc đó cần dùng nên Lâu Minh vẫn mang theo bên người. Lúc ngủ thì đặt đầu giường, khi làm việc trong phòng sách thì để trên giá sách, cũng không biết là hấp thu được bao nhiêu sát khí nữa.

“Điền Phi.” Lâu Minh gọi.

“Tam thiếu.” Điền Phi có mặt nhanh chóng.

“Cậu cho người mang hộp này đến số 388 đường Kim Hà, phải tận tay đưa cho Trần Ngu.”

“Vâng.” Điền Phi cầm hộp, đi ra ngoài tìm người.

“Còn ...” Lâu Minh tiếp tục dặn dò “Chờ cô nhóc xong việc thì đón về luôn.”

“rồi!”

(anh đã cho người đưa qua cho em rồi đó, cẩn thận một chút.), nhìn tin nhắn của Lâu Minh, Trần Ngu chợt thấy an tâm hẳn lên. cô cắt điện thoại, nhìn ra ngoài đường.

“Có phải tôi đã đắc tội gì với em không?” Đồng Triều thực sự không thể hiểu được, mình đường đường là một cao thủ tán gái, nhưng sao lại không đã động gì được cô nhóc này.

“Đừng thế!” Trần Ngự gạt đầu không chút do dự “Khó khăn lắm tôi mới thuyết phục mình đến giúp anh đó (chủ yếu là do hai ngàn vạn kia), cho nên anh cần thận đừng có lại dắc tội tôi.”

Lại để cô lỗ vốn, không cần đến xác sống động thủ, chính cô sẽ tự mình ra tay.

“...” Cảm giác được luồng sát khí, Đồng đại thiếu im lặng ngồi dịch ra xa.

Lúc này, sắc trời đã tối đen, đang lái xe, Tường Huy nhìn bầu trời tối om, nhắc nhở “Trần Thiên Sư, trời tối rồi.”

Bị đuổi giết đã mấy đêm rồi, sắc mặt Đồng Triều tái nhợt.

“Đừng nóng ruột.” Trần Ngự mở cửa sổ ra, bầu không khí nóng ủa vào, dù trời đã tối nhưng nhiệt độ không khí trong thành phố vẫn chưa có dấu hiệu hạ nhiệt “Hôm nay, chỉ số bụi PM khá cao, nồng độ linh khí đã bị tro bụi phân tán bớt, tôi đoán là phải một giờ nữa nó mới có thể ra ngoài.”

Trong ghi chép của ông lão đã nói, khi chưa hoàn toàn kích hoạt cương thi sống thì hồn thể không ổn định, khi ra ngoài cần có nồng độ linh khí nhất định. Ban đêm, nồng độ linh khí tương đối cao và ổn định hơn nên xác sống thường hoạt động vào ban đêm. Nhưng khi nó đã hoàn toàn được kích hoạt thì những điều này không còn ý nghĩa nữa.

“A?” Về mặt Tường Huy mù mờ.

“Chỉ số PM?” Đồng Triều không thể tin nói “Nó còn chú ý đến chất lượng không khí nữa sao?”

“Cho nên mới nói, khi bầu không khí ô nhiễm nghiêm trọng, thực sự là cả người và ma đều phần nộ mà.” Trần Ngự cảm thán nói.

Nếu không phải là chú Hai cậu ta bảo đảm đi bảo đảm lại đúng là cô nhóc tên Trần Ngự này là người đả cứu mình, cậu ta còn cho rằng mình đã gặp phải một kẻ lừa đảo đó chứ.

Hai mươi phút sau, xe dừng trước một ngôi biệt thự, đồng thời đến còn có người phụ trách mang bùa huyền sát đến cho Trần Ngự – Hà Thất.

“Tiểu thư Trần Ngự, đây là đồ Tam thiếu cho tôi mang đến cho cô.” Hà Thất đưa hộp cho Trần Ngự.

Trần Ngự nhận lấy, mở ra thấy bên trong là la bàn và bùa huyền sát thì càng thêm chắc chắn “Trợ lý Hà, cảm ơn anh đã đích thân mang đến cho tôi.”

Hà Thất gạt đầu cười, không nhúc nhích.

“À ...” Trần Ngự nghĩ nghĩ rồi nói thêm “Tôi ở đây không sao đâu, trợ lý Hà, anh về trước đi, không làm phiền anh nữa.”

“Tiểu thư Trần Ngự, Tam thiếu dặn tôi là ở đây chờ cô. Khi nào cô giải quyết xong thì đưa cô về trường an toàn.” Hà Thất nói.

“không cần phiền anh đâu, đến khi trời sáng thì họ đưa tôi về cũng được.”

“Tiểu thư Trần Ngự, đây là lệnh của Tam thiếu rồi.” Hà Thất khó xử nói.

Trần Ngự chớp chớp mắt, sừng sốt một chút rồi nói “Vây được rồi, anh Ba tốt với tôi quá.”

Hà Thất hài lòng gật đầu, chính là muốn cô biết Tam thiếu tốt với cô như thế nào, nếu không thì tôi coi như là tôi chưa hoàn thành nhiệm vụ.

Trần Ngự dẫn Hà Thất đi vào biệt thự, mặc dù nhìn bên ngoài biệt thự có vẻ rất xa hoa, nhưng trong biệt thự lại không bày biện đồ đạc gì nhiều, nhìn là biết bình thường không có người ở.

“Trần Thiên Sư, còn cần chuẩn bị gì nữa không?” Tường Huy hỏi.

“không cần.” Trần Ngự vừa nói vừa đem bùa huyền sát trong hộp ra, cất vào túi áo trên người, quên mang túi vải tới, không thuận tiện chút nào.

Trần Ngự cất bùa chú rồi lại kiểm tra la bàn, xác định la bàn đã tràn đầy linh khí. cô quay đầu nói với mấy người sau lưng “Chút nữa nếu xác ... quái vật kia đến, hai người các anh trốn ra xa một chút, còn anh ...”

Trần Ngự chỉ vào Đồng Triều dặn dò “Theo sát tôi, đừng có cách tôi xa quá đó.”

“không phải là tôi tránh càng xa càng tốt hay sao?” Vì không có ký ức lúc sinh hồn nên Đồng Triều đã không còn nhớ rõ lúc trước Trần Ngự đã bảo vệ cậu ta như thế nào. Cậu ta chỉ nhớ lúc chú Hai tìm người đến bảo vệ cậu ta, những người đó đều để cậu ta cách quái vật càng xa càng tốt, sau đó chính họ xông lên quyết đấu với quái vật, không cho nó lại gần cậu ta một bước. Vì thế cậu ta cảm thấy điều Trần Ngự dặn có chút kì lạ.

“Tốc độ của tôi không bằng với quái vật đó, nếu như anh cách tôi xa quá, tôi không kịp cứu anh mà thất bại, lúc đó tôi không trả lại tiền đâu.” Trần Ngự nói

không trả lại tiền là cái quỷ gì?

“Khụ ... Đồng thiếu, cậu nghe theo sắp xếp của Trần Thiên Sư đi.” Tường Huy trấn an.

một tuần nay, chú Hai nhà họ Đồng đã tìm tổng cộng mười Thiên Sư để bảo vệ cậu ta, đều người thì bị thương người thì chạy mất dép, bây giờ người duy nhất có dũng khí nhận case này cũng chỉ có Trần Ngu trước mắt. Mặc dù Đồng Triều rất sợ hãi nhưng cũng phải cố gắng gặt đầu.

Mấy người lại đợi một lúc, nhiệt độ xung quanh bỗng trở nên lạnh lẽo, bốn người đồng thời nhìn về phía cổng.

Hai người Trần Ngu và Tường Huy phát hiện khác thường vì bản thân họ là Thiên Sư, Đồng Triều bởi vì mấy ngày qua đã trải qua rất nhiều hoàn cảnh tương tự như vậy nên tất nhiên là có kinh nghiệm, còn Hà Thất, đơn giản đây là bản năng của một người lính đi.

“Trần Thiên Sư ...” Tường Huy nhìn Trần Ngu.

Trần Ngu kín đáo đưa chiếc điện thoại di động đang chơi giờ bài địa chủ cho Hà Thất, nói “Đánh nốt giùm tôi ván này đi.”

“Được.” Hà Thất nhận điện thoại.

“Chúng ta ra ngoài đi.” Trần Ngu nhìn sắc mặt trắng bệch của Đồng Triều, ra hiệu cho cậu ta ra ngoài.

Đồng Triều liếc nhìn Trần Ngu rồi lại quay đầu nhìn đệ tử của chú Hai – Tường Huy, nhìn thấy ánh mắt khẳng định của đối phương, đành ráng chống đỡ mặt không có chút máu nào đi theo sau lưng Trần Ngu.

Hà Thất chờ hai người đi ra khỏi cổng, cho điện thoại di động của Trần Ngu vào túi, cầm lấy chiếc hộp đang để trên bàn rồi chạy lên lầu hai. Ở trong phòng đợi, an toàn thì có an toàn, nhưng nhờ đầu Trần tiểu thư gặp nguy hiểm gì thì ngay cả cơ hội ném búa ra hỗ trợ cũng không có.

Tường Huy sừng sốt một giây rồi cũng theo sau lưng Hà Thất chạy lên.

Trong sân, tay trái Trần Ngu cầm la bàn, tay phải sờ tờ hai lá bùa huyền sát, lăng lẳng nhìn về phía chân trời, ở đó có một đám bay mù đen đặc, dưới ánh trăng bay nhanh về phía này.

“Nó tới rồi sao?” Giọng nói của Đồng Triều vì sợ hãi mà run lên.

Trần Ngu hơi ghét bỏ nhìn cậu ta “Sao mới có một tuần không gặp mà anh càng ngày càng nhát gan vậy.”

“...” Cậu ta cũng đâu muốn như vậy đâu, Đồng Triều tỏ ra vô cùng phiền muộn, thử hỏi một người bị một con quái vật không nhìn thấy truy sát bảy tám lần, và lại mỗi lần đều có cảm giác suýt nữa thì gôm củ tỏi “cô có đáng tin cậy không vậy?”

“Đến bây giờ anh mới hỏi vấn đề này sao?” Trần Ngu nhin không được mà tò mò “Nếu tôi không đáng tin cậy thì anh định làm thế nào?”

“Tôi làm ma cũng sẽ không bỏ qua cho cô.” Đồng Triều vô cùng đáng thương nói.

“Chẳng lẽ anh không biết là sau khi sinh hồn bị cắn nuốt, ngay cả cơ hội làm ma anh cũng không có sao?” Trần Ngu kinh ngạc nói.

“cô ...” Bỗng nhiên Đồng Triều rất muốn khóc.

“Đến rồi!” Đứng trên lầu hai quan sát, Tường Huy nhìn thấy đám mây đen đã đến trước mặt Trần Ngu mà cô vẫn chỉ lo nói chuyện với Đồng thiếu, lập tức nhin không được nhắc nhở.

“Àm!” Sát khí của hai lá bùa huyền sát trong tay Trần Ngu ngưng kết thành một thanh kiếm dài màu đỏ, khi sát khí màu đỏ chạm vào màn sương đen lập tức cắt đứt lệ khí, nhắm thẳng về phía linh hồn đang đứng trong đám mây đen.

Ác ma dùng tốc độ nhanh hơn cả lúc đến bay ngược ra ngoài, đứng cách Trần Ngu hơn năm mét, khí đen dày đặc không ngừng luân chuyển, từ từ ngưng tụ cuối cùng hiện lên một bóng người cao lớn. rõ ràng chỉ là linh hồn mà thôi nhưng vẫn có thể nhìn ra được cái bóng mờ mờ dưới ánh trăng.

Linh hồn so với lần trước ngưng tụ được nhiều hơn, sinh khí cũng dày đặc hơn, xem ra trong khoảng thời gian này nó đã cắn nuốt không ít sinh hồn.

không phải gần đây có rất nhiều Thiên Sư giúp đỡ sao? Sao có thể để nó cắn nuốt nhiều sinh hồn như vậy? Xem ra con quái vật này cũng đang muốn nhanh chóng sống lại, Trần Ngu nhíu mày.

“Lại là mi ...” một giọng nói của đàn ông âm u vang lên.

“Nó, nó biết nói chuyện luôn rồi?” trên lầu, Tường Huy thực sự kinh hãi.

“Nó nói cái gì?” Hà Thất không nghe được hồn ma nói chuyện, chỉ có thể hỏi Tường Huy đang đứng bên.

Trần Ngu đem thanh kiếm sát khí màu đỏ chắn ngang ngực, hỏi “Mới có mấy ngày không gặp, mi đã biết nói chuyện rồi.”

“Ta sắp sống lại rồi. Thiên Sư nhỏ, mi đừng cản trở ta.” Xác sống nói.

“Mì sai rồi.” Trần Ngự lắc đầu “Để cho mì phục sinh, mì vẫn còn thiếu một sinh hồn có ngày sinh là ngày âm tháng âm năm âm mang theo linh lực. Người sinh vào ngày âm tháng âm năm âm có rất nhiều nhưng trên hồn phách mang theo linh lực lại không có nhiều.”

“Nếu biết, thì đừng có cản trở ta. Ta không ngại giết thêm một người nữa đâu.” Ánh mắt xác sống nhìn thẳng vào khuôn mặt trắng bệch của Đồng Triều đang đứng sau lưng Trần Ngự.

“Cũng bởi ta biết rõ nên mới ở đây cản mì.” Trần Ngự vừa dứt lời, tay trái ném la bàn ra, tay phải vung kiếm lên.

Xác sống cũng vung tay ném ra một luồng khí đen mới cản được sự tấn công của la bàn. Ngay sau đó, Trần Ngự vung kiếm chém đến, xác sống tránh né mấy lần nhưng vì sự khổng lồ của la bàn nên chỉ như trúng chọi đá, rất nhanh đã bị Trần Ngự chém vỡ bàn tay. Nhìn lòng vết thương trong bàn tay đang không ngừng tràn ra khí đen, xác sống nhìn chăm chăm vào Trần Ngự như muốn đâm cô một dao.

“Ta không tin mì có thể bảo vệ tên kia cả đời.” Xác sống lạnh lẽo nói.

“Sao có thể lâu như vậy.” Trần Ngự cũng cười lạnh “Thời gian của mì không phải là cũng không còn nhiều lắm sao.”

Về mặt của xác sống biến đổi, khí đen của toàn thân lại cuộn cuộn lưu chuyển nhưng không tấn công nữa. Ánh mắt của hắn nhìn chòng chọc vào Trần Ngự, dường như đang muốn tính toán điều gì đó, sau đó chợt quay người biến mất trong đêm tối.

Sao lại dễ dàng đi như thế? Liên tục tận mắt chứng kiến bảy trận chiến đấu ác liệt – Tường Huy ngơ ngẩn. Nhiều Thiên Sư như vậy còn không bằng hai chiêu của cô nhóc này sao?

không hổ là tồn hai ngàn vạn đi mua bùa chú, quả nhiên là lợi hại!

Tác giả có lời muốn nói:

Hà Thất: Hoàn thành nhiệm vụ. Trừ việc hoàn thành công việc như bên ngoài mặt chữ đã chỉ ra, còn phải phụ trách truyền đạt tâm ý của Tam thiếu nữa, hiểu chưa?

Nhóm trợ lý: đã rõ!

Hà Thất: Tam thiếu của chúng ta là người không quen biểu lộ cảm xúc, cho nên chúng ta càng phải cố gắng nhiều hơn, hiểu chưa?

Nhóm trợ lý: đã rõ!

Bạn đang đọc truyện *Xem Em Thu Phục Anh Như Thế Nào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28: Bị ma khi dễ

Tuy rằng xác sống đã bỏ đi nhưng đêm còn dài như vậy, không ai dám cam đoan là nó có thể trở lại hay không, cho nên trước khi trời sáng, Trần Ngự chỉ có thể ở lại biệt thự.

Thoáng cái đã đến mười giờ tối, Trần Ngự nằm trên ghế sofa ngủ thiếp đi, sáng mai còn phải đi học nữa, không thể thức khuya.

Đồng Triều chứng kiến Thiên Sư bảo vệ mình thế mà lại ngủ thiếp đi, tức giận đến mức muốn gọi người dậy. Tình mạng cậu ta lúc nào cũng có thể gặp nguy hiểm, vậy mà cô nhóc này còn có thể ngủ được? Nhưng cậu ta vừa định tiến lên một bước, Hà Thất đang ngồi bên cạnh canh giữ cho Trần Ngự chỉ nghiêng đầu nhìn cậu ta một cái, cũng không biết là tại sao, Đồng Triều bỗng nhiên không dám động dậy.

Cậu ta yên lặng thu hồi bước chân, bước đến ghế sofa bên cạnh Trần Ngự ngồi xuống. Được rồi, ngồi gần một chút cũng được đi.

Tường Huy cũng nhận ra Đồng Triều bất an nên trấn an “Đồng thiếu, cậu yên tâm, khi quái vật kia đến, Trần Thiên Sư sẽ có phản ứng.”

Đồng Triều nghe Tường Huy giải thích thì yên tâm hơn, không còn cảm thấy Trần Ngự đi ngủ là không quan tâm cậu ta mà cảm thấy là cô đang nghỉ ngơi dưỡng sức. Vì thế cậu ta cũng gác chân lên ghế sofa, bắt chước Trần Ngự ngủ mất rồi.

Đây là cậu ta cũng quá yên tâm đi?!

một đêm qua đi, dường như đã được đặt báo thức, khi mặt trời vừa mới ló dạng Trần Ngự đã chớp chớp mắt tỉnh dậy “Trời sáng rồi sao?”

Trần Ngự xoa xoa mắt rồi ngồi dậy.

“Trời sáng rồi.” Đứng một bên Hà Thất trả lời.

Trần Ngu ngẩng đầu nhìn Hà Thất, thấy dáng người anh chàng vẫn thẳng tắp, quần áo không một nếp nhăn thì nghi ngờ hỏi “Trợ lý Hà, anh không ngủ chút nào sao?”

“Tam thiếu dặn tôi phải bảo vệ cẩn thận cho cô.” Hà Thất lại một lần nữa nhấn mạnh.

Ngủ ý chính là không ngủ cả đêm? Được người khác bảo vệ cẩn thận từng li từng tí làm Trần Ngu có cảm giác không quen. Trong thâm tâm cô hiểu rõ, sự bảo vệ của trợ lý Hà nói thật là không giúp ích được bao nhiêu, trợ lý Hà là người bình thường, không thể nhìn thấy được hồn ma và xác sống, nên dù cô gặp phải nguy hiểm Hà Thất cũng không giúp được gì.

Nhưng trong lòng Trần Ngu vẫn rất cảm động, chỉ vài lần có duyên với nhau mà thôi, mà còn dưới tình cảnh là cô mặt dày mày dạn nhờ giúp, nhưng anh Ba chẳng những không thấy cô phiền phức mà còn quan tâm chăm sóc cô như vậy. Trần Ngu cảm động đồng thời âm thầm quyết định, chờ có số điện thoại của ông lão nhà cô, nhất định chuyện đầu tiên cô làm là hỏi thăm về sát khí trên người của anh.

Suy nghĩ xong, Trần Ngu quay đầu nhìn Đồng Triều vẫn còn ngủ say trên ghế sofa, nhìn vẻ mặt mệt mỏi của Trương Huy nói “Trời sáng rồi, tạm thời Đồng Triều sẽ không gặp nguy hiểm, vậy tôi đi trước.”

“Vâng, Trần Thiên Sur. Vậy còn tối nay thì sao?” Mặc dù tạm thời đánh lui quái vật, nhưng không có nghĩa là nó bỏ qua sinh hồn của Đồng Triều.

“Đúng giờ tôi sẽ đến.” Trần Ngu đảm bảo.

Lúc này Trương Huy mới an tâm, đêm qua, Trần Thiên Sur chỉ cần hai chiêu là đuổi được quái vật đi, chỉ cần có Trần Thiên Sur ở đây, chắc chắn là Đồng Triều sẽ không sao.

==

Rời khỏi biệt thự nhà họ Đồng, Hà Thất lái xe hơi đi về hướng đại học Đế Đô. trên đường đi rất yên tĩnh, Hà Thất nhìn gương chiếu hậu thấy Trần Ngu đang cúi đầu chơi điện thoại di động, hỏi “Tiểu thư Trần Ngu, tối nay cô cũng đến nhà họ Đồng nữa sao?”

“Đúng vậy. Xác sống kia còn thiếu hồn phách của Đồng Triều nữa là có thể sống lại, chắc chắn nó sẽ không dừng tay.” Trần Ngu vừa trả lời, vừa nhìn ghi chép của ông lão trong điện thoại di động.

Dùng bảy lá bùa trừ ma cao cấp, tạo thành trận pháp Thất Sát.

Lần trước, khi cùng xác sống đánh nhau, bùa trừ ma Trần Ngu đã sử dụng hết, làm cô lập tức cảm thấy sâu ối là sâu. Xem ra phải dành chút thời gian đến nhà anh Ba kẻ chủ linh khí để vẽ bùa, nhưng mà tuần này thời khóa biểu rất nhiều môn nha, nếu như chờ đến cuối tuần, như vậy thì ngày nào cô cũng phải chạy đến nhà họ Đồng sao.

“Còn thiếu? Vậy cái gì ... xác sống kia đã cắn nuốt rất nhiều hồn phách sao?” Hà Thất tò mò hỏi.

“Nó muốn hoàn toàn thoát khỏi trạng thái hồn phách trở thành người chết sống lại, nhất định trong vòng bốn mươi chín ngày liên tục phải cắn nuốt mười sáu sinh hồn.” Trần Ngu nói.

“nói cách khác, nó đã cắn nuốt mười lăm sinh hồn rồi?” Nghĩa là tối hôm qua quái vật kia đã giết chết mười lăm người.

“Phải!” Trần Ngu cau mày “Cho nên mới phải tiến nó đi nhanh một chút.” Đúng vậy, chỉ có thể tiến nó đi.

Ghi chép của ông lão đã nói rõ, khi xác sống bắt đầu cắn nuốt sinh hồn, sức mạnh sẽ tăng lên gấp bội, sinh khí trong hồn thể của nó càng ngày càng lớn mạnh sẽ làm cho xác sống nguy hiểm hơn hồn ma bình thường. Nếu trực tiếp đánh cho xác sống hồn bay phách lạc là vô cùng khó, ít nhất là với khả năng hiện giờ của Trần Ngu là không thể được. Cho nên biện pháp tốt nhất chính là mở cửa âm, đem nó giao cho Hắc Bạch Vô Thường.

Nguyên gốc lời của ông lão là: nếu như là ông, đập chết liền đập chết, nhưng con nhóc con vãn nên ngoan ngoãn mở cửa âm đi, đừng thiếu thận trọng mà cố đánh nhau với nó. Khi xác sống không còn gì để mất thì sức mạnh của nó không thể xem nhẹ được đâu.

“Nếu hôm qua nó cắn nuốt được Đồng Triều thì sẽ biến thành cái gì?” Hà Thất tò mò.

“sẽ thoát khỏi trạng thái linh hồn, có được thân thể.” Lúc đó, muốn đi tìm nó thì không còn dễ dàng nữa.

Vậy là thực sự có thể sống lại sao? Hà Thất không kìm được mà rung mình “Người sau khi chết có thể sống lại thật sao?”

“Tất nhiên là không thể.” Trần Ngu nói “Trạng thái này chỉ có thể làm cho nó giống như người bình thường tồn tại trên thế giới, nói cách khác, dù các anh không có Mắt âm dương thì vẫn có thể nhìn thấy nó, nghe được nó nói. Nhưng nó không cần ăn cơm, không cần uống nước, không cần hô hấp, không cần đi ngủ, ba mươi năm sau lại trở về trạng thái hồn phách, sau đó lại bắt đầu cắn nuốt sinh hồn, vòng đi vòng lại. Cho nên mới gọi là xác sống.”

“nói cách khác, đây có khả năng không phải lần đầu tiên nó cắn nuốt sinh hồn để sống lại.” Hà Thất cả gan suy đoán.

“Cũng có khả năng.” Hiểu biết của Trần Ngu về xác sống đều là từ ghi chép của ông lão, nên cô cũng không chắc chắn lắm, nhưng ba mươi năm lại là một vòng tuần hoàn, nên tình huống đó có khả năng rất cao.

“Tiểu thư Trần Ngu, làm ơn, cô nhất định phải diệt trừ nó.” Hà Thất bỗng nhiên trịnh trọng nói, loại quái vật vô hình giết người này, thực sự là quá đáng sợ.

Trần Ngu ngạc nhiên, nhưng vẫn trả lời “Tôi đã nhận đơn đặt hàng này, đương nhiên là không bỏ dở nửa chừng.”

Hai người nói chuyện nên rất nhanh đã đến gần đại học Đé Đô, vì Trần Ngu muốn mua đồ ăn sáng nên Hà Thất lái xe đến cửa hông của trường, nơi có rất nhiều quán hàng rong bán đồ ăn sáng.

Trần Ngu nhìn quán bán phá lẩu bên đường, bụng kêu rột rột “Trợ lý Hà, tôi mời anh ăn sáng nha, cảm ơn anh đã đưa tôi về trường.”

“Tiểu thư Trần Ngu nên cảm ơn Tam thiếu mới phải, tôi ...”

“Chúng ta ăn trước, sau đó tôi mua một phần nhờ anh mang về cho anh Ba? Phá lẩu của quán này ăn rất ngon, anh Ba chắc chắn thích ăn.” Trần Ngu nói thêm.

Mang bữa sáng về cho Tam thiếu? Hà Thất vui vẻ đồng ý.

“Ngoài phá lẩu, các món khác cũng rất ngon.” Trần Ngu vừa đi vừa giới thiệu nhiệt tình “Kia là bánh tay cầm, bánh crep hoa quả, còn có bánh bao hấp ...”

Hà Thất đang mỉm cười lắng nghe, bỗng nhiên xuyên qua âm thanh huyền ảo của các tiệm ăn buổi sáng, Hà Thất nghe được tiếng đầu đạn xé gió bay đi. Mặt Hà Thất biến đổi, kéo Trần Ngu lên một vòng ra sau xe.

“Chú!”

một viên đạn trượt qua bả vai của Trần Ngu cắm vào gốc cây bên cạnh.

“Đừng động!” Hà Thất để Trần Ngu núp vào, còn cậu lại đứng thẳng người đi ra, hai mắt không chớp nhìn chăm chăm vào một ô cửa sổ trên một căn nhà ba lầu đối diện bên kia đường.

Tay bắn tia bên kia đường nhìn vào ống kính thấy được ánh mắt của Hà Thất, biết được mình đã bại lộ, nhanh chóng thu dọn súng, thoát khỏi hiện trường.

Hà Thất biết đối tượng thấy mình đã bị phát hiện sẽ nhanh chóng bỏ đi, nhưng anh ta không dám mạo hiểm để Trần Ngu lại một mình, anh gọi điện báo cáo tình hình cụ thể cho Tam thiếu, sau đó chờ Trần Ngu rời đại học Đé Đô.

“Lúc này là súng sao?” Trần Ngu chậm nửa nhịp, giờ mới hỏi.

“Gần đây cô có đắc tội người nào không?” Hà Thất vừa lái xe vừa hỏi.

“không có nha.” Trần Ngu vô tội nói. cô thấy ma còn nhiều hơn thấy người, nói cô đắc tội với ma nghe còn có lý hơn.

“Chúng ta về khu tập thể trước, xem Tam thiếu nói thế nào.” Hà Thất nói.

Trần Ngu nghĩ nghĩ, không có biện pháp nào khác đành phải theo Hà Thất về khu tập thể.

Lâu Minh đã sớm nhận được tin tức cô nhóc bị người khác ám sát, mặc dù Hà Thất đã đảm bảo đi đảm bảo lại là Trần Ngu không bị thương chút xíu nào nhưng Lâu Minh vẫn không yên tâm, kiểm tra kỹ lưỡng một lần nữa.

“Em không sao đâu, chỉ hơi đói bụng thôi.” Trần Ngu ôm bụng, vô cùng đáng thương nói “Em còn chưa ăn sáng đâu.”

“Em thật là.” Lâu Minh không nói được cô, đành cho người mang đồ ăn sáng lên cho Trần Ngu.

Chỉ trong chốc lát, hai bát phá lẩu nóng hổi đã được bung lên, Lâu Minh thấy vẻ mặt Trần Ngu vô cùng thỏa mãn ăn uống ngon lành, không có chút xíu cảm giác mình vừa từ cõi chết trở về, nhìn không được hỏi “Bình thường nhìn em rất lợi hại mà, sao có người cầm súng chỉ vào người em mà em không có cảm giác gì sao?”

“Em là thầy bắt ma, em chỉ có cảm giác với âm khí này, ác khí này, sát khí này hoặc những thứ có liên quan đến hồn ma, còn đối với người sống, em cũng chỉ là người bình thường thôi.” Về mặt Trần Ngu biểu lộ ‘cô đây cũng rất là bất đắc dĩ’.

“Em không sợ sao?” Lâu Minh hỏi.

“Sợ chứ, nhưng ông nội em đã nói, em không có tướng chết sớm (đoàn mệnh). Cho nên chắc chắn là em sẽ không chết trẻ đâu (tráng niên mất sớm).” Trần Ngu ví dụ “anh xem, không phải là vừa rồi trợ lý Hà đã cứu em sao.”

“Em đúng là lạc quan.” Lâu Minh bị Trần Ngu nói mà mắ c cười, cô nhóc này không biết là lúc này mình đã may mắn đến mức nào. May mà có Hà Thất – trợ lý số một được tuyển chọn từ mấy vạn lính đặc chủng trong cả nước, kinh nghiệm đầy mình ở cùng cô. Nếu đổi là người khác thì sao có thể kịp thời phát hiện có người ám sát còn giúp cô tránh được một kiếp.

“Hắc hắc ... anh Ba, anh mau ăn đi, phá lẩu để nguội không ngon đâu.” Trần Ngu an ủi “Chờ ăn xong em gọi điện cho anh trai em.”

“Em muốn báo cảnh sát?” Chuyện Trần Dương là cảnh sát tất nhiên là Lâu Minh biết từ lâu.

“Tất nhiên rồi ạ.”

“Em không biết gì hết mà cũng muốn báo cảnh sát sao.” Lâu Minh hỏi

“Có người muốn giết em đó, chẳng lẽ em không nên báo cảnh sát sao?” Trần Ngu hỏi ngược lại.

“Em ...” cô nhóc này suýt chút nữa bị người ta giết chết, vậy mà không suy nghĩ vấn đề ở đâu, đây là định báo cảnh sát xong rồi mặc kệ. Lâu Minh tức muốn chết rồi “Em vừa mới đến Đế Đô, ngoại trừ trường học và ở nhà thì hầu như chưa bao giờ đi nơi khác, cũng đâu quen biết ai? Tại sao bỗng nhiên lại đắ c tội người nào đó đến nỗi người ta thuê sát thủ giết em.”

“Em cũng thấy kì lạ, nên em mới định báo cảnh sát đây nè.” Trần Ngu trả lời.

“...” Lâu Minh từ bỏ việc giải thích, nói thẳng “Chút nữa ăn cơm xong, em xin phép nghỉ hôm nay khôngđến trường nữa, cũng đừng báo cảnh sát. Chờ để mấy người Hà Thất điều tra xem sao đã rồi tính tiếp. Em cũng không muốn anh em biết việc nửa đêm khuya khoắt em trốn nhà ra ngoài bắt ma đi.”

Trần Ngu gật nhẹ đầu, đồng ý đề nghị của Lâu Minh. đã không cần đi học, lại ở lại nhà của anh Ba, Trần Ngu quyết định thực hiện kế hoạch lúc sáng đã nghĩ, về mấy tấm bùa trừ ma. Linh khí trong biệt thự nhà họ Lâu rất dồi dào, mặc dù bùa trừ ma cao cấp hơi khó vẽ, nhưng nếu may mắn, hôm nay cócô có thể vẽ được bảy tấm. Dù sao, kĩ năng vẽ bùa của cô là điều duy nhất ông lão ác miệng kia đã tán thưởng.

Thế là Trần Ngu nhờ Lâu Minh cho người đi ra ngoài mua mấy lá bùa, mực đỏ. một ngày vẽ bùa, đến tận bốn giờ chiều, Trình Bằng mới đem tài liệu điều tra đến báo cáo.

“Tam thiếu, kẻ sáng nay ám sát tiểu thư Trần Ngu đã tìm được, tên là Lý Phong, trước kia đã từng là lính đánh thuê, hẳn ta nói chín giờ đêm qua đã nhận được đơn đặt hàng trên mạng, cũng chính là đơn đặt hàng giết tiểu thư Trần Ngu.” Trình Bằng nói “Chúng tôi đã điều tra địa chỉ IP phát hiện chủ tài khoản tên là Chung Thanh Minh, là ông chủ của một tiệm bán đồ cổ, hiện nay ...”

“Ba tháng trước bị bệnh nên nằm viện, hiện giờ đang điều dưỡng tại An Thành?” Lâu Minh cũng đọc trên bản báo cáo.

“Vâng.” Trình Bằng nhìn thoáng qua Trần Ngu rồi nói thêm “Xét cuộc sống của Trần Ngu tiểu thư tương đối đơn giản, người đắ c tội gần đây ... cũng chỉ có tối hôm qua đắ u với tên xác sống kia.” Khụ, anh ta luôn cảm thấy việc nói đến cái kia có gì đó quái quái.

Trình Bằng dừng lại một chút, rồi nói tiếp “Tiểu thư Trần Ngu cũng đã nói, xác sống này sau khi cắn nuốt sinh hồn sẽ giống như người bình thường tồn tại trên đời, nhưng ba mươi năm sau lại trở về trạng thái hồn phách, lại cần phải cắn nuốt sinh hồn, cho nên ...”

“Các anh nghi ngờ thủ phạm là tên xác sống tối hôm qua?” Trần Ngu kinh ngạc nói.

“Đúng thế.” Trình Bằng gật đầu.

Lâu Minh cũng giật nảy mình, hiển nhiên là không ngờ rằng hồn ma cũng có thể thuê sát thủ, nhưng tất nhiên là xác sống không giống với hồn ma bình thường. Ba mươi năm một lần sống lại, có lẽ tên xác sống này đã tồn tại lâu hơn so với tưởng tượng của mọi người.

“Bây giờ em phải đi giết nó!” Trần Ngu đã nghe rõ, vỗ bàn một cái, lấy la bàn rồi đứng phắt dậy muốn đi ra ngoài

“Em bình tĩnh lại đã!” Lâu Minh đưa tay ngăn Trần Ngu.

“Em không bình tĩnh được!” Trần Ngu tức muốn chết “Em lớn đến chừng này rồi mà chưa bị ma quỷ gì đó khi dễ đâu.”

nói làm như người khác đã bị ma quỷ khi dễ rồi ấy ...

“Em đường đường là một thầy bắt ma, bị con ma đó khi dễ như vậy thì mặt mũi của em để ở đâu.”

... Hình như cũng có lý.

Tác giả có lời muốn nói:

Ông Ngô: Ông dạy con nhiều năm như vậy mà con lại để cho ma khi dễ như vậy hả.

Tây Thi: Con làm sao mà biết hồn ma cũng biết thuê sát thủ nữa.

Ông Ngô: nói cho cùng thì con chưa đủ bản lĩnh.

Tam thiếu: Nhóc con, có anh ở đây, không ai có thể làm tổn thương em.

Bây trợ lý nhất trí gật đầu, vì Tam thiếu nhà mình mà xông pha không từ.

Bạn đang đọc truyện *Xem Em Thu Phục Anh Như Thế Nào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.